

ויבש תיעקת פרק עשרי נהה אש [זקנץ]

תיקת פרק עשר

דני יוס טו

ד' הצעות

דראהה אה"כ מוחרת לבעלת ואינה צריכה טבילה עברו הדם ששחט ממנה בשעת בעילות מצוה, דהיינו בודם בתולים, אבל דעתך לפרש מיד היכן הוזכר זה לדין המשנה:)

והנה הרוא"ש לפי שיטתו חולק על מה שכח הראב"ד [בעל הנפש שער הפרישה סימן ג הלכה ד] צריך לפרש באבר מת, דא"כ מי נתנו לנו לה דקאמר, על כרחך צריך לבעול בעילת מצה, אלא כי פירושו, ע"ג הלחמיין לעשותה כנזה אחר בעילה זו, ונוחנן לו כל ביאה זו שיביעול ויגמור, עכ"ל. וכל זה הוא לשיטתו דסבירא ליה דאך לדין המשנה היכא דלית לה אלא בעילת מצה צריך לפרש מיר, אבל להראב"ד ייל דלא קשה מידי, דסבירא ליה לדין המשנה אף היכא דין נתנו לנו לה [אללא] בעילת מצה מכל מקום אין צריך לפירוש מיד, אלא אדם לא ראהה אחר זה עוד מותרה לבעלה כלל בטבילה, רומייא דעתנו לנו לה כל הלילה או ד' לילות דאך לאחר ד' לילות או לאחר לילה מותרה לבעלה بلا טבילה אם לא ראהה אה"כ, וכי נמי היכא דעתנו לנו לה בעילת מצה, וא"כ שפיר אמר במתניתין לבית שמאי דעתנו לנו לה בעילת מצה, לכל דם שהוא רואה בשעה בעילת מצה טהורה ומותרה לבעול אה"כ, ומכל שכן דעתה עדrica לפרש באבר מת, וזה מותר אפילו לבעול אה"כ. וכן הא דאמרין בשמעחין לא שנ אלא שלא ראהה אבל ראהה אין דעתנו לה לא בעילת מצה, לגירסת הרא"ש שגורס כן. וכן הוא גיוסת הרושב"א שם ה, א). נמי היכי פירושו, דין דעתנו לנו לא בעילת מצה, הא בעילת מצה נתנו לנו לה שמותרת לבעלה אה"כ אם לא ראתה. אבל לדין דקמיאן לן דבעול בעילת מצה ופושט, ייל כדעת הראב"ד צריך לפרש באבר מת. אך מדברי הראב"ד בפרק ח' דיאיסטי ביאה (הלכה יט) נראה שסובור ג' כדעת הרא"ש, לכל היכא דעתנו נתנו לנו לה אלא בעילת מצה צריך לפרש מידי אף לדין המשנה,erule מה שפסק הרמב"ם שם דאם ראתה בית אביה וא"כ נשאת אין לו לכוון עלייה אלא ביאה ראשונה ופושט, כחוב הראב"ד בבית שמא דיא, עכ"ל, מבואר בסבירא ליה לדביחת שמאי דאמר דעתנו לה בעילת מצה צריך לפרש מיד, ולא ידעתי מנא ליה לפרש כן:

וביזטור קשה לי על הרשב"א בתרות הבית הארוך דף קס"ה ע"ב בשם ע"ב שהקשהacha דאמר ליה רבי אבא לרביashi (פסה, ב) אלא מעחה בעל נפש לא יגמר ביאתו, וויל', וקשה לי מי קשישא לה טפי ארבותינו ממתניתין דתקני בחינוקת שהגיע ודמנה לראות ווראה בעל בעלת מצוה ופושע, עכ"ל. ולא ידעת מי קשיא ליה, הדהיכן מזוכר במתניתין לציריך לפרש מדי, וכן נראת לכואורה מסוגיא דכתובות דף ד' [ע"א] בהאי דאיתא החם לכל אותן הימים הוא ישן בין האנשים וכיו', כתוב מהרש"א [דר' מה"ה] והוא לודך דמסקין לזמן בשם ע"כ טעמא משום אבירות קילא ליה, הא אית כביה נמי משום דם בתרולים ולא קילא ליה, ויש מחרצים כזה ומיריע במכוכת עץ או באלהנה שנשחט לכחו, והוא דחוק, אבל מדרכו הררא"ש בשם פ"א סימן טן למותי תירוץ. ואירועי הרק ברייתא לפי המשנה וראשונה דאיין לפירוש משום דם בחולים, עכ"ד, ואו סלקא דעתך דרבנן המשנה בכוורת שראתה בעל בעילת מצוה ופושע, האכתי קשישא אין סתום התנא ותני כל אותן הימים כו', דמאי פסקא, הדא איכא נמי בכוורת שראתה דאיינה צריכה ישן בין האנשים. אלא ודאי דרבנן המשנה בכוולה אינה צריכה לפרש. גם כחשובה הרשב"א סוף סימן מה מבואר בסברא ליה דבית שמאי דאמר דברעל בעילת מצוה דל' דפירוש מדי, ומאר קשה לי רמנא ליה זה:

אחר זה רأיתי בהשגות הרוז"ה בשער הפרסואה [אותן] שכתב להdia
בדברי וויל', דאפשרו לבית שמאית דמחמירין לא החמירו כל
הצורך, שלא הוכרכה פרישה במשנתנו כל עיקר, שכשאמרו נותנין
להה בעילת מצוה לא אמרו שהיא פורש ממנה מיר, אלא שם חזו
ותורתה לאחר בעילת מצוה, אפשרו בו ביום או בלילה, הוא חייב
לפזרוש ממנה,edomיא דעתנית ד' לילות ועד שתחיה המכחה שאין חייב
לפזרוש ממנה עד שתורתה לאחר ד' לילות אי נמי לאחר שתחיה
המכחה, הכי נמי כשהאמרו בית שליח שמאי נותנין לה בעילת מצוה שם
ותורתה לאחר מכן אפשרו בו בלילה פורש ממנה, ואם לאחרה לאחר
ממן אין פורש לעולם, ולדבריו בית הלל אין פורש כל הלילה

עד מקום שהמשמש דש, א"כ לפ"ז וזה הבתולות גם כן בודקות את עצמן היבט כפי כח האפשר וויזאנין ידי חוכתן, וכך יעבד דמיון מאחר שאי אפשר בענין אחר, עכ"ד. ועינן בתשוכת נחלת שבעה (ח'ב) סיין ס' שתמה מادر על דבריו (מהרש"ל) [מהר"ש] ומהר"ל, שהוא מן הנמנע שתבדוק עצמה עד מקום שהמשמש דש בלי הרשות בתחולם, ועיי' הטיה הוא קשה מادر, דלאו יכול לעמאות בקייאן בזה. לכך העיקר כמו שכותב הב"ח. ועינן מה שאכתב לקמן סיין קצ"ז ס' קג ר"ה וכחכ"ן בעזרת השם:

כימן קציג

(א) (סעיף א) ופירוש. כתוב הכתוב יוסוף [עמור קלב רוכור רושן] בשם הרשב"א בתשובה [ח' סי' סימן קס]. ע"ג דאין לך מכנה גודלה מוג, לא תلينן בה כותלין בעלמא במקה, משום דשאני הכא זיין לא למחיש לדושMAL נודה סה, [ז] דאמר יגולני לבועל כמה (בחולות) [בעילות] בלבד. ועוד, דכבותלה יש להחמיר, לפי שאיןו אלא לשעה ופעם אחת, אבל היכא שאפשר שתארונה על ידה לבעללה לא החמירו, עכ"ל. ובאמת על התירוץ הראשון קשה מאד, כיון דהא דושMAL לא שכחיה. ולכאורה ייל ודסבירה ליה להרשב"א דזוקא הטיה דושMAL לא שכחיה, שהיא בועל בעילה גמורה, אבל הטיה שכחיה, כדאמרין בפרק קמא דכתובות ז, [ט] דרוב בקיאין בהטיה, וכן כתבו חוספות בכתובות שם [דר"ה רוב]. אך לשון הרשב"א שכתב דאיינה למחיש לדושMAL, איינו סובל זה. גם בחרות הבית הארוך דף קס"ה ע"ב [זכי' ז שער ב ה, א] כתוב בהדריא זול', ובhetiya לא תلينן, דמלתא דלא שכחיה הוא, וכדאמרין לעיל נודה שם] בעל ולא מצא דם, עכ"ל, אלמא ולא סבירא ליה חוספות בזה, וכן שאבкар לקמן נס"ק ג ד"ה א[ן] בעורת השם. וכן דבריו אלו דכתוב בחירות ב' מבואר דסבירה ליה להרשב"א זול' דאפיילו במכה שידוע שמצויה דם אפיילו היכי איינו חולה בו, כל שהוא מכנה עוברת שאינה אלא לשעה. וכן נראה מה שכתב דף קפ"א ע"ב [שם שער ה כב, א]. ע"י' ש. ולא נראה כן דעת שאר פוסקים, אלא דלעולם תולין במכה שמצויה דם, אפיילו במכה עוברת ואינה אלא לשעתה, עיין לעל סימן קפ"ז נס"ק יב ד"ה חולין. מיהו ייל' דשאנין החם דשם מכנה אחת היא ולא פlige, מה שאינו כן דם בתולים דלעולם היה מכנה עוברת:

אב' הרוא"ש [נראה פ"י סי' סימן א] כתוב כאן טעם אחר, דודאי לא היישין שמא יצא דם מן המקור עם דם בתולים, לדמה נחש בtinyukot וכו', ואפיילו באשה גודלה למה חזוש, הא אמרין לקמן [נראה טו, א] דאפיילו איש המוחזק להיות רואה מחמת תשמש, אם יש לה מכנה חולה במכה, ולא חיישין שמא יצא דם מן המקור עם דם מכמה. ונראה לי טעם לחומרא זו, לא בשביב של שגוז שמא יצא דם מן המקור עם דם בתולים, לדמה נחש לו והו וכו', אלא משום דבעילת מצוה לכל מסורת, ואין הכל בקיין בחלוקת שיש בין חינוקת שלא הגיע זמנה לראות ובין הנגע זמנה, ובין בוגרת, וכן ראתה וכן לא ראתה. ועוד, משום דחנן יצרו תקפו, הלך הסכימו רשותינו להשות قولן וליתן להם דין וחומרא שבחומות, דהינו בוגרת שראתה דונתונין לה בעילת מצוה, עכ"ד. ותמייה לי דמן ליה דברונגרת שראתה לדין המשנה [ס"ה, ב] בועל בעילת מצוה ופירוש, והוא דאמרין התם גבי בוגרת דחנן רב דונתונין להليل ראותה לא שננו אלא שלא ראתה אבל ראתה אין לה אלא בעילת מצוה, פירשו כיון שהיא ראתה אין נותנין לה ליליה בראשונה אלא בעילת מצוה, ומנא ליה דצרכיה לפירוש מיד, אלא כל ומן שלא ראתה יותר מותרת לבעללה, זה אם לא ראתה דונתונין לה כל הלילה ודאי דאיינה צריכה טבילה אה"כ, כיון וכל הלילה מותר לבועל אף אם תראה כל פעם באותו ליליה, דחלין הכל בדם בתולים, ומה החיה אסורה אה"כ, אלא היכי פירשו, שכל אותה הלילה אף אם ראתה כל פעם הן מחמת בעילה או שלא מחמת בעילה מותרת, אבל אה"כ אם ראתה [טמאה], וככהי גונא הוא דאמר בבוגרת שראתה דאין לה אלא בעילת מצוה, נמי היכי פירשו, אבל מה שתראה אה"כ, חן ע"י משמש הרាជון הוא דם בתולים, אבל מה שתראה אה"כ, חן ע"י בעילה או שלא ע"י בעילה, לא תلينן בדם בתולים, אבל אם לא

ג' נבר ב글ו הראשון מה לו ברוכה תורתה ושם לו חפלה ושור בעל קרי ומאתם מטענו שכך נכס וטומלו שעכבר כל ימי דעל מטל ולע' הבראי ברוכת המזון ונכחה פירוט בון ומול羞ת כל מחפלי' וכו' המכלי' כל מברכי וכו' ומי מתקפר לומר כן טלק ממחפלי' וכו' מברכי' כל מחפלי' ומי מברכי' כל מחפלי' וכו' גבר חמוץ.

ואז קפלה לנו את דוחה מעלינו ונמה בצליליו
חוור להקיזנו מלכטולו להמיה קוס טומלאה לה חפרך
עלוי מימה לאהו ובל כטמלהיס ולוי חאל ולו מברון
רכבתה תחוך לנו כי כות ולו קפלת חוסס כין דלפהר
טולסדור דטבלן מברך לאל לטין פולא וברכתה כתהון
אי יופער כל יומי דעומלה למייניג לפיק מברונת
מחפללא ומונגט לנטהרכען מלפה :

ונדרה כל זו נון טריה טומלה גמיס חיס' לנוּר דִי
ויתחאה מוחרה לטעלאה נוּריכא נברך מפי שחוגה על
זאת לטעלאל גמיס חיס' לאָל נטאס לְן מליכס פונֶה
זאת נוּריךט נליכס מיס טוֹרַה טַבָּרַס:

"ס' קעא טמפלטס קענאנט סחפה לויינט ליטוין
וועה יוס שעריס וויאטס זיין צלאטס אַז דָּקְרָן
בְּכִינָן גָּדוֹלָה כְּנִיטָּרָה וְלִילָּה מִזְרָחָת פְּאַמְּצָא
עַד יְמֵי יִשְׂרָאֵל צְלָמָה לִיזֶס צְלָמָס כְּנִיטָּרָה יְמֵי שְׁעָרִים
הַיְמִינָה כּוֹחֵר יְמֵי צָלָלָה וְלִסְרָר יְמֵי שְׁעָרִים צָלָגָה
הַבְּמוֹנוֹן.
הַיְמִינָה דְּסִכְינָה נְהָרָה וְלִילָּה כּוֹחֵר פְּרִילִי דְּסִכְינָה
יְיִיחָדָה לְכָדֵי הַלְּבָקָה הַלְּמִינְטָה נְגִילָה בְּנִינָה וְכִינָלָה
לְלִילָּה נְפִישָׁה מִלְּיָה לְמִירָה נְבָא לְחִימָה נְלָמָה קְומָסָה
וְיִנְגָּדֵל כְּבִינְמָלָה פְּנִיפְרָר דִּין:

לכצנו כטב' י'

ט' עקיב פָּלַחֲלָס מֵהֶם סְמִכָּתָה לִילֶד וּרְחַמֶּס סְנִקְרָוֹת מֵהֶם כָּוֹלֶר פִּרְמָת יְהִי יוֹם סְכִינָה נָאָה לְדָבָר לְמַתָּה מְסֻעִי וְיִמְעָדוּ חַלְקָת הַגָּבָר וְתִבְנָה יְמִינָה וְלִשְׁעָרָה בְּמִזְבֵּחַ תְּמִימָה לְלִבְרָה:

אנשי מורה מוסמך מבחן בכל נרמי קביה סיכון דברי ליפה מהנה לו לה כוכם ולעמלתנו לו

ח כמלה :

בכית ומוסיק סהייו שמיין לא ניכר:
ס"י קען זצלהטס ליאַה מירס צבעה מאַיִי
מלפֿיס לוּ פְּרִי מְפֹחָרִין "ס דְּמֵר" ולפֿיס יְסָס צְלָט
יעַס נוֹלְפִּי וְכוּן מְפֹחָרִין מְלֵי יְסָס כְּלָוְרָפְּ

באות ליטען כלין ל' נישס מלהלך
בזומת כן רב פלנער ז'ל:

ל' ינואר

ל' סי' קסח וטענה סוף קמ' ה' ב' צולמה כ' כל'ת' כאות' לא ב' צולמה כאות' גומל גומל' קרחה וג' טעלת מ' פותח מ' וס' וס' ר' נטעל צולמה צויה' מ' חמסטור' צונכ' נק'יס ווונב'ל' גמ' חייט' מפי' סד' צוק'ל' נורש' לד' מ' ד' צ'ל'ג' עוז' וצ'ר'ג' נטעה' צ'ל'ג' ר'ה'א'ל' מהו'ת' ל'ו'ה ר'ע'ה וט'ל'ל' ו'ז'ע'ן' ס'ה'ה'ה'ה' מה'ת'ל'ל'ת' ר'ג' פ'וט'ה' מ'ה' ו'ע'נ'ן' מ' ס'א'ק'ג' ב'ה'ס'ה' ו'ה'ת'ל'ל'ת' מ'ה'... מה' ר'ב' תל'ם צ'ל'פ'ה' מ'ה'...

סְלָמָן וָלֶגֶת

ס' קע טטהילוס דה גברכת ערכת קחוין
טמחפללה לו פטורה כי מחייב לנוסח כהלה לו
דילוח מגבירה ומחייבת בטלר לט�ויה לו לדעל כוון
רחמיינט כל נט' נט' טהרה. קד רליאן טאנדאך מחייבת
אטמבדרכת בזורה כמנגגה וויליא קווטה לדבר נאוי

۱۰

זט

ס"י קקב וצלאלים והלכלה חולין כל' כל ש' בפסח וכן צהיר ימים טוים ולוון סורפי' מוחה דלחן זורפי' קדשים נ"ט היל מז'י' מוחה להר' י"ט וצורה' מוחה ולענין דרכא אין מזרני' מל' מל' מל' כל' לח' וטל' כון' וארון קדש' חלה מכון' כל' לוי' סכך'ת במנ羞 טהרה ולוי' וילא' מהול' היל' כל' כל המפריט חלה מהור' על כון' ומונתה לו זה מנטה ומונגה:

דרכו סרידל י"

אכן שודוא אשה כוורתה במלטה שכבה וווע, זדרא רב הוגה אפר ב' המפלג א: זיך גווע אינן שוחר ע' קרי אלא משום דא אפשר לשכבה ווע בלא צחצויו וויבָה, וטמא דקרא ואת תורה הוב ואשר תצא מטען שכבה ווע לטמאה כה, המפלגה דשכבה ווע שוחר כויבָהoso א' ואלא כויבָה שטור היל, זויבָה גסורה דלא ערבה בה שכבה ווע, דין הוא לסטור הכל, צחצויו זויבָה ערבה בה שכבת ווע אונן שטור אליא יומ' א', וכויבָן דאמיר רבעא ב דה בענול, וועל עטמו איטן שטור סטורו בענול בשכבה ווע לחוד או לא טשם דטערובי השענער זויבָה, איך נאמד אשה טפמאה במלטה שכבה ווע ליהו, אלא וויאי' דרכַת בע חטא ב פולט שכבת ווע מצו שתחור ביבָה, באשה שכבא עלי' ובעסקין דטערובי זויבָה ברווע, ובכני אנטקן דיה כגעלה לא נחיד או לא בתייר אין' ד פולט שכבת ווע מנין ח'ל' היי, וטלחו אמרו אמיין רואה היין והזם ליכא לרושאי דאיידי' שפלטה שכבת ווע זוב דהא איזי' ראי' א' ה פולט רואה היין מסדחים רוחחנא... ו. ולטעריך' קש' לאכבי' דרכַת אק' לא' ש דמל פולט שכבת ווע איננה טפמאה בענום כבוחז דידה בענול, דעד גאנ' לא קא אמוד ר' ש דהה בענול אלא שלא לטמא בענום אבל לחטור ולטמא בכל שהוא רואה, תא רב הוגה טסק לעל' ט שבת ווע אונן טמאנן לר' אלא טשומ נגע וטטע דטערוי' טפירות הוב טשומ זא' בא צחצויו וויבָה, ואיך אפשר דטולטה שכבת ווע דלאו טנאנט אטוי דהו רואה ואפי' יש בה צחצויו וויבָה לא הוייא אלא נגע בויבָה, וזה האיך פשט ל' הדטמא בענום להר' ש, הא ר' ש בעי בוב ובעל קרי נגע בחחיחה פי האמתה ו אלא דויא' ס' לאכבי' אפ' דר' ש פשוי אשה לאיש שאינה טפמאה בשכבה ווע בענום, אבל לשאוד טיל' זופש ייש, או מסדחים רוחחנא בענום שלא חפלטן ובגענותו לא אחותו, שמע מנגה דראוה היין, או שבר. אף לר' ש בעל קרי זיך מושום נגע וטטע ואית טטמא להו רוחחנא, וויהו נחחימט פא אטה שעוואז בעלטמא אטטראיה רוחחנא, נובי אשה דליך לאשערת בענול בענום כהווא גאנז לאטטראיה בחרט, טפאה בענום שאדר ואיה ווילטערן אלא דודייכא דאפשר לדמות לבעהל כהווא שאינה עד שוואז לאו, ומ'ש דרבנן דפליין ארא' ש ווילפי טיהה שטפמאה במלטה שכבת ווע בענום כהווא, זדרא הויא לכל טיל' וויהה. וטטעיש נמי מדא רונן פרק ט' שטוטו... ו. יא' ווילטערן שלא נתקבלן דבורי ווינטנו שטשיס טטחניעס לטספור עד יומ' ה' לשטטום בענום ד' סטוק לשקייע ההמה מכירבים ומධויים ביומם נחחימט לאבר זרבוכו ערונן ווילטערן בענום א' קפחתן לנטונ' ו' גאנט' גב.

17. בכל מה שכתב הנגרן, צ'תק בבחלה נשאה הלהבה בטלת מצוה ופושע יג אין לי להוציא עלי, והכן דינן אפי' בטעות שלא הגע ממנה לראות כדמים ר' נאי ערך אפי' חתונת טהרה שלא הגע ממנה לאותו גשאות זד. וכן נראה מודאקי ר' חסידא עליהו ודב' השטואל טו טפשעה שעתן לה רבי ארבעהليلות טהון י"ב החוש, וההיא עוברא ודי' בלא ראהת אירין, דבראותה אין לה אלא כל הלילה כרא' במתנוין מז' וכן הד' דעתא אמר זו כי הוו בה ר' יותגן וריש ליטע בתמונתך לא הו מסקי פינא אלא כדמסיק הולח סבי' כרבא ומפני' בה רבי בעילה מצוה ופושע. וכן מצינו בטעותה המאונים בשם' ר' הילאי ורב נטומני יה' ושכן המנג בשתי ישיבות וידיוק מטהה דקאמר דמי' הו ר' יוחנן וריש בטעות, ולא אטורי באשה או בבחלה, שמע' פינא בא' הגע ממנה לזראות אירין מפל' שמן בהגע' וממנה. ופה שבביא' לט' מתחלה כל הגי פלומתיהו דמניהו שמעין איפכא כ דרכו בכרק שטבביא עקרה של הלכתה כתו' שהביא' דמי' וכבה, והדור מסיים נגיד' נקבעה הלכתה במש' אטודאים אחוריים כה. והוא זו שצ'תק לפרש עצמה אפי' ברכה היבט ולא טכאתה אטרוי בעילה מצוה ופושע, ואטודאין טחוף דם בחולם הי' כאן ויפחו שכבתה ורע או נאבר דרכ' וזה שים' יש להן דם בחולם ולא חלון בהחיה שטואל, דשאני שטואל דרכ' נברחה בלב. ויש מ' שטבביא אם בדקה ולא מטאה דם אין גדרו ספק שטואל שטמא, ובאמת לא ראתה ואיתה שאם דם בחולם hei'. ויש להשיב דאיתו רבן בדבור שאין אסרו אלא פעם' א' ולא רצוי להלך בין רוחה לא דזואה ובין הגע' ממנה לאל הגע' וממנה לאותו, וא' אקלין לחץ, אך' נמי סטח' בצלב אפי' לא בדקה והלך לא פלון רבן. ויש שואלון בנטונה שלא הגע' ממנה לזראות דאקילו אפי' סדרניים... כ' כד' להה החטויו בגין אפי' לא מטאה דם, וא' מהן

אשכול

היא בשים זופף, והיא אומתת שלא ראותו אלא פעם א', ואינה אלא נדה או שומת ים, לפיקן החיקוי להחדר בכל ראי' לאלה. הילך כל אלה שוראת מטבח דם פט', טהחו ואוי' מזאה כחם בשער שטחה בו ציריך ונקים ווותם שסתפר הפקס בטורה קורת היללה שטחהלו בו מסטר' ונקים כת' שלעה. ואם חראה דם בו' מי הספירה סורה הימאים שספירה וצדקה' ונקים מתרש דאמר רודטנא וספירה לה' ו' ייטס ואחר חזר אויר אחד כלולן שלא תושטה טפסקת גיזום ב'. וכן אם פולטת שכבה ורע בעיטים אלה שוחרת רוטסקען פ', יוצא דען בפלטת שכבה ורע רואה היא וסורתה ומיטמא בכל שהוא ומיטמא בעיטים כבוחין, מזא' ד דען רבען בשורה מלמד שטטהה בעיטים כבוחין אין לי אלא נדה ובזה מנין תלמוד לומר ובה בשורה, פולטה שכבה יוציא מון הילדו לוטר דיזה, ואיסקי אמרואי בהריה ה דרוואה הי' וסורתה. אבל הדיא אינה שוחרת אלא יוס אוחד מדא דכיע' דמי בר חטא וודבא שלא השב' קבל דברי דאיו גונפא פשע' ז' דפלטת שכבה ורע רואה היא וסורתה. טדי מדא שטען דפלטת שכבה ורע איניה שוחרת אלא יוס א' דרייה כבעהה. לפיקן איש שטטהה חזרה שלא תחילה לטעתו נקדים עד שיכל לה שיש עוניו שלוחה מוש שטטהה כגון בים א' לא תחילה שטטהה ונקים עד יום ה' ובתקון בטורה בו' ר' קחט' היללה, שאמ חתחול לטעתו בעיט או בשלשי' או רביעי' שי לחש שטטלט שכבה ורע וחותמן כדאמר רבע ט' משפטה אמוריה לאכבל בטורה כל ב' ייטס שא' אפשר לה שלא שטטלט. ואם יש זוקן לתחולה תקפה בספרות ו' נקדים הנבר בא ביה ויה' יטט בעון כדי לשלטת כל הוזע כהאנ' לאשה שטטהה וזרה' ובבל' ואית' כגדה' אמר ביה תרי זה הכלו לא טבלה, דוחישין שטטלט אות' כ', אלטאמ אום כבודה את ביה קודם טבילה ולא יחשין שטטלט נד. ובבכי אידרי הא דחניא' יא כת בנון שנחטא לישראל ומוח טבליה ייב' ואוכלה בחורומה לעובר גג. וושן והחכמים שאמכו' כין חזנאנאים לא' והכו'ו' שלא הפלט שכבה יוציא חוץ ו' נקדים, אלטאמ דלא ס' לד' דטורה עז' פלטת שכבה ורע אללה לשחרות ז' ולא נאנין וברידם בינו' דנקים מל' מומאת ראייה בעינן, והסתורת לשחרות פורה נמי נט' חזנאנאים לא' הוכיו' אין וזה סוך' להחזר לטבילה, שרובי רני סורות והירושה והכינקה וחומט לא' אצחון להו, ובזין' וזה לו לא נפקא לא' סדי, ודזיך נשים לטשון ווותם 'ב' ו' ייטס קודם שאפשר להן להטפיק בטורה וכבר עברו וו' עוניו מוש שטטהה קודם שטטלט לטפורה. ובכינאתה כהム שעריה נ'כ' ו' נקדים, אפשר שם לא להשוו' לפלטת שכבה ורע בינו' דטומאת כהן דרבנן, ומהא לי'כא' סייעתא כל דהו דלא' לבלה אחותר. עוד הביאו ראי' שאין שכבה ורע סורתה לבעה טפסקען פ', בנות נוחים מז' דבר הנדרם סודר אבל קריש שאין גודם' ובירה איננו סוחר' וכו' יונט' ופלטת שכבה ורע איננה נרמת טומאה לבעהה, איניה סורתה בזין' נקדים' שלה. ואין מה' ואה' דלא' אטמעת החם דבר שאינו גודם' אלא מטהייה כל ד' נקדים', כו' דאיו גודם' יוכה אינן סוחר' הכל והוי נמי קרי' ואונן נוות' יוכה איננו סוחר' הכל, מזו יוס א' דאיו סוחר' קרי', והאי' סורתה לא' יערין' והם פל'. ועוד אבל אמרו ראי' ר' טשען ז' ואחר חזר אויר אחד העשיה הפה' בז' שטטלט בז' הביש' לפסורה דורה' סדר, והיאו ראי' ר' טהרה' ספתק, אלטאמ לא' יהו' שטטהה דראיות ז' אמר חד' תשיטש הוכל' לשמש ואונן הרשות שטטה חפלט ורע זוקן' ודקוק' לוודיא הוא לא' שטטלט. נס מוה' אין דראי', תרי לא' אפשר לה' לא' תעשה' נס' של' הא' לא' ספתק, אלהו הואר' הוא לא' התענט בטורה של' תבאים לכיבת הפלט' ויט' וועד נהו' נמי מוש שטטה שטטה שכבה ורע לא' וטפס' בשבייע', לא' פטיקא לה' הואר' חיש' נחש' טמא חראה דם. דאי' מוש טמא הפלט' ש', אפשר שלא' החהען בטורה ולא' חל' כל' ווות' יוס דרכ' הא' גונא' פולטה כדאמר רבע' ב' כי' כרב' ורחנא' ווות' כיבים וטמא' עד' הערב' קשיא' מההפה' שאינה פולטה, אבל בטורה כל' ג' ייטס אסורה לאכבל בטורה שא' לא' לה שלא הפלט' כא' והרב' יעק' ברסרגן רב' כ' דלא' יט'

ח' אשכול

ובעליה באשיט תחילה אבל אחר ומין זה דאייט מטמיה בעועל טומאה בעול נודה ב לא פקרי רואה דס כתמת השם וטהרה נטלה איזורי שנומורה טומאהותה. מיוון אם נפניא דם על עד של שוקה עצמו בו לאחר חטפש והיה נקי בטלול ואפי אחר ומין הרבה ידו שבסעה החטפש דראתנה בתרנוג ב נפניא דם על שלו טומאים וחיבין בקרבן ולא חולך בז' צבאותים לאלחר וכן מום דרך הבצל הוציא דם ספי האמה גרי ז' וחללה בו ד כמו שאטרנו אם יש לה סכת תוליה בטמאה ובתומפה דרבים ה נמי שגינו שכבה וועוד אדרומה ואשה חוליה בה. יש ט' שאומר ז' ושאין אנו בקאי' בשערום הילו וככל רואתנו דספוק לחטפש הרוי היא בחוקת רואה דס כתמת החטפש ואין טעם לדבר שאן ציריך בקאוות לשוער כי שחד מן הטעמה ולכלה הנקונה חתרו להחזר אשה לבעליה ולמהו גנסוף חוטמא. חי' אין אם לא ראתה ג' פעמים רצופים כתמת החטפש אלא פעם רואתנו ופעם איננה רואה כתמת החטפש לא נזרקתה נתתקה להזח רואה כתמת החטפש וכו' נטם ערני כטודען בטעומת היכא דלא קבעה ג' פעמים בסדר זונט לא כבקעה וסת, ומינה אויא לאילוף או ראתה לעחות קבעות בשעת הטעומת נגן במלל טבלחה ובוניהם לא ראתה החפוש פעם אוורתה בליל טבלחה, ואם לא ראתה בז', אינה עריבה עד להווש לכל טכילהה כדאמרין גבי וsoftmax ת ראתה ליטס טויזד נגן בר'ת אפי' רואת' ב', פעמים בר'ה נזער בעפם א' אבל בחוללה מיטהח חייש אעד שעתקע, ואם שטשה ג' ע' בליל טבליה וראתה בחטפש ווינווחים לא ראתה הווקע רואית, בחטפש בליל טבליה ולא השמש עוד בליל טבליה.

אל אשבל

משום דחויהין נאכבר, מל' מוקם ודאי דס' בחולמים וזה כוון שעדרין לא הניע ומבה לראוי ולא ראותה? עפנאי דשלשה גורם באלה הניע ומבה לראות וחישען טמתה הטעון והשיטש ואשונ נפקחת המכו ויבא שפה דס' מחד ולב' קדים חסוד חישען אפי' בלא הניע ומבה לראות כדאמר רבא א' תכעה להונשא ונחפייה צירכה שהשב' ז' נקיים ואמרין בעירוש אמר רבא לא שנג' ברולה לא שנג' קפנה גוזלה פערמא טאי מישם דמיחמא קפנה נמי מיחמא אונב חסוד אתי דס' הב' נמי אונב חסוד אתי דס' ב'. יש' שאטמר דרבוליה אשר בעלה אצווה פוניה מד' ז' נקיים אונגה דרכיה להרטמי ז' עונגה ז' פעלטו שכתה ווע. ואונען הו אונדיבזין דסאנל' ובן נקיים כל הילא דיאיכא לטיטוח פערטל' שכבתה ווע לאו נקיים גונעה ג'. ואע' ש' שאטמר בעלה בעלה מסזה ווערשו דוחזקון לה לרועה, מל' מוקם מוחר פירוש באבר חי. וש' שי' שאטמר ד' אשידר' פירוש עטמו באבר מות ומדמי לה דאמירין ז' יਊrhoה התומואה הרה טפסש עם הטהורה ואמרה לו נטמאו ופרוש טד חיך' ז' יון ז'. ולא נהרא כל' קיון דאמיר רב אש' ז' שנומר באיתו אפי', בעל' געש דאם לא נט' נקופו ופרוש, הב' נמי אם חארטן זיך' פירוש באבר מה' לבָ נקופו ופרוש. ולטעמיך דמדמי לה לאטדרה נטמאו, והותם אסורה לנויר באיתו, א' זיך' קחיה לאסורה מ' בטורלה, ולא עלעל' לב, אלא ודאי שאני ושאני החם דס' נודה דאויריאת, והכא דס' בחולמים זרבנן, ואס' הרגנישע צער וחבליה בשעה בייאד אאס' לפרש עצמן באבר טה. וווען שפורה כלוא נודה קודש שבא עליה אסורה להחזר עטה אללא ה' בין הנשים והוא בין אנשי ח' הדיאו דאמיר רבא תכעה להונשא ונחפייה צירכה שהשב' ז' נקיים בין גוזלה בין קפנה דשמא טמתה חסוד ראה, ולא רשות

ט'. מנו ורבנן ב' נשאה לאחר וראתה דס' מחתה השפטיש שבעלה פעם ראיונה שניה ושלישית מכאן ואילך לא חמשת אלא חמשת והנשא לאחר, נשאה לאחר וראתה דס' מחתה השפטיש שבעלה פעם ראיונה שניה ושלישית מכאן ואילך לא חמשת והנשא וחגשא לאחר, נשאה לאחר וראתה דס' מחתה השפטיש שבעלה פעם ראיונה שניה ושלישית מכאן ואילך לא חמשת והנשא, כייד פורקה עצמה, טביהה שפורה ובתוכו מכחול ומתן טונה על ראשו נמציא דס' על ראשיו בירוחו שהוא מן הסקוד ואמת' לא בדעת שהוא מן המדריך, ואם יש לה מטה תוליה סטנה ואמ' ומכה טונה כותה ואמ' ומכה טונה כותה ובאותה עזמה, נגאניה אשיה לופר מטה של בחוץ הפסוך שטמבה רודם יוצא. שפורה אבערו מבנער לה, פ' מפרט שרשות באומת' אוניה חולת, ונגאניה אשיה לופר מטה של בחוץ הפסוך שטמבה רודם יוצא. שפורה אבערו מבנער לה, פ' מפרט שרשות באומת' שוקם וומצא ד? אמר שטואל שפורה לא אל אבר ופי רזון לופר מטה של בחוץ הפסוך שטמבה רודם יוצא. אוניה חולת, ונגאניה אשיה לופר מטה של בחוץ הפסוך שטמבה רודם יוצא. אוניה חולת, ונגאניה אשיה לופר מטה של בחוץ הפסוך שטמבה רודם יוצא. שפורה אבערו מבנער לה, פ' מפרט שרשות באומת' של בעל ראיון זיך, ואמר לה שיאון כל האצבעות שווות ומושך עספה בביואה ראיונה של בעל שלישי, לפ' שיאון כל הקווות שווות ומושך עספה בביואה ראיון זיך, ואמר לה שיאון כל האצבעות שווות ומושך עספה בביואה ראיונה הדם בעיירה בכיה התהען' רכין לדבעל לא בעיא בדיקיה קודם השפטיש ונשאה לא בדיק עזמה קודם השפטיש ואונשר שהו הדם בעיירה בכיה התהען' להבי באיה זו או אוניה טבען ז' באאות שנותו לה חכמים, וכל ייון שמאזה חזר השפטיש ואוניה בה חשהא שב חיות לדיקון עזמה קודם ולאחר השפטיש, ועל יי' ג' השפטישים לבר מקמיהה החחוק לרואה דס' מחתה השפטיש זיך. ולחיאו לנויעו דעחנין ודקני נמי נשאה לאחר וראתה דס' מחתה השפטיש, שטטחה פעם ראיונה שניה ושלישית, והחם דאי ראייה ראיונה מן הטעני דוא' נמי קודם השפטיש הרואון עם השוני רמי עלה לבוכק ייח' נון לאחר השפטיש הרואון כוון דוראה זיך, פ' פעים בעל ראיון זיך ואוניה קרבן בההייא לשענא, אלטמא דליך לא משמע טינה.חוון זן דלא נקראה ראייה דס' מחתה השפטיש אלא אם ראייה בשעתו השפטיש שטורניא שכא הדם או ראייה טיר אחר השפטיש שבעלה חיב' תפאה ייט או חוץ ומן כדי שחדן מנטה וובקן

גַּתְּלָא אַשְׁכָּנָז

הלהבה זו מתרני י"ע .

בנילס גראדונ זמיהה הצעתו ואומ"ט
העכבר לדור ברכיהה : לסתוטים
אליא. קר ומולק נטן יאה וויכלה
לפערת אל סע נס ט"ה רוחך ווילן אלטול
כיניעו הצער הילן רוחילא כל חמונגו :
גָּמְןָ מון חילן הצער הילן אלטול ברכיהה
וכו. לנו הילן ממען' כל
וועגן' דרומדי קאנן לוייטמל טול סונגיאו
טסנוו ווילידי דרכומער לקומזרגלן אלטול
הילן גראדונ זמיהה הצער כל העטיג מיטין נס
ווערכומער לד"ג במתני' לסתוטים אליא.
וועטוטם גרים לניעי מינא תני הילן
ווערכיס טהעלן אלטול בצען כל שעטיג
ברכיהה זומט וויכטה ווילן עטלאך אלטול מהן
הילן הצער אלטול ברכיהה כל העטיג :
ליג בצען אלטוק לד' למ' טה לא
וועדרט

שנין

פירוש טבאל ספר חכמים מראם הוננים

1

פירוש מבעל ספר חרדים

ללא מתוו לח פיה דס מכמה דומה למליטה מולה, כדי שתהנערך לידע טפס דומיס ות נזה קודס אנטאר, אבל לח פיה דס מכמה מטונגה מדס לרהייתה למרו, צמן פקמם תלען, וכדרין טמולין מן הקמס נכממים. אבל לח פיה עטנווילס ורטני טמלטה דמיס מטוניס ות מזה חייא מולה.¹⁴
ואתה חכס נכל מכמה יודע דעת ומויימת להוילו לחור כל מעולם מה דוד ומקיל מוה דזר מהה ועל מה מננה טירט נקף על החומרה.¹⁵

סימן קסב

עוד הטייג ות נצונו, לכל המכחות צלנו דין כהאר ורכינן פם הרצעה לו צמי חמיס, צlein לו עכטנו מכווי קלינו. לגיטין נפלק סדרי, למיר לאין קמנוי נימר צלי וקורלה עד ציאו נטיס וחאלות פטומיס למווע טמולן למיר הפלט צית לחט נמאל לחט ולכוי יומן למיר הפלט צהויכא, וככלכט כלכט לגיטין פליק קמלה¹⁶ למיר רע נימן נקייטין לחן סטמוי נימר צלי וקורלה עד ציאו נטיס וחאלות פטומיס למווע ויסלה הרכו ימל על רחצנו. פליק¹⁷ זיל¹⁸ צמי חאלות וכלכט חער צי נטיס, וכן טיס¹⁹ נירוטמי²⁰ לחן מכווי גלט צמי וליין חאל גלט צמי נטיס. וס"ר דוד²¹ זיל²² נט דהפי²³ ניט לחט למיר לחט. וט²⁴ פומקיס כר²⁵ יומן דהויל מיקל בעירוב²⁶.

ונראה לי להלכה לדורות פטם מclinן ולמי חמד מclinן סגיא,
לטסיהם דטמי נטיס צטי ליד לייט סוטו קרינס²⁷ דהילוי
מהיט²⁸ מהל²⁹, ואנן צמי חאלות מטמי צייל³⁰ לדס געינן ון
נטטסם, וסילטיה לח³¹ וגנו רב³² ומלהידו לחן ניריכין לערכ ומנוי
שלטס נימר צלי וקורלה³³, קלטמר נלקול³⁴ דסוו לטטס³⁵,
וחעלפ³⁶ לחנו³⁷ מעידן³⁸ רקטם קרטיס³⁹ נט⁴⁰ לחן גלוות
פטע⁴¹, נטכל מייל גס כן סגיא גלוות פטם מclinן ולמי מוי

שהחומרו גם בבחילה, ולא נהיה לאפלוני בין בחולה למבה. 11 טענה
וז טען הרובבץ⁴² בהלי נודה פ"ג הייז. 32 עי' חורה⁴³ ב"ז ש"ד (טו, א,
ב). 33 ע"ע בחורה⁴⁴ ב"ז ש"ד (כג, א) ובבר"ה שם (כב, ב) ובחיי
נדה טו. 34 בכחתי באהן תאנש נויספה של רביינו לר' חיות
הנ"ל להшиб על השגוותינו בענין זה.

קסב. 1 עירובין ע, ב, עד, א. 2 שם יב, ב. 3 שם ער, א. אבל
בורך יב פ"י בית אחד לכל חצר, וכן הביא ורבינו משור בחרי שם.
4 צ"ל הוא. 5 עירובין פ"א ה"א וופ"ז ה"ח. 6 צ"ל והרי אברהם בן
דור, וכן הביא משמו בחרי שם יב, ב. 7 רביינו חנן אל שם עד, א.
דימה שחר בר"ר ש"כ שדים בתהילים הוא פעם אחת, הרי דמכתה אשפר שאר
שוו תחרפא תבאה אחרית תחתיה, לא אסרים, אדם תאסרנה אפשר שתאסר
כל ימיה, ע"י מכות עוברות. 26 ס"י אלף פז צ"ל ואמ. 27 ס"י אלף פז
(ב, ב). 28 פ"ד מאיסורי ביאה ה"כ, וראיה עוד בפי"א הייז. 29 כ"כ
רבינו בחתי סה, ב וכחורה⁴⁵ ב"ז ש"ב בשם הרובבץ שאפיילו בירוז שווא
מן הצדדין הרי גרו בנות ישראל בכל רוחה טיפה כחרול שישובת עליה
ז' נקאים. לפנינו בבעל הנפש לא נמצא. 30 ר"ל כמש"כ לעיל שאין
דמייה לבחולה, לפי שכאן אפשר שתאסרנה לעולם. ואי מושם חומרא
בדבנות ישראל, לא מצאו שהחומרו אלא בדם ראייה ולא בדם מכחה,
וכמש"כ הרא"ש והר"ן, וכל סבות הרובבץ⁴⁶ היא משום שמצענו

מכה מי מומר שטמא לדס צופט ויולד. ות אין צליין
לפניש. וכן מוכיא פריך כל היד⁴⁷ נטמעת דוקומת דחוילויה
לו דרכנן. וכיון צכן מה⁴⁸ צנדון טפלינוו מולה צוה, צlein נט⁴⁹
מכה גודלה מזו למלות נס⁵⁰.

← וכך על פי טאנעל לח הצטלה וולפיו קטעה מפצעו
לסתמייר גדרמיה, דטיקינג הסט⁵¹ נטלינו צועל צעלם
מנוס ופורט, וטף⁵² על פי צlein נט מכה גודלה מזו, הסט⁵³
טפוס דליך למייחט נטומול⁵⁴ להלמר יכלני נטעל כהה
טמולות גלט דס⁵⁵, האן כלן דליך מילך מילך מלין. [ומদע
נט, דהן צטומה צטומה פלייטו צאדיין דטלטאו נט מן בזען
את הצטלה חוץ מגעילה וטאנעל, וכטמונן לא צנינוו כל
למכה יט לה ולט למינו נס, כן, דטלטול הפליטו הסטה הלהלה
למעקה נדקה נטמה ומו גל⁵⁶. ושוד דטטול היט נטמייר
לפי צהיליה האן צעס מהם⁵⁷ ופעס חמת, האן כלן לח מתחזק
הו⁵⁸ מה טומלה על צעלס⁵⁹.]

[וואפי]⁶⁰ כן גילה דעתה קריך לאטקי וטל צאנימה צהילום
צטמכת צבעות⁶¹, וכרטמן⁶² זיל⁶³ כן פאק
הלהלה למעקה. האן הרטגן⁶⁴ זיל⁶⁵ פאק נס נטמייר נטעל
הט צטמולה, לפי צאנום יטלה נטמייר על עטמן כל רוחה
לש טפה כהדרל לאיות יוצנות עלה צגענה נקייס. וככבר
כמגמי צלט⁶⁶ מן הטע טו וס⁶⁷.

אלא יט לסתמפק נס קימת, ממה צאנינו וטס פיה דס
מכה מטוניס מדס לרהייתה טינה מולה, וככלך הנטה
ללא צקלין נטמים גל מליין, דטלטול גל דמיין וטס לרהייתה
מטוניס מדס מכמה ומכם בעלה⁶⁸. וווע"פ צעל דרכן דטלטול
לט חיטין לאלוי צטממים וכטמוכת צטמה דוכמי⁶⁹, דטלטול
הט קוח צטממים וכטטמרן, האן צאניק וטולקה דס
מנופה גל. האן צטמי הומר דטלטול גל מון הטע מליין,

19 שם טו, א. 20 שם, ב. 21 ב"ז י"ד קצע. 22 ב"ח, ג. אפיקו נן

נראה והתם. 23 שם סד, ב. 24 עי' בחוי ורבינו שם סה, ב דכי דראך
בלא מצאה דס פורש, ולא חילין בהטה דלא שכחיא. וא"כ קשה לטאטם
רבינו מנמ"פ, ודאי לא חישית לשטMAIL חולה במכה, וא"י חישית, לא
ראתה אמרاي נחש שמא ראתה. וככבר תמה.cn בס"ט קצג סק"א.

25 בכחתי, אלא לשעה. 26 בכחתי, אבל מכחה שאפשר שתאסרנה על
ירדה לבעה כלוי הא לא נחמייר. ועי' בסד"ט שם ש"כ דלפ"ז מכחה עוכרת
אין חולין בה, ועיי"ש ש"כ לדוחות ולא פלוג במכה. ובאמת התירוץ
מכביר בר"ר ש"כ שדים בתהילים הוא פעם אחת, הרי דמכתה אשפר שאר
שוו תחרפא תבאה אחרית תחתיה, לא אסרים, אדם תאסרנה אפשר שתאסר
כל ימיה, ע"י מכות עוברות. 26 ס"י אלף פז צ"ל ואמ. 27 ס"י אלף פז
(ב, ב).

28 פ"ד מאיסורי ביאה ה"כ, וראיה עוד בפי"א הייז. 29 כ"כ
רבינו בחתי סה, ב וכחורה⁴⁵ ב"ז ש"ב בשם הרובבץ שאפיילו בירוז שווא
מן הצדדין הרי גרו בנות ישראל בכל רוחה טיפה כחרול שישובת עליה
ז' נקאים. לפנינו בבעל הנפש לא נמצא. 30 ר"ל כמש"כ לעיל שאין
דמייה לבחולה, לפי שכאן אפשר שתאסרנה לעולם. אי מושם חומרא
בדבנות ישראל, לא מצאו שהחומרו אלא בדם ראייה ולא בדם מכחה,
וכמש"כ הרא"ש והר"ן, וכל סבות הרובבץ⁴⁶ היא משום שמצענו

ציווי הלהקה
ה"ד. גמ"ל פ"י קג סע' 6.

בעלי הנפש

סימן ג

שהם עליו. וاع"פ שאין זה מן ההלכה הרי הם דברים שהרעת מכרעת עליהם. [ג]

והאי בועל בעילת מצוה ופורש רקאמירין לא פורש מיד הוא, דאם כן → נמצא יציאתו הנהה לו בכיאתו, אלא ממתין עד שימוש' (ו) ופורש מיר מן המטה או שפורשת היא מאצלו. ולנעוץ צפנוי בקרע עד שימוש אינו צריך שהרי התירו לו לגמר בכיאתו, אלא עומר עד שימוש ופורש. וזה היה גמר ביאה רקאמירין. ואסור לעשות אחר כך שום הרגל כנדה גמורה. ואיכא מאן

דאמר רהאי דאמירין בועל בעילת מצוה ופורש לאarena היבא דבעל ומצא דם ולאarena היבא דבעל ולא מצא דם, דחישין שמא עם עצר הבתולים אתה דם והדר שמדובר טמא". ואיכא מאן דאמר דוקא היבא דבעל ומצא דם, אבל לא מעא דם אינו צריך לפרש. ומסתברא לקולאי^(ז), והוא בדקה שפיר בבית החיצון ולא חוויא שום אדרימות, מפני שהוא בבדיקה והזבה בדכתבין לפקם בשער הבדיקה^(ז). ורומה לי כי מפני החומר הזה נהגו מעות של בית רבי יפה לנו שלא יבוא לידי זה הספק בעילת מצוה. [ל]

הצורך בראמי יצלנו מהטה ומכל מכשול ווען,
וירודענו ארחות חיים שובע שמות את פניו. אמן.
נשלם שער הפרישה,
שבח והוראה לבורא קצוות ששה.

שיגויי מהדרות

4. מלאים כלכה זו מוגלה בכ"י קג נטס סג"מ (פ"ט ס"ק ג) נטס רגנו. ומכגדות קודותם ליטל.

השגות הרוזה

ונטלה שטעה יט ורחק זא מנטולא קדמיה טסלוין.
ולעניך טער קליפקה פנקנה בטומלה וילעל נטלא.

← (ו) ומ"ט יכול נטלה מלה ממתין עד שימוש האבר להן לנו לנאר זא הלע נטלא נטלא וטסלוין וטסלה זא.

לנסח תדרשו

ואייסור בפרישה, מיהו לא מכואר דיש אישור ביאה בהגנת המתנה. והגה מרבי הרשב"א היל מכואר רפשטא ליה רהמantha גם נחסכת בכיאה. מיהו אפשר שאין כן דעת רבנן, וטעמו משם שלא נעשה מעשה בהמתנה וכוה תישוב תמהות הרשב"א.

ת. אתה דם החודד שהוא טמא. יstor זה וڌישין לדם נירה מכואר בראבחן ט' שיטן "אגב דם בתולים אתי דם נירה". מיהו שם לא מכואר וڌישין להה אף באופן דלא מצאה דם, ואפי משמע קצת להפנ'.

ט. ומצאה דם. כן מודיעיק כלשון תשובה הר"ג לעיל הל' ב' "שאמ בעל וראתה דט".

ו. אין זה מן ההלכה. ונ"ט שמקלים בו כי בעילת מצוה משאכ' בשאר ההורחות האסורת מרים, מכואר בטוש"ע. מיהו דעת הרשב"א לא משמע כי, זול (זהה"ב ריש ס"ב): "יראיין הרברטס ק"ז שאכ' להצע מטעו בפנוי אסור שום הרגל עברית, לשכב על מיטה משיש הרגל יותר לא כל שכן". משמע שהרשות זו אסורה מהרין, וכן משמע קצת שם מה שמנה הרשב"א הרחקה זו בכלל שאר ההורחות, וכן לא מביא הרשב"א כלל את הקולא ורכנו בעילת מצוה.

ג. ממתין עד שימוש. תהה הרשב"א (זהה"ב ה) "ותתמה על עצמה, ליהנות בגמור ביאה מורה, לפירוש כדי שלא יהנה אסור". והגה בנט' שבויות ית. ייח: מכואר ובאייסור ביאה יש אישור בכניסה

עוזר כס בעין נועל לח נכחות וכו': **אמך** סוכת
הפי עולם הקפס כרך לן כהו' לנויה לח כיוכזמי'
�ה טמפלום נו ולמהות לח סמכחו יי' מהבב מן
יווילטמי' למדך ולמהות קה' נברון צבוי נדרך
כככככ, כך' גלו' וו' יט' לח נבוגת ו' הולען ו' כמצון
אלקטרין כבוגרין וכונן טול' נסח' לח מוחן וגומען
יעילוטלמי' מה בון' בוגרין ימ' בון' מלה ען' בוגרין כל'נ'
כובול'יא' גמיש' מושך ען' לוי' כבוגרין חמוץ': **ונמקום** קת' מתכלי^ה
המכו' גוירוטלמי' כוננת' חכנית ספומה וועל' ק' מהר' קת' מתכלי^ה
שי' ט' מן כוננות' טפאת'ין סחוח ווע' לאן דמים וו' טפאת'ין
סחוט' וו' לאס' דמי' ולטיך' כו' זט' מקודין ט' לאס'
דמליט' הטע'': אַלְעָן לאס' הַפִּי, טענת דלאס' כונעל' מוחה מלחה
כונעל' געילה מוא' וו' וו' וו' וו' עט' דה'ה' עט' צעט' צעט'
ב' יהוד' ואס' נבן':

בענין טעל מה בטחולה וקייל געעל צעריה מלך וווערטה כתב
שכחס לול דכל גערה לו גאנל גונרגה דטעהן דגונרגה מלן
לו פנטה נטולס הויכל מיניכו זדוחת נאך וס ע"כ וויל נחכוו
תערוי וטנרטום. ווילטי היה לנא דיעס לו לממיין לוין לאס מענעם
נוולס מלון לענין פההווין כתוב
יגב ר' מסה בר' מימון ז"ל
וונדר האנטיס נקטונת נסיעת
וואמי סמייל יטעלת:

דרובין מוכחה שטעטה באבות פרק הבא על
יבמות דגרטינן החם אמר רבינו יהושע בן לוי
נוטין כל הירע באשותו שהוא יראת שמים ואינו
שודקה נקרא חוטא שני' וודעת כי שלום אהלך ופקרת נורך ולא תחתא פ'
פקייה וותשמש . ואמר רבינו יהושע בן לוי חיביך ארם לפקר אות אשתו
כשהוא יוצא לדרכך שנא' וירעת כי שלום אהלך אלמא פקידת זו תשמש
בקידרה שאמר לעניין מי שיודע באשותו שהוא יראת שמים . והוא דרבינו
יהודים בן לוי אוקטינא לה החם בסמוך לסתמה . דאקסין החם והא
מהבא נפקא מוחתם נפקא ואל אישך תשומתך טלמר שהאהה משתווקת
לבעה בשעה שהוא יצא לדרך . ופרקין החם אמר יוקף לא נצרכה
לוסחה שעשה שהוא יצא לדרך . ופרקין החם אמר יוקף לא נצרכה
אלא סטך לוסחה אלמא יוצא לדרכך בפקידת עצמה מותר ואפי' סמוך
לוסחה שאם לולי בן היה לו יותר לא נצרכה אלא סטך לוסחה ומאי
עקודה בברברים אלא אוראי פקידת תשמש קאמר . ואף רשי ז"ל בן פירש
שם וכן עיקר . "בועל את הבתולה כיצד. שניינו בע' תינוקת תינוקת שלא
ונגע לראות ונשאות ב"ש אמר נותני לה ארבע לילות וב"ה אומר עד
שתחיה המכה . ופי' בוגט' אפלו ראתה בבתי אביה מדלא מפליג בה
גטני' כרמפלין בתרני' ומנה לראות רקחני' הגיע ומנה לראות ונשאות
ב"ש אופטר. נותני לה לילה הראונה וב"ה אמר מודר מוציא' שבת
ארבעה לילות ראתה וועדה בבית אביה ב"ש אופטר נותני לה בעילת מצואה
וב"ה אומר כל הלילה שלה . ואמרין בוגט' נותני לה
ליל הראון . וטפרש עליה בוגט' האט דלא ראתה אבל ראתה אין נותני לה
לה אלא בעילת מצואה ווועדו לא . ומיטחו לא קייל בכל העני אלא כרבוטינו
ווחזרו ונמננו שהוא בועל בעילת מצואה ווועדו . ואף רב לאו לטימרא
ויסיל הרכין אלא לתנא דמתני' קאמר ואיהו כרבותינו ס'ל דגרטינן החם
וב' ושתמא דאמרי תרויזהו הלהכה בועל בעילת מצואה ווועדו . מיתיב
רכחדרא מעשה ונתן לה ארבעה לילות מחרך שנים עשר חדש אמר ליה
רבא אהדרורי אפיךி למלה לך אותיב מתני' הו אסבר מעשה רב מכ'ט
קשה לדרב ושותיאל אינהו דאמר כרבותינו דתנא רבותינו חזרו ונמננו
שהוא בועל בעילת מצואה ווועדו . פי' בוגלו קאמר ואפלו בתרנוקת
שלא הני' ומנה לראות דאמר עולא כי הויין בה רב' יוחנן וריש ליקיש
בתינוק' לא מסקין מינה בתא דרמפיק העלא מבוי כרבאו ומיטימי בה בכוי בועל
בעילת מצואה ווועדו . פי' בתרנוקת בכלי' פריקין דתינוקת . ונרטין
נמי' בירושלמי כל ההייא הלכתא דריש פריקין אחרינה דנדחה להלכה
אבל לא למעשה ר' ינאי ערך אפליו מתרנוקת שלא הגיע ומנה לראות
ולא ראתה הלאו דוקא בשראתה דם מחמת בעילה הוא שפירוש אלא
אפי' לא ראתה דם כל פורש ממנה דכין דרוב נשים יש להן דם
נתולין חוששין שמא ראתה זודטיפה חזרילו ונאבד אי נמי' שמא חיפה
אותו שכבת ורע. ובהתיה נמי לא תלין דAMILAH דלא שכחיא היא
וכראטירין לעיל בעיל ולא מצא דם וחזר ובועל ומצא דם רב' חנינא אמר
שטאה אם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אית' יור' אמי אמר טהורה
כרשותואל דאמר שמואל יכילנא לבועל כמה בתולות בלבד. דם ואידך
שאנין שמואל דרב נובריה . ומסתברא דאפי' בבורגרת בן ואעפ' שאין
לה טענת בתולין דבתולים כלין בחורק מעיה וכראתיה בירושלמי ביבמות
פרק הבא על יבמות בין דaicא מקצת בוגנות שיש לה דם בתולין לא
חלקו וsoftmax אמרו בועל בעילת מצואה ווועדו אמר ליה ר' אבא לרוב
אשי' אלא מעטה בעיל נש לא ימוד ביאתו בלומר אחר שאטה חושש
ילכ' תינוקת משום נדה ואפי' לא הגיע ומנה לראות ולא ראתה אם כן
כען'

קצג (א) וגומר ביאתו. פירוט, גמלוי מי, קר' מכתב הבטוור (עמור קלט). וסינו מ' גן על פי טס'יו רולח דס' נצעתן חומת מפיטים: (ב) הגיע זמנה קדראות ולא דאתה. וכנוויל [פס]

כמונ' מלך, והוא פילו' קיל' נוגנת טפי' נכס' נדא, כיוון מהין לה דס' תחולות ולע' דס' נדא, בגין גל' סגנון דום דוק' סיכ' סנדרא צרכואה דס' ריל' נס' שאנ'ה מיל' לפרק מוד', ול' יפרוט, אלה קלחמל להעפלו' בכ' בס' קצ'יינו סבדקה עטמא, מכל' מקוס' פוק' צורות יט' כלן, היל' הנדריסים (קצ'ג) [קצ'ג] לנענן קימוד ולע' מnas' סס', מה שאלין כן כלין צאיח' לרע. ואפליק'ה רוחם זו דלק עטמו אטאונו פיטן גאנ' דז' גן על פ' דנטה מלה' למונ' מהר ציהה לרעהו סל' פיטס' ב' מה אקטמצני צו:

ירב לך ל' מהר' ז"

הה שעה השבנה נקיות. הם הופיעו מורה פורט נחמה והוא נטה למתוח סנש נקיין, וכא"ז סעון ב"כ י"ד ט"מ ק"ב אל: גרש מ"ב:

זנגן פשייף אעד יומן בו. עיין קוֹפֶּן קְלִיּוֹן (פְּשִׁיבָּה יְלִיּוֹן) וווער חען מאפַט פְּטִין קְלִיּוֹן:

נאר הייטב

קטן. מכג' כב"ס דרכיסת נסائم קידושת טעם נילא וטלה מוקין נזנמן לשלוחה, נצ"ר סק"ץ [ז]:
(ח) גירושתו. כתוב ע"ז "נס" בז' נרלה מילא טלה ונדר ונמה מוקן דלון דלון דלך נידבר נטלת קידושת טהרה מיטוסים לחמות מיטוסים כהארתונה כל קדש נידבר נטהר נטהר כל קדש. וכבתב' מוד, מטבח כל גולגולתנו מטבח כל קדש היא לא זו וכן גולגולת גומפלות טעם הנקה של נטהר, נטהר כל גולגולת צדקהו.

באר הגולַה

ג. מוכן לסת"ז י"ז
בשם החברות:
קאג. ה. מילר דלאו
ומתוול דה ד' ס"ה
ע"ז וככריימל דרכומינ
דוחו ונתנו וכו' וככולם
מאנשין דרכי יומן וליין
תהיין

ג. סס גמאליה:
ג. כ. פְּרִירָה רְכַ"י סס
[ל'ס] הַלְּבָנָה צוֹעֵן נְשִׁילָה
מְתָאָה וְכֵן כָּמֶן בָּרְלָה^ע
סָס כְּפִרְיָה סְמִינָה וְכֵן מְתָאָה
סָס כְּפִרְיָה סְמִינָה וְכֵן כְּפִרְיָה^ג
לְצָנוּנָה וְזָהָב ד' דָבָר
וּמְסֻמְנָה וְסָקָן מִכְמָה
כְּרוּלָה לְמַיִם נְכִילָה פָּגָן
הַלְּבָנָה וְזָהָב דָעַת
אַלְרָמָה^ד צְבָגָה נְפִרְקָה
סָס מְלָכָה קְרָבָה קְרָבָה
נִילָה זְגָה נְלָבָה כָּבָה
וּמְלָטָה^ה גְּנוּמָה בְּתִים
[בְּתִים] אֲמָלָה כָּבָה מְלָטָה^ו

ג. קרל'ה צפתקו נמה
כ"י קמן (ח) גמימול דרכ
וממולין זס פ.ה. ווּן
המ' ררטנער ב' חמורת
קיטל'ן (נימ' טער כ. ה)
וואר פוקינס (ויז')
טאנטואט ד. ב' דיא' וממאנר
סק' גאט גאלטילס; ווּק
טימן ער לי'ס דושן צפלוּם
מל'�; וראַנץ' סטלט האָה

פ"ג סלהה : מגדה צונשו
וְהַמִּלְבָּן:

ג. טור עומר קפלן ו[
מכמ' הרכבת' נ' צורם
סכ' נס' נס' ים א' צול ג
ה. ה.]

ד. סס' [ג'כו] וטס
[ג'כו] האלה' סס
טס' [ג'כו] סס' ג' נלה
וון מכמ' גראט' סס' באלק
[ממקומי נלה]

הַלְּכָדָה :
 ז. סס [גנוזו] וכון מהנו
 גנוזות ממעניות סס
 הַלְּכָדָה ז. סס לתפ' נספר
 הקטולותן [סומן] מ- דיא-
 מוס; סס מלהן קול
 הַלְּכָדָה :
 ז. ז.

הַלְּבָן:
 קָצֶד הַיִשְׁרָאֵל
 לְמִסְרָאֵרָה יְהוָה
 מִמְּנָה נָדָע דָּבָר
 עֲדָה הַיִשְׁרָאֵל
 כָּלְדוֹן כְּפָסְדָּר
 וְפָגָן כְּפָגָן
 דָּרְכֵי וְנוֹתְרֵי צִוְּתָה
 טוֹלָה נְדָמָה אֶת סָדָר
 עֲדָה הַיִשְׁרָאֵל

צ'ויניג לְדָמֶן א'
עם צ'ויניגס מַהֲשָׁך'

מתודולוגיה תניינית

המכנים רלה שעתלה נקריה מעלה ג"כ כוונתו על
הלהט סלגד מעלה וקיינו כולה. ומשם סהמאל צלגד
כוונתו מ"ג שלג סכימים לנווס מטהנץ' צלטעה מעתלה
צלגד פגוף ג"כ נקריה מעלה וכלהו המל הקמניך עטלה
צלגד נקריה מעלה. ולפי פירושתנו זה דנרי רצינו נפס"ת
עם דנרי שמייבו בכל מה.

ולגמ' לאצנו נחצינו מורה כן שוכנו במקומות רלה
שענירה נלכד כו' נקרלה מעלה. ומליכין לנו
להכין מה שיא כוונתו נחלתו נלכד חס כוונתו לרצותה
דיהפי' לנו הכניק לך הלהט נלכד ג' נקרלה מעלה. טנא
מלכדר שאו' לנו' זורק דהלי חס שיא חומרה הכניק
רלהט הענירה נקרלה מעלה ג' כיינו יודיעים לדוי הלהט
בענירה דמשי חימי לאחרין יכול ממה שטאכילד גס שיא
לו' תומר נלצון חפילו חס שיא כוונתו לרצותה וכן פ' ל'
למיימר הכניק הפי' רלהט בענירה נלכד כו' נקרלה
מעלה, ה' דהלי נלכד למונו' חימי ונדרוקה' קהמל
הכניק רלהט בענירה נלכד ולנו הכניק יומר כו'
נקרא מערת חכל חס הכניק יומר מוה צו' נקרלה
גומר. ומעםה לי ק' ד' לרלהט בענירה צוכל קרמץ' ס
שיינו רלהט המחמון נלכד נחץ וע' קהמל נלכד חס
הכניק יומר ק' גומר להמתה וכרי חפילו נלכד בענירה
חיינו חייך נצפה חרופה צול נקרלה גומר חיל' בכנהה
ההבל' חכל' לנו' סכנתם בענירה חפילו' כולה.

וְאֶם יִשְׁנֵן סָמְכֵב וּלְטַעֲמֵין דָּרְךָ שְׁעִירָה שְׁכִינָה
הַלְמָגָ"ס פִּיְנוּ כֹּלֶת כְּפִילּוֹצִי גַּנְגָּלִים קְבָּחָה חַיָּנִים
קְהֻמָּלִים נְצָדָקָה וּמְצָמָעָה שְׁלָסָה כְּנִיקָה יוֹמָר מַפְעָמָה כֹּלֶת
דְּשִׁיעָנוּ טָמְנִים גָּס קְלָמָה מַהְכָּר שְׁלָחָר הַעֲמָלָה נְקָרָה
גּוֹמֵר וְאֶרְיוּ הַלְמָגָ"ס מַקִּיס מִיכְּפָה לְמָרָה וְזָמְנִים כָּל
הַהְכָּרָב נְקָרָה גּוֹמֵר הַרְיָה צָלָמָה נְקָרָה כּוֹנוֹמוֹ כָּל לְעַיְנוּ
הַהְכָּרָב. חַיָּנִים הַוּמָר מַס שְׁגָלָעָד צָוָה שְׁמָנִין כּוֹנוֹמוֹ כָּל לְעַיְנוּ
כָּל הַהְכָּרָב עַל מַרְכָּב הַהְכָּרָב דָּלָחָכָה צְפָמָה מַלְוָפָה שְׁמָנִין
חַיָּנִים חַלְמָה עַל גָּמָר בִּיהְהָה יְזָנִים נִימָלָה שְׁמָנִין מִיעָצָה חַלְמָה חַלְמָה
נְכָסָה עַל צְפָמָה וּנְדַקָּק עַלְיהָ צִוְּמָר עַד שְׁכָנִים כָּל
הַהְכָּרָב עַד חַוָּמוֹ וְהָס נְהָרָה מַאֲטָה מִן הַהְכָּרָב הַיְּמָן
מַלְדָּה נְגֻווָה צָלָמָה אֲכָנִים חַוָּמוֹ מַאֲטָה נְגֻווָה מִיעָצָה וְגָס הָס
צְפָמָה קְטָנָה צְהָנִים נְהָרָה צְחָפְרוֹדוֹל סְפָלָמִים צָלָמָה
קְלָר וְזָהִיט סְוָה גְּדוֹלָה וְהַדָּן הַהְכָּרָב עַד צָלָי הַפְּסָר
שְׁכָנִים כָּל הַהְכָּרָב כָּל נְגֻווָה מִיעָצָה עַלְיהָ חַעְפָּלָי
שְׁכָנִים עַמָּה כָּדְרָן כָּל הַהְכָּרָב חַיָּנִים כָּל חַלְמָה הַלְמָה דָּבָרִי
חַיָּמָס וְחַיָּנִיךְ נְמָלָה דָּבָרִים כָּל נְגֻווָה סְגָדוֹל. וְלֹכְן נְעַמּוֹד
עַל דָּבָרִי רְגִיעָה כָּל נְגֻווָה הַמְּרָמִי נְפָלָס דָּבָרִי סִירְוָלְמִי
אֲכוֹרְמִי נְמָעָלה וְיִצְמָה חַפִּי מִן הַגְּדָדָה מִתְּהִלָּה כָּבוֹנָה כָּה
וְלֹגְגָה נְפָלָס כָּל דָּבָרִי סִירְוָלְמִי שְׁפָעָמְקָמִי לְעַלְיָה, וְחוּמָר
חַיָּנִים הַלְמָה דָּבָרִי נְגִיד פִּיְנוּ מִירָוק סְגִיד פִּיְנוּ מַזְוָס דְּכִימָעָה
שְׁכָנִים וְלֹעָם וְכָעִין בִּיהְהָה צְהָוָה וְלֹמִיחָה נְלוּרִיעָה וְסְעַרְלָה

ביהה המל ריב חייזר ה"כ ליטומוק קלה מטפחה חרופת
וכתמו'ם צס גדר"ס ליטומוק זקצנו ה"כ קפה לסיפון
ליטומוק קלה מה"כ וייצנו צדומוק. ומעתה לס הימל
לגדורי בט"ז לאכנטם קלה למ"ד משענלה נקלה מעלה
ה"כ נימל מ"כ טערלה דס"ינו קלה למ"ד משענלה
ושפחה חרופת לדמיינ' שכנתם זרע בעין האנטם הילר
דס"ינו גמל ציהה ומיעיני להזין כו' דרך ממוצע דס"ינו
שיכניך כל העטלה כולה וכשתהן נמקיינו כל סמקרות
הנדגני חמיעני כלהות העטלה מכלל דכמייני להזין נ"ג
סגי טערלה ומדגלי צפפה גמל ציהה מכלל דמייני
להזין נ"ג צע' גמל ציהה דכמיינו מלוק גיד הול עכ"ס צע'י
מלוק שעטלה שיענים כל העטלה כללה, ולמיינר דלן
נלהה להגמלה למלך צין מקומ' עטלה לכולה כו'
וזומק, ה"ז מדלן חילקו צוז מכלל דטערלה דמייני
כליםוט גופיטו נ"ג מיקרי טערלה לי לס אנטם עטלה

ועוד רליה דהלי רגע"מ להמל סס מטמיה דל"י גמל
דייה צבפה חלופה זו פקנעם ענירה ודיה על
פקנעם ענירה כולה קהי צהרי ממי' סס ר"ג צבפה
זען היינו חייכ הילג על ציחת סמירוק מהי לנו מלוק גיד
לה מלוק ענירה וו"כ עכ"פ מלוק ענירה ודיה צען
צבפה מלופה וו"כ פקנעם ענירה דקholm רגע"מ
שיינו פקנעם כל הענירה וו"כ קרי לנו רוחיס דפקנעם
ענירה דקholm מסס שיינו כל הענירה ולפ"ז נמקנו
דמפיק ר' יומן טרלה זו פקנעם ענירה גס קן פילוזו
כל הענירה כיון סמסס פקנעם ענירה כן פילוזו למא
נהלק צין הפלקיס ולפלקט פקנעם ענירה ווילי הרכמן"ס
מפיקים מיקף מהר וזה מליקם כל הילך נקלח גומר קלי^ה
דרגע"מ צען למל ופקנעם ענירה דרכ' דימי צען למל
וכניאס צלטן מהד נהמרו.

↳ רועתה נזונה לפרק דגני הולם"ס חמוץ שכם
המכניק והמטריה עטלה נגיד פול הנדר מלך.
וחומר מי שארמג"ס קול מילק שטלה נגיד פוגע
למעלה רחט העטלה וחלק העטלה מטה נגיד הקראקע
אל פנק קולאço מהמתים וכוף העטלה וכן מוכס
מדברי רבינו עליו צפלק ט"ז מה"נ ה' שכם ולחם
יכלה מלצת העטלה ונשטייר ממנה הפי' כהווע השערת
מקיף נכל הגיד נאל יעו"צ. רחט העטלה כלון ודלי^ו
כוננו וה נגיד מעלה דריינו נגיד פוגע דריי נגיד מטה
בקלאו כל נגיד הקראקע הלי מפצע וסוקן ופומח עד
סנקט ממץ ולחם ניטל מאס מלהומה יאס מה טיסיס לה
נטהאל צהלו מוקס מהומה מן העטלה זיקית ציך
ולמר שנטהאל מקריב נכל הגיד, ה"ז שארמג"ס קול
רחל עטלה וה צלמעלה נגיד פוגע וכ"ל פג"ס צמיין
ס' פק"ד נציגם הולם"ס, ולפי"ז מ"ק פ"ה ה' הנקה יוז"

אלא שתהא ביה רanoia להזריע. ונראה לפירוש התוספות הא דקאמר דאיינו חייב אלא על ביאת מירוק ר"ל הכנסה כל האבר, דבר רראי להזריע, וכמו שכחוב הרמב"ם בפרק ה' מהלכות אישורי ביה הולכה [ד] בדשות גמר ביאת האבר נכנס לפנים מן הלול, וכשהאי גונן יש להקל כאן כל ומן שלא גמר הביאה במירוק האבר ולא ראתה דם, כן נראת לענ"ד. ואך שיש לפפק על זה, מכל מקום נראת בתינוקות ובנערת שלא ראתה יש לסמוך על זה, דהא לשיטת הרדי"ף [שכובות ה, א] והרמב"ם [שם הולכה יט] השה דהחוירו ח"ל ואמרו [סה, ב] בועל בעילת מצוח ופורש, לא קאי אלא על הגיע זמנה לראות וראתה, אבל בא ראתה או بلا הגיע זמנה לראות ואפילו ראתה, אין צרך לפרש אפילו למשנה אחרונה. גם לשיטת הרוזה [שם אות ה] אפילו בכוגנות שלא ראתה לא החמייר, ואע"ג דאן לא קיימת כלל מקום בכיה אי גונן יש לעשות סנייף תחור לכולי עולם. אך מסוגיא דסנהדרין דף ע"ג [עיב] מוכחת דבהתנasset עטרה יש השרת בתולים, מכל מקום נראת לענ"ד מה שבתחתי הוא נכון:

(ד) **שלא** **שוחוק** בתינוקות. לא ידעתם פירשו, אם ר"ל שלא לשחק כו' אם בא עליה ולא ראתה אפילו הכى צרך לפורש, הא זה איסור גמור הווא לכל אדם אפילו איינו בעל נפש, וכמו שפסק המחבר. ואם נתכוון להא דאמירין בוגר [נראה] ריש פרק ב' [זג, ב] המשיקן בתינוקת מעכbin את המשיח, זה נמי איסור הווא, ולא מorth הסידות הווא, וכמכוואר באבן העור סימן כ"ג [סעיף א']. וגם דין זה לא שייך הכא כלל, כי אם באבן העור. ואפשר ר"ל שיגמור ביאתו בפעם אחת, וקענה דנטקט דבר בהווה, הוואיל ורchromה צר, אפילו הכى בעל נפש יחווש לעצמו בכיה ראשונה וגמור ביאתו: בספר כתות ופלתי נחפרת ישראל סעיף ג' הקשה כאן על המהרש"א בכתובות דף ד' [ע"א ד"ה] דהה שקהשה על התוספות שם ד"ה אבל דבריט שבענעה נהוג וכו', דהקו שחקשי לרוב ושמואל דאמירין בפרק כתורה דכבודך [כח, א] דת Hashem המטה בשבת של ו' ימי אכלות שותה, מבירתה דחמת דתני לכל אותן הימים הוא ישן בין האנשים וכו', דמה קושיא, והא י"ל דבר ושמואל מפרש טעם דבריתח דפירוש משום דם בתולים וכמשנה אחרונה. ועל זה הקשה בספר כתות ופלתי דהה לדין המשנה קודם חומרה דרב זירא גנוד טו, אין אם היה בימי זיכחה אני צרכיה לשמר רוק יומן נגד ים, ודורי לא חמור דם בתולים מן דם נדה וראוי, ולפי זהlico לפרש מטעם דם בתולים הווא פורש דא"כ אין סתום הבריחא ותני כל אותן הימים הוא ישן כו', רמאי פסקא דמיירין שנשתת בימי נדהה, דהא איכא שנשתת בימים הראויים לזיכחה ואני צרכיה שימור אלא יום נגד ים, ע"ד, ודבריו נכון:

אך קושיא זו יש להקשוח נמי על התוספות שם ד"ה בועל בעילת מצוח ופורש וכו', שכחוב דהה"ס לא מצי לדרייך זדרבים של צנעה נהוג מדקוני בועל בעילת מצוח ופורש, דהוה מצי לתרצ דפורך משום דם בתולים, אבל מהו ישן בין האנשים וכו'. ועוד, אבל אוחנן ימים משמע דכלחו הוי חד טעם, דהינו משום אכילתם, לכל דלמה לזרוק הוה, דהא בלאו הכלאי או אפשר לפרש הא דתני עכ"ל, דלמה לזרוק הוה, דהא חניכת הנשאת בכל אוכלות, דהא חניכת הנשאת בכל אוכלות הוה ישן כו' משום דם בתולים, וכמשנה צרכיה שמור לא בימי נדהה, אבל אם נשאת בימי זיכחה למה יפורך כל אותן הימים, הא די בשינויו יום נגד ים. לכן על כרחן צריך לומר דסבירא להו לתוספות דaicא לאוקמי הבריתא בקטנה או בנערת שלא ראתה, לא מילמר ודזוקא בהכנסת העטרה הוא דמתר בלא ראתה, דו פשיטה, דבהתנasset עטרה לחודר אין כאן השרת בתולים כלל, וכמו שכחוב הטעז' באבן העור סימן ו' [ס"ק יג] הביאו בספר בית שמואל שם ס"ק א'. ומה שכתוב רשי' בכתובות דף ט' ע"ב ד"ה מי לא כוכי שע"י העטרה עד גמר ביאת הכל נכלל בכלל העטרה, וכשהאי גונן אמירין במסכת יבמות שם דלמאן דאמיר העטרה וזה נשיקה ועד הכנסת העטרה הוא בכלל העטרה, היכי נמי למאנן דאמיר העטרה וזה הכנסת עטרה, גמר ביאת הווא גמר ביאת ממש, וכן נראת מラン הרמי"א בהגהה, דליקא למילמר ודזוקא בהכנסת העטרה הוא דמתר בלא ראתה, דו פשיטה, דבהתנasset עטרה לחודר אין כאן השרת בתולים כלל, וכמו שכחוב הטעז' באבן העור סימן ו' [ס"ק יג] הביאו בספר בית שמואל שם ס"ק א'. ומה שכתוב רשי' בכתובות דף ט' ע"ב ד"ה מי לא כוכי שע"י העטרה שובר בתולים, ו"ל שבל שלא גמר ביאתו העטרה קרי ליה, או דכל זמן שלא גמר ביאתו בכלל העטרה הווא וזה שמשים הרמי"א זיל אבל הגיעו לפירקן אין הנשים בודקות אונן לפי שהיא בחזקת שאינה רואה, דכל אימת שתראה מתחילה ימי נדהה:

ולפי זה צdknu דברי המהרש"א במא שהקשה על התוספות אמא דקושיא להו דתקשי לרוב ושמואל בבריתא דהכא, דאיתא רב

שכיהא, מהא דאמר בפרק קמא דכתובות דף ו' ע"ב רוכ בקיאן בטיה, ותירצעו דהטה דכתובות אינה בעילה גמורה שתחעابر בה כשר ביאות. וכן כתבו התוספות [כתובות] שם [ד"ה רוכ] זול, דשمواל היה יכול לבועל בעילה גמורה שאשה מוחבבת בו, אבל דם, אבל בהטה אין אשא מירוי דם ואוח"כ בעל ומצא דם דטמאה דאמירין דאי איתא דהוי דם כתולים מעיקרא הווי אמי, ואיל דשمواל לא שכחיא מירוי שאמר שבעל בעילה גמורה שרואו להתחעابر בה, דאי לאו הכי הא אמירין דהטה שכחיא לכלי עולם, אלא וראי הא דפליגי רבי חנינא רובי אס' מירוי שאמר שבעל בעילה גמורה וואיי להתחעابر בה, רובי אס' סבר דשمواל לא שכחיא אפילו בעילה גמורה בלא הטיה, ורבי חנינא סבר דשمواל לא שכחיא בטלים, ושאני שمواל דבר גוברייה, וכיוון שאמר שבעל בעילה גמורה שרואיה להתחעבר אמירין דאלו היה דם כתולים מעיקרא הווי אמי, ולפי זה מן הסחים כשההבעל אינו יודע אם בעל בעילה גמורה או לא תלין דבעל בטיה, כיוון דהטה שכחיא:

אך כל הפסוקים כתבו זdam בעל ולא מצא דם טמאה, וסתמו דבריהם ולא חלקו בין אם אמר הבעל שבעל בעילה גמורה או לא, מבואר דסבירא להו שלא כחוופות, אבל אפילו מן הסתם לא תלין בטיה. וקשייא להפסוקים הנ"ל אין מתרצים קושית התוספות, דהא בפרק קמא דכתובות מבואר והטה שכחיא. מיהו הטעזה בפסקת חגיגה דף י"ד ע"ב [זרה] בחוליה ביארו דבריהם יותר, וכחכו זול, ו"ל דזודאי חחלת ביאת רוכ בקיאן בשעת מעשה, אכן גמר כידי שתחעابر בו אי אפשר כי אם לשمواל, עכ"ל. ולפי זה כשאמיר שגמר ביאתו ודאי דלהטה לא חישין, והפסוקים מירוי בשגמר ביאתו, דאו אי אפשר כי אם לשمواל. אבל בשלא גמר כיatio לכלי עולם שכחיא הטיה, ומה שכתבו התוספות במסכת נדה ובמסכת כתובות לחלק בין בעילה גמורה שרואיה להתחעابر בה, כוונת נמי לוה, דכל ומן שלא גמר ביאתו אינה רואיה להתחעابر, וכמו שכתבו התוספות במסכת יבמות דף נ"ה ע"ב [זרה] אין דבאה עראה אינה יכולה להתחעابر, כי אם בגמר ביאת. ועיין בש"ו' נחלת שבעה [חיב] סימן ס' מה שרצה לפреш בכוננות הגمرا דאמירין שאני שمواל דבר גוברייה, ואין בדבריו ממש:

ומעתה מה שכתוב הרמי"א דנהגו להקל אם לא גמר ביאת רוק הערה בה ולא ראתה דם, אבל אם בא' בעילה ביאת ממש צרך לפרש ממנה ע"פ שלא ראתה דם, המנחה הוה הוא מעיקר הלכה, דאך הפסוקים דסבירא להו דציריך לפרש ע"פ שלא ראתה דם ולא תלין בטיה ממש דהטה לא שכחיא הינו דזוקא בשגמר ביאתו, אבל חחלת ביאת הטיה שכחיא לכלי עולם, וכמו שכחוב:

ועדין פש גבן לבורוי מה והנקרא להקל אם לא גמר ביאת רוק הערה היא הכנסת עטלה, וכמו שפסק הרמב"ם [איטורי ביאת א' ז] ומכוואר באבן העור סימן כי' [סעיף א' בהגהה], אך נראת לי דמן הכנסת עטלה עד גמר ביאת הכל נכלל בכלל העטרה, וכשהאי גונן אמירין במסכת יבמות שם דלמאן דאמיר העטרה וזה נשיקה ועד הכנסת העטרה הוא בכלל העטרה, היכי נמי למאנן דאמיר העטרה וזה הכנסת עטלה, גמר ביאת הווא גמר ביאת ממש, וכן נראת מラン הרמי"א בהגהה, דליקא גמר ביאת הווא בכלל העטרה. וכן נראת מラン הרמי"א בהגהה, דליקא למילמר ודזוקא בהכנסת העטרה הוא דמתר בלא ראתה, דו פשיטה, דבהתנasset עטרה לחודר אין כאן השרת בתולים כלל, וכמו שכחוב הטעז' באבן העור סימן ו' [ס"ק יג] הביאו בספר בית שמואל שם ס"ק א'. ומה שכתוב רשי' בכתובות דף ט' ע"ב ד"ה מי לא כוכי שע"י העטרה שובר בתולים, ו"ל שבל שלא גמר ביאתו העטרה קרי ליה, או דכל זמן שלא גמר ביאתו בכלל העטרה הווא וזה שמשים הרמי"א זיל אבל אם בא בעילה ממש וכו', ר"ל גמר ביאת:

ובמסכת יבמות שם אמירין דגבוי שפהה חרופה אינו חייב אלא על ביתה מירוק, ופירש רשי' שם [זרה] מירוק] כשהוא מזרען. אבל התוספות שם [ד"ה אינו] כתבו דמחייב אפילו בלא הוצאה ורע,

באר הגולה (ג) בועל (ד) בעילת מצוה (ה) ב' וגומר ביאתו (ו) ופורש (ז) מיד (ח)
ב שם: ג' אפלו היא קטנה (ט) שלא הגיע זמנה לראות (י) ולא ראתה (יא) *
ב כמי רשי' שם ד' ואפלו בדקה ולא מצאהدم (יב) טמאה (יג) שמא (יז) ראתה
וכ' הרואש' שם כי' והרואש' נמי' לדבשותיהם ושכך בירושלמי וכן דעת הרואס' בפסקי ביטורא דבר שמויל ואכ' החשב'א

ביאורים

אם תהא צריך להישב 'ו נקיים אם לא תראה דם כשבתול אחר כך עין בס"ק י"ד': (ג) ובועל בעיליה מצוה. ביהה ראשונה נקראת בעילית מצחה ובסימן קצ"ב ס"ק כ' כל תחננו הטעם זהה: (ר) בעיליה מצוה. מעין במשנה ברורה סמן של ט"ק ל"ב' וסימן פ"ק ד' שנגנבראו שם מודיעין בעילית מצחה בשתיות: (ז) וגומר ביאתו. ואע"ע שהחtileל כבר לזכ' ממנה הדם בחחלתו היבאה (1) מותר לו להכניס כל האבר ולגמר ביאתו וכן דני בזוהה כדין המשמש עם הסתורה ואמרה לו באצע שמשיש שנטמאת (2) שחיב לנערן צפוני בקרע ולהשתת בלא רשה שביאו זו החיריו לו חכמים לעשווחה כדרכיה וכן (ח) מותר לו לפרטם בابر ח' (ט) וכן אין אריך להמתן עד שימות האבר קודם רידישון ואך (י') בעל נפש מותר בכל זה. רעד שאיפילו לא הגישה שום צער או אבר (יל) גם כן מותר למורו ביאתו ולפרוש באבר ח' וכונ' (לאן אומרים מדלא רוגינשה צער מסתמא איננו דם בתולין אלא דם נהר שמן הרגול כיישגן בחוליה יש לה צער בכך): (ו') וופרש מיד. (יכ' ר"ל דמניגמלה בהיא ו חל עליה רדי רדה מהמה הדם שרואה ושוב' (ג) אבר לו ליען בע' ולישע' עמה במתה אל-ג'רא להבדין

במהר ולצאת תיקף מעתה ונראה שמשמעותה ממנה עד כדי שיצאה הביבה מכלל העරאה השוב בביבה ולודעה (ז) שמצחצת פוסקים כל שמקצת העטרה (פ') השפה הבוגהה המקפת את ראש הגיד) מבחוון לא חשיב כהעראה וכן משפריש עד שליעור זה החיב לפירוש למורי. כתבו (עו) הפוסקים שאפילו פירש ממנה קודם שגמר באתו אסור לו להזר ולגזרו הביבה לאך בזנה פורש ממנה לגדמי: (ז) מדי. ואפילו (עו) הרגינה צער בעשע ביביה גם כן רינן היבי: (ח) אפילו הדא טמא פונחן וכבר. ואין אומרים דיןין שהיה קתנה מסתמא לאו דם נידות הווא אלא גם היא טמאה: (ט) שלא הנייע ומונן לראות. עיין (ז) שלא הגעה ליב' שננה ויום א' או שלא הביבה עדין ב' שערוות: (ט) ולא ראהה. פ' שלא ראתה דם נידות מימיה: ואפילו ברקה וכו'. פירש שלא מצאה דם על הסדין גום (י' בדקה בגופה אפיקלו בחורים וסדקים ולא מצאה דם ואעפ' טמאה ומטעמא ומפרש: (יב) טמאה שמא ראתה טיפת דם בחדרל והיפחו שכבה ורע. והא חייבין להכניסן לחבי עיין ז' אידיון שכיה כל כך משומן (ט) דרכו נשים יש להן דם בתולים ואפיקלו בוגרות נמי אי"פ שהרבה ממן כלו בחולין בכל מקום כינון שיש בוגרות שיש להן דם בתולין (כ) לא חילקו חכמים וטמאו בכל הנשים אף האבותות אף שלא מצאו דם עיין מש'כ' עוד בזנה בכיראים ד"ה ואפיקלו בדקה וכו') ומשמע מסחימת הפוסקים שטמאה וזה (כל) אפיקלו לא רוגינה צער וכאכ בשעת ביביה: (יג) שמא ראתה וכו' והיפחו שכבה ורע. וכן יש לווש שראתה טפה בחדרל (ככ') אבד מרווק קוטנו: (יז) ראתה טיפת דם וכו'. ותני מייל בבחולה אבל הוכנס את האלמנה או הגרושה שנותאלמנה או נגרשה מן הנישואין (כג) אין ציריך לפירוש ממנה אחר ביביה בראשונה אלא אם כן ראתה דם [ואם ראתה דם היא בדין דהה]

צינור

הלוות נדה סימן קטן

(טו) טיפת דם כחרדל (טז) וחיפה שכבת זורע: הגה (יז) ויס מקולין חס נל' ולחכ' זס (כנראה מימיוני נסס היכל מ"ד) וככנו לפה (יט) חס נל' גמץ בילה וככ כבשה נב' (כ) * ויל' גלחכ' זס

אורים

כדי השלון

למהזה דצלמא וצ' על דבריהם כו': ל' וראת הדם. ובפניהם חכמים אין מהורה והקளות שיתיבאו להן בסימן וזה בדים בחוליות אין וגונגרה בה]. אשר מוכת עץ ר' שלשה במוקם בחוליה קודם ונשואיה וכשנשאת לא מצאה דם ובכיה ראשונה יש (כד) שמחמיר לטמאותה אע'ג שאפשר שנשרו כבר כל בתוליה בשעת ההכאה (ככ) שלא איילקו תכמים בכך וטמאו בכל הנשים הנשאות פעם הראשונה (וכמו גבוי בוגרת לעיל בס'ק י'ב) ונראה שלפי דברי גם באשה שהרopian החזאי בתוליה קודם הנישואין לאיזו סיביה כגון שהזיהה מטהר ואריך נמי כרך נשאנת לא מעאה דם בבייה ראשונה טמאה ואיה נמי במוקעת עץ דמיא על ידי פועלו הרופא וגם בדידה אמרין (כו) דלא חילקו תכמים וטמאו בכל עין יש (כו) שכח להקל במוקעת עץ לדבריו נראה דנס על ידי (כמ) רופא מורת אחר כך בבייה ראשונה אם לא מעאה דם: (טו) טיפת דם כחרדי והיפוך שכבת זרע. ואיפיל שורה הסדר והודע מכם כדי להבהיר השכבה זו וורה אחר כך שם קיימים דם (כג) לא מהני לטהר אותה אע'ג שהחכרה בדיקת זר וככל שכן שהיא טמאה על פי הטעם השני שהבאנו בס'ק י'ג וזה יפהו שכבה זרע. וכותב הכתובת הראשון שפאליל צרע בבייתו המהיר שפאליל זרע מטמאין לה מספק שמא ואזהה אך אמן שיש ליטין בו דלמא ריך לכתחלה הוא מהריבין לה לא בדיקת זרע מטמא מוקמן לה האזקה טהרה מבירקן אבל בעידבד היכא לא בדיקת זלמא מטמא בדספוק כל היכא דיאיכא לברורו דירה ומטהרין לה ועוד שעיקר הטומאה בדם נתולים רק מדרבן יש

בככל אופן גם שלמי הטעם החדש שבס'ק י'ג בדידי אטאונה שם בז' (ו') יושטקיין אמר לא ראתה דם. שוחלין לומר (גנ) דמסחטמא בעל בחתמיה ולא השיר בתוליה ולא ראתה שום דם: (יח) ונגהנו להקל אם לא נמר בבייה רך הערבה בה וכוכו. ואעפ'ג שגם הערבה (גנ) משות בתולים הנל מיili כשבעל בירושן אבל כשבעל בחתמיה איננה משות בתולים (גנ) וסמכין כאן למייר שבעל בחתמיה אבל בבייה גמורה בריך הטהיה (גנ) לא שכיה כלל ולא חלין בתוליה כשבעל בעיליה גמורה לפי דעת הרמ'א כאן. ועיין ספmono: (טט) אם לא נמר בבייה רך הערבה בה. וכתבו (גנ) הפסוקים דעת השנאים כל ואבר הוא בכלל הערבה אף שהנис יוחר מהעיטה ולכך כל שבورو לו שלא היכניס כל האבר והמם לא מצאה דם אחר התשמש איננה נאסטרה עליו מטמאן אם הוא מסתפק בדבר אם בא עליה בבייה גמורה גם היא מסתפקת בזה ונאה שיש להחמיר ולפרוש ממנו כל (גנ) שהרגישה צער בשעת ביהה דמתהמא בא לה העזר מפציעת מקום הבתולים אבל אם לא הרגישה צער ובדקה ולא מצאה דם יש להקל שכן צrisk לפרש ממנה שאילו נפשעו בתוליה היהת מסחטמא מרותת צער זהה ועוד שהוא עצמו שלא מוכת דם מוכת אין צער שלא נשברו בחוליה שחיפוי שכבת רוע ואינו מצוי כל כך וגם שעיקר הטומאה בה הוא מדרבן (גנ) ויש להקל בספקו וכל זה מצד הרין אבל ש (גנ) שכחו שלמעשה דראי להחמיר בזה מפני שקשה להבחין ולידע בירור הדברים בוה אם היה בבייה גמורה אם לא ומכל מקום אין נרא להחמיר בוה אלא אם כן דעתו לו מיתה שלכל הפחות הערבה בה אבל אם גם זה ספק אצלו וגם לא הרגישה צער אינה נאסטרה עליו ומותר לבשל שנית: (אכ) ולא

זונאים

בתחלה הוא כאב רפה ואחר כך מתוחק הכאב ובסוף מתרפה עד הפעם והוא היא רואת הנה ודאי אין לחוש עד שתתרפה הכאב עד הפעם אך אם הוא וסת הגף הוא ממורש בס"י קפ"ט סע' כ"ד בנסיבות הגוף הייתה רגילה לדאות בסופו איןנה אסורה אלא בסופו אך הוא דוקא שכבר נקבע לה וסת גוף זה אבל מתחלה אריך לחוש גם לימים עד שתקבע רק לסת זה והינו בין לה ממש שם זמן אלא בחפלגנות שעינן שות או אף בתיו ב', פעמים בזמן שהוא עם וסת גוף זה דחמא בthora ואחר כך בזמן שאינו שות גומי והובר של האות גרם אלא וסת הגוף הוא כדאיתא שם בסע' כ' בסת גוף דפייהו, ומה שכתב יידי שעל פי רוב התחלת הכאב הוא שבוע לפני תרואה וכן כתוב על פי רוב מתרפה עוד הפעם ועוד תרואה הנגה בדרכ התחלת הכאב לא איכפת לך אם היה בכל פעם אחר ראייתה אחר שנתגדל הכאב ונתרפה עוד הפעם שוו עיקר חוסט, אבל אם תרואה אחר שתתרפה עוד הפעם איןנה אלא ברגע הפעמים ותש שטיא רואת גם בעית שהכאב חזק, הנה אם לא היו ג"פ רצופין שראייתה היתה רק אחר שתתרפה הכאב הרי לא הוקבע ג"פ וארכית לחוש רק כפי פעם האחרון ולא הוקבע ג"פ מצטרך לחש לפי פעם האחרון ולפי הקביעות כדין וסת חיים עיין בסע' כ"ז.

טימון פה

בහורת בראשונה וראתה רק טפה אם יש לחוש לביאה גמורה שבשניה לשמא ראותה →

ובהא דבעל ביאת ראשונה ללא גמר ביאת רק בהעראה וראתה רק טפה דקה ואחר שננטהרה בעל ביאת גמורה ולא מצאת דם, נראה פשוט שיש להקל בכך שכתב הרמ"א דמקלין בהעראה ולא ראותה דם ולא חישין שמא דאותה וחיפה שי' אף שבכיאת גמורה וחישין אלמא ובハウאת אפשר שלא מוציא הבתוילים, מ"מ כשרואת בהעראה אפשר שיצא כל הדם שהיה לה בוה משום דלפעמים יצא כל הדם בהעראה ממורש ברשי כתובות דף ט'.

ומה שהיא רק טפה אחת, הא בבורגת דמייה מועטים ואפשר נשאר לה רק טפה אחת, ומסתבר שאף בקטנה ונגרה אפשר שלא היה לה אלא טפה

הකבר. וכן מפורש בט"ז סי' קפ"ח שביעי שפטורה אך שבדוקין, ועיין בעורך השלחן שיש מי שרוצה לומר דלאorchesh פתייה מבחןفتحת הקבר ודהה דבריו שליליה לומר לו, והוא ברור. וכן אמרנו שאף להרמב"ם שפסק רבנן שאפשר לפтиחת הקבר בלבד דם בפ"ה מא"ב הי"ג הוא ורק שבדקו ולא מצאו דם לא אמרין דנאנך משומ דאפשר במציאות וכן לא נחש לנאנך שהוא איינו מצוי אבל בלא בדקה גם הוא יודה שחוושון לדם שאין סברא שהייה פלוגה רוחקה בין התנאים שר' יהודה יסביר שא"א בלבד רבן סוברים שיש לחוש שום חשש אלא זראי שום רבנן סוברים יש לחוש לדם שהרבה פעמים יש דם בפתחת הקבר רק שום אפשר להיות פתיחה הקבר גם בלא דם וכן כין שבדקה ולא מצאה דם לא אמרין שנאנך ולא ראיינו שחותא דבר רוחק מאד אבל בלא בדקה חישין וכון משמע מרשי' נודה דף כ"א ד"ה בלבד דם עי"ש. וכן בעובדא דיזון שאיכא דם אף שחותא מחמת מכיה אבל שוב א"א לבודוק הוא כלל בדקה יש לחוש אף להרמב"ם.

אבל מאוחר שבasha זו המכבה היא בצדואר הרקם שהוא הפרוזדור בלשון הגמ' כמפורט פ"ה מא"ב הג' מסתמא לא הוכניס ברמבי' את האינטטרו-מענט בرحم אלא בפרוזדור ולא היה פתיחת הקבר. ונשארה רק שאלת הדם שינה באරטי שדווא דם מהה ולבן יש להתיירט שלא בשעתו וסתה, ושוב שיחקור בתיריה אצל הרופא לחחע בברורו שאינו מכניס בرحم אלא בצדואר הרם. וכשיגעו ימי וסתה לא תלך השבעת ימי נקיים אצל הרופא אם אפשר ולכ"פ ג' ימים הראשונים ואם יאמר הרופא שמכניס בرحم תהיה אסורה מצד פתיחת הקבר.

ידידון

משת פינשטיין

טימון פה

בעין וסת הגוף דכאב בחזה

י"ט טבת תש"ג

מע"כ יידי הנכבד מו"ה ר' ישראל הכהן ריבכער שליט"א. בדבר האשה שאין לה וסת ימים אבל כמעט בכל פעם שבוע קודם ראייתה יש לה כאב בחזה

אגרות

יורה דעת

משה

קמו

בכל הנשים וא"כ זואי ידעו מוה גם رب ו/or נחמן. זה שכתב הט"ז דבאותה שעה שגורו חכמים על הכתמים ולא התירו בשבייל שלא הרוגשה נעשה גם גוירה זאת אין שכונתו שגורו או אלא שמליא נעשה זה כיון שיש חשש חמוץ,andalic עדין יקשה מה שהקשה היכן מצינו שחידשו גוירה זו או שהוא קודם רבע אלוא זואי שכונתו דלא היה כל גוירה בוה אלא דמילא נעשה גם גוירה זאת ונפטר זואי לא שיך לומר לא פלוג כלל.

אבל קשה איך אפשר לומר שמליא נפטר הא הוא רק ספק דרבנן חדש מחמת דעתך איננו זואי ראתה אלא ספק וחושע בעלמא וא"כ לא היה אסורה מילא דהא מצד הדין היתה מורתת בספק דרבנן לקולא והוצרכו לגוזר ביחס ע"ז וא"כ איך משקה מרבה על רב ו/or נחמן. וצריך לומר שזהו בותם הט"ז שכתב דבאותה שעה שגורו על הכתמים נעשה גם גוירה זאת. דלאורה הגוירה שאסרו בא להרגשה אינה דוקא לכתמים והרל לט"ז לכתוב דבאותה שעה שגורו שמליאה ולא הרגשה נעשה גם גוירה זאת. אבל הוא משום דמה שגורו שמליאה לא הרגשה עדין לא היה נאסר תביעה לינשא דהא הוא ספק דרבנן שהיה לקולא אבל בגיןת כתמים שהוא ג"כ רק ספק כמפורט בכמה מקומות ומ"מ גורו א"כ חווין דגוזר לחומר אף בספק לנ"נ נעשה מילא גם גוירה זו דתביעה לינשא דג"כ הוא ספק שמדוברת המורה, ומוציא דברי הט"ז.

אך לשיטת הש"ך בס"י ק"צ סק"ג שבקטנה לא גוזר אף בודאי דעתך כל שלא הרגשה, וא"כ בחבעה לינשא בקטנה מצד הגוירה דעתיכו אף שלא בהרגשה היהת קטנה מורתת וא"כ צרייך לומר שהיתה גוירה חדשה. וצריך לומר שהט"ז יסביר דלא בהש"ך אלא שرك בכתמים שהוא ספק לא גוזר בקטנה משום דכיוון דלא הגיע זמנה לדאות אמרינו זודאי אין הדם ממנה כמפורט ברשי"ז נדרה דף ה' ד"ה אין חיששין דכיוון דאין בה דמים אמרינו עברה בשוק של טבחים ולא אדרעתה דהא בגופת אין לתלות כל עיקר עיי"ש וזה שמספיק רשי"ז דכתמיין דרבנן בינו הוא מחתמת דאם بلا הרגשה היהת מדאוריתא אסורה וזאי היו חיששין אף בקטנה כיון דגם זה שעברת ולא אדרעתה הוא דבר רחוק ואני מצוי לומר כן ולפנ' היה זה ספק השווה והיה לחומרא ככל ספק דאוריתא אבל כיון שכחמים הם מדרבנן לא גוזר בקטנה שאין דם מצוי בה. אבל עיקר הטעם הוא לרשי"ז משום שדבר רחוק והוא לתלות בקטנה שגדת הוא מגופת. וכן הוכחה החוויד שט"ז מושם סקי"ד מרשי"ז שלא בהש"ך עיי"ש. וכן אין שיך זה אלא בכתמים אבל בחמוד שוגם בקטנה

אותה. דהא חיששין بلا דעתה שמא חיפתו שכבת רעד שהוא רק בטפת דם חרודל במפורש בלשון המחבר בס"י קצ"ג אלא דלפעמים אף נערה וקטנה אין ראות יותר מפה חרודל דעל יותר ממשמע שלא היו חוששין לחיפוי בש"ז. וכך לא מביעא בוגורת שאין להוש לביאו השניה מאתר שראתה בעת שהערה טפת דם אלא אף בנערה וקטנה אין לחוש.

ירידת

משה פינשטיין

תיקן פט

**בעניין שכ"מ שנירש אשתו בנהוג
בהתחריבות לישאה אם צריכה לישאה
ז' נקיים כشنושאה אחר שהבריא**

כ"ח אדר שני תרצ"ב ליבאן.

מע"כathy החריף הגאון מהר"ד מרדכי שליט"א
הגבאי"ד שקלאו.

בדבר שכ"מ שנירש אשתו מחש יבים בגט סתם ונתחייב לינשא זה לו כшибיריא בקנין או בשבועה וחורם הק Hollow בנהוג אם צריכה לישב ז' נקיים כשןושאה אחר שהבריא משש חמוץ. הנה רואה אני שראית אחוי הגאנן מגיר וגיוורת שא"צ ז' נקיים כמפורט בדגם"ר יו"ד סי' רס"ט היא ראייה גמורה. דהא שם חווין שלא שיך לא פלוג כיון שאין לה חמוץ אף שצרייך שם חופה וקידושין מארח שאינו כנישואין הרגולי. יותר נראתה לע"ז לומר או שלא תקנו על נישואין אלא על אלו שיש לנו חמוץ חדש אף אם הן מסולקות דמים אם אדר מחדת והוי הלא פלוג בחמוד ולא בניישואין. או שלא אמרו כלל בגוירה זו לא פלוג ואפשר לא תקנו שם חקנה אלא שהודיעו חוויל שיש להוש שתראהה דם מחמת חמוץ ושהחשש איכא ממש גם בנסיבות דמים. ומוכרה זה לתירוץ הט"ז בס"י קצ"ב סק"א על מה שהקשה ביום דף י"ח וביממות דף ל"ז מרובה על רב ו/or נחמן שכונתו זרבא לא גוז כלום אלא שלימד שכין דעתיכו רבנן אף بلا הרגשה מילא יש להוש בתביעה לינשא מחתמת חמוץ

זיא דבר יודע וברוק מנוסה שלא בכיאת אתה כלו
הכטלים והרביה יש שגם אחריו טהרין בכיאת
שוויה היא רואה בתולים ולפעמים נס בשליחת ולכנן
צרובות לוייה לראות על הפסון נס בפבע שנייה

השלוחן הלכות נינה סימן קצ'י

סימן לכך דין يولת ודין מפלת ועוד דינים. וכן נח סעיפים.

א הולדה פמאה בוניה אפיו לא ראתה דם בין ילדה ולידתו ולד מה אפילו הפללה נפל ואפי' למאנן דס' לאפשר לפחות הפלחתה הקבר בלבד דם מ"ט התורה שמאמה דבוחב אשה כי תורוע ותלה וכור וטמא שבעת ימים כמי' גנחת דודת דודת חטמא ובזילות נקבה כחיב וטמא שבועים בוגדים נדחתה השוויה והתורה בוניה בין יציא ממנה דם ובין לא יציא:

ב ווש בונה טאליה למאנן רס' לד'א לאפה'ק בלבד ס' לטמה לה להזרה לטמא טומס לירא והר לבאל'א טפאה טומס נריה (טומס' כוותמי': אין) והשאלה נקבה מחסמת ולד אבל בוגדים בוגדים נגוני ונבואר הרוברים בפרטיות בס' ג' בחברם לכחוב שטמאה כפלים בוגדים ומפילה רטכברום

לכתרוב בכור נבל ראלבי הייחי טפמא סב בכור בכנקכח מקי' דידמי טהרה טפראים בנקבת יויר [טס] ועוד ראי מישס נדרה לא מדרה בז' לנורתה ופסק הרם כליה הרה הא טהורת בנורה וכן אם אס לדרה בז' או בר' לנזרה הרה טהור טמאה עניה טפמא רק עזר שלום ז' ייטים טחה חלה נדרה כטב' ש בט' קעג' אבל משאש ולד היא טפמא שבעה טילדותה [ועיג' ג' בכם לנטיש ועם' ט' סק' ג'] :

ג' פירין תורה וכישליה בימי נזהה היא טהורת חיק'ן לאור שבעל ומשכלה ומורת לבעליה לע' ייטים אה'ב' כטבורא בתורה אפלילו היא רואת דס דמי רם מוחר ובנקבה הי' ס' ז' ייטים ימי טהור רוק לעניין איכלה קרשים דינה בטולביה יוס אбел לבעליה טהורת ואפלילו לא פסקה מלראות דס מ' ז' נברר' ו' לללאר' ו' נברר' ו' פטערין העטמא טיהרתו התורה באלו הימים וכך אמרו לאל אחר ייד' בנקבקה מ' היא טהורת דרכ' שיצא הרם

חול [לט] מעין אחר הוא הזרה טימאות והוצרר אליה מתקשה והולכת עד שילורה אבל אם ראהה דם נ' ימים בימי וכתה בזירים וכבלים ופקד לה הצער ועומדרה בנהר ב' ד' שעיר או רער ע"פ של פסק הדרם אע' שחויר הזרום וחבלום אוח' הי' ובה שאלו היה הדרם מחתה הולך לא פסק לדי צער ולבן אם לרדה אוח' הי' וולדת כובע אבל כשלא פסקה ב' ד' שעיר מהצער אלי פחוח טוה פקי מחתה קשי והוא טהורה הדרם הוא מחתה ולד וזה שהחומר לה טעם מפני שכן דרך כל מני CABINIS לנויה מעת מהcab ואין זה מפני שכаб סר לנמי:

ח' כל גROL דוא ברין הדקושיסטוק לילורה והמאנא טיריה בוב ושפוי סטוק לילדיה כלומר שפהטה והיה לה טוחה סן החער בעיל' ע' סטוק לירמה מתקשה

טיריה :

ד' ואם ילדה ביום זרוכה לשוב ו' נקיים כדין וכבה אם ראתה דם [קו'] וכל ומין של' פסק רמה אין לה דם מטור אלא כל סט שראה ברם זבינה הדיא אבל אם פטרה ו' נקיים ובנקבה של' מז' הי' יומ וטבללה ואוח' ראתה דם בטור ס' לבר זבינה וטונאים לנכבה הי' דם מטור ורע רכל זבינה חיות בקרבן בכחוב בם' מצערע ונובה זילרת איזה מכאה הדרבן אחר הי' נקיים אלא אחר ז' זבר ו' פט' לנכבה ואו תבאי קרבן זבנה וקרבן זילרת ביזיר מפנ' שרינה בטכולו יט' עד שחולס יט' מטור ואסורה בקדושים בטמורש בם' חוריין כיולות :

ה' והארנה כל נשים שלנו חשות לילרות בוב טיריה

קנאנְג דין דם בתוליהם. וכן מערת אחד :

אא אע הכוнос את הבתולה בועל א בעילת מצוה א וגומר ביאתו א ופורה מיד א איפילו

יד רד קארה

מורה דר

דרכן ישראת

[א] הכנס את הבתולה כי — צו"ט כתמיוקה
תייחס למunning של מלך אין קנים בכביש
וממוה ללחות וכן לו כביש וועס ללחות, וכיום צלע
כביש ומונס לנחות [אין סדרה] וכן צלע מהטה
עדין, אין קהיל גנמלע] נוטין לנו עד זמחיים ממש,
ובכיביש זמינה ללחות ומילוק אין לו כלחץ ודונטען

סעיף א) הכרונם את הבתולה כי — וכך צעולך ח"י לפנות ממנה כתלה רוחה (א). ב' בזועל בעילית מצואה כי — כיון צעולך ורוחה וקלויה לה צעולם מארך מסוס ולמונו ח"ל ולהן מסקנה כוונתת נדנימה ליה ומי צעולך הותה כל' [ס"י] סמפור נחמה[לי] ועי'ך מילצק נב' ובזהן לוי פרוי וכני (ב). ג') בעילית מצואה ונומר ביזאתו כי — פ"י לה אף שנדס טהורה ווודה קוזט שחכימות כל ההלց בקיינו זו גמור ציון לכהנים כל ההלց וכ"כ דמוות לפנות נדנד מחי ווון לך ריך לכמיחין עד שמיות הלהלץ (ג) ועי' מטה"ז בזועלי מנין צוותה סנהרות תה טס מותר לגמור ציומו וולפלות הלהלץ כי טס עדין לנו חיטוב המכבה. ד) וגומר ביזאתו כי — וס"י נלמן מרגמתה נער וכלהן וכדים שומת מומורה לו גמור ציומו ווינו מטה"ז גדרי לענן

מורה דרך

(א) כן מעתה וכ"כ נחתם' נסס מחרונים עי"ד'(ב) תום' כתנותה ל', ועי' נספר ארניט ק"ל מהתר' עי"ז רפ"ג דצמיה ותאונה כaszשלה מותה כל' וויל' מתנו רוח גולגה וחוק וגאניס הוא נלי הרוח השרה וכונכר נזרוי שמתקוננים מעהו רוחלו' דצזין לה געלא שע"ב, ולפי' מזוויק סייע ת"כ קטום' דמיינק נס דקיינו עי' קרטה מידזק נס וגאנין לדי' גאניס עם צען בו רוח ומ' עי' נספר נדר חדס על בזחוט פ"ג ען חזנס דסיגישור גאנל'הה נס כתהן גאניניס תל'ן. (ג) כ"ה בסכמת ספטנטקיס. (ד) עי' דצמיה לעי' זקס' קפ"ז דופרא' דתנתני' עירוי נעלן לה נער וצומחים ס"ל לתמות זתגוליס גנרגוות' פאי', נעלן קען, אלה קוך זאטנטקיס חולקיס וועטס זאלאז' דזיליכט נער תליךן גאנטוליס היינו זוקה' נעלן גאניות חון מגילה ורחלואה זאנטל' זיוחט ס"ל דגענין זוקה' נער לו תליךן אהן געל נער לו תליךן אהן דגענין געל גאניעלה

דרכן ישראת

וְצִיל נֶפֶי זָבֵד וְלַמְגִן זְדוֹקָה קִיחִיאָן דְלָמָעָן
לְמַזְדָּקָה סְפִיר גְּמָתוֹן כִּימָס שְׁדוֹן אַסְמוֹןָן
מְנַיִם מְכַמְּנוֹן לְגַם כִּיסְיָם וְעַתָּה מְזִוִּין דְעַרְיוֹן
שְׁמָרוֹת וּמְלָפָךְ שְׁאַמְפָדוֹן זְהָב נְסִימָח וְעַמְבָּדָמָן וְכָל

ՀԱՅՐԱԿԱՆ ՊՐԵՍ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԽՈՎԱՅՐ

באר הנולה

יורה דעת קצב הלכות נריה סעיף ה

(מא) אֲרִיבָה (מג) לַיְשֵׁב ד' גְּקִיעִים :

קצג רין דם בתולים. וכיו סעיף אחר:

(מ) צריכה (מב) לישב י' נקיים :
קען רין דם בתולים. וכן סעיף אחר :
**א' איכנוס את (א) הבחולה בועל בעילת מצוה (ט) זונומר ביאתו (ב) ופורש (ג). מיד יאפילו
 חייא (ד) קטנה שלא הגיע זמנה לראות (ה) ולא ראתה יואפילו בדקה ולא מצאה דם
 טמאה שמא ראתה (ו) טיפת דם כחרדל וחיפה שכבת זרע : סג' יט 'קילין
 הילק'ג וכטפער'ג ד' קלח'ג סס' פטפער'ג מיליכ' דרכ' טומול' ועכ' כטפער'ג קומ'ג'ג'**

בנאר ח'טב

לענין (ה) הצעיפם קונים אומת ווירד וכשה דוחות לא למסות דוחין מי ומי לא מזמן עד סיום סה"ר כן רקכיעו בטופקיס ולולם כשלג'ן על כל הארץ:

דרכי תשובה

סימן קצ"ג סעיף א' (א) [הכטולה. עי"י זק"ה]
טופור"ד חליטה ח' כ"ב ע"ז
קהילת דבר מילוי ומלוגודה בסגנון המונח לרך פירוש
ויעיד ומי"ס עי"ק כל"מ. בכלמה בו מע"ס דואל. גם בנדלק

אגרות

יורה דעת

משה

(ב'')

מהמכה יצא הדם שבוה לא יפלוג הרמב"ג. וכך אין לנו אלא מה שמצוינו שאסרו חכמים שהוא רק כשיצאו הבתולים ע"י ביאת ואם ע"י ביאתו אח"כ נמצא דם עדין יתלה בדם בתולים ויצטרכו לפרש עד שתסתפור ז' נקיים ועוד שתסתבול. ואם לא ימצא דם לא יצטרך לפרש דיש תחולות שכל הדם יצא ע"י מעשה הרופא אף אם יאמר שעשה רק פרצה דוחקת.

משה פינשטיין

ועיין בערוך השלחן שהקשה על הטז' מה עניינן גוירת חמוד לגויית כתמים לומר שאו נתקנה ולא ירד לדעתו דכוונת הטז' הוא בדבראי שנכון מאד.

אחיך אהובך בלו"ג

משה פינשטיין

סימן פז

ב>Showaco הbutolim ע"י אינסטומומענט
אם צריכה לישב ז' נקיים

נשאלתי מאחד כאשר לא היה אפשר לו לבועל ביאת ראשונה מצד שהפתחה היה סתום ביותר ותווצרה לרופא שיפתח את הפתחה באינסטורו מענט ולהוציא הדם בתולים ואם לא יוכל באותו יום אמר הרופא שיש לחוש שיתדק עוז הפעם אם יש בו דין פרישה עד אחר ספרית ז' נקיים וטבילה.

והשבתי שמותרת לבעה ואינה צריכה ז' נקיים וטבילה כי הרי דם בתולים הוא בעצם דם מכח ורק כמה שיצאו ע"י ביאת אסרו חפצים ולא ע"י הcats עץ ומ אשינוקעס. ועיין ברא"ש ר"פ תינוקת ובב"י י"ד סי' קצ"ג בשם הרשב"א מה שתירצטו על עצם הגזירה וטעמים ליתנהו ביצאו ע"י הcats עץ וכדומה וואף טעם ב' דהרב"א דמשום שהיה מכח רק לפיע שעה אסרו אין שיק בכאן שיש לחוש שיבדקנו עוד הפעם ואיך הוא חשש לעולם שלא יוכל לבועל. אך אם לא היה מה לחוש שיתדקנו נמי יש להתריד הדא דעתם וזה של הרשב"א אינו להלכה עין בסד"ט שהקשה ממה שתולין אף במקרה שהוא לפי שעה ועוד דברור דגם הרשב"א יודה שתלינו ללא כס"ט בדעת הרשב"א ורק הוא טעם נוסף על מה שהחששו ביאת לדם חמוד שהוא חשש רחוק משום שהוא לפי שעה אבל ע"י עץ וכדומה שליכא חמוד אין לחוש אף לדידית. ואף לרמב"ג בהלכותיו סוף ספר בעלי הנפש שסובר שאין חולין במקרה כדחוין שאסרו בתולים נמי מסתבר שע"י עץ וכדומה מותרת דהרי אין מקום לחוש כלל והוי זה דבר ברור שהוא דם בתולים ורק ע"י ביאת שקצת ספק יש דלמא להיות גם דם מהחמוד רק שיש לתחולות אסור הרמב"ג ויליף מוה גם שאין חולין במקרה כיוון שיש קצת ספק שהוא גם דם נדה אבל לא במידע שرك

בעניין חתיכת קровעה ודם אנור

סימן פז

ח' מנ"א רפואי ליבורן.

מע"כ יידי הרב הגאון המפורסם מוהר"ר אריה ליב שיפמאן שליט"א הגאב"ד הרוואוא.

מה שהקשה בתר"ה על הרמב"ם פ"ה מא"ב הי"ג שפסק דמלת חתיכת מלאה דם טהורה דין זה דם נדה אלא דם חתיכת ובחתיכת קровעה ודם אגור בחתיכת טמאה דמאי שנא ואף שר"א בנדה דף כ"א סובר כן דפלוי פלווי טמאה ובשייע טהורה בין לפרשי"י ובין לפ"י הרא"ש מ"מ להרמב"ם אין לומר שפסק קר"א דהא מפרש הטעם דטהורה בחתיכת מלאה דם משומ זdem חתיכת היא ולא דם נדה וזה דשפופרת טהורה בהטז' משומ דין דרך האשא לראות בשפופרת שיק זה נמי בפלוי פלווי כדאיתא כן בפי הרא"ש במחלוקת ר"א ורבנן לתיירות אבוי והוא תוכן קושית כתדר"ה.

ונראה לע"ד דהא צריך להבין טעם המחלוקת במחלוקת חתיכת לפי שיטת סומכים שם דטומכו בעצמו אמר משומ ר"מ קровעה אם יש דם בתוכה טמאה ואם לאו טהורה ור' אחא אומר אם תוכה מاءדים טמאה כסומכים ועדיפה מסומכים דלא בעי דם ממש ור' יוחנן משומ רבבי אמר אם יש בה דם אגור טמאה כסומכים וכיילא מכלה דאף סומכים לא מזריך שהיא אגור. וצריך לומר דטומכו סובר דם חתיכת נמי טמא דהוא דם נדה דחתיכת אין שיק לה הדם כל זמן שאתה בעין בריה וכן נחשב

כלוּה נסחינה טוֹו עיְקָר פְּקוּדָן כֶּלֶב לְהַנְּטָרֵנוּ נִסְגָּרוּתָה נִכְרָיוֹתָה נִכְרָיוֹתָה נִכְרָיוֹתָה
וְאָסָה נִזְמָנָה לְכַד בְּלָגָם סִמְעוֹרָה לְהַנְּטָרֵנוּ נִסְגָּרוֹתָה
אָבָל יְעָנָה גְּנָמִינָה לְכַד בְּלָגָם סִמְעוֹרָה לְהַנְּטָרֵנוּ נִסְגָּרוֹתָה
שְׁפָאִי הַמֶּלֶךְ לְכַדְלָקוּמוּ לְהַנְּטָרֵנוּ נִסְגָּרוֹתָה
נִצְחָנָה לְכַד חִינָּה כְּלָסָה וְעַל קְהִימָּה כְּלָיָה נִטְלָרְטוּ קְרוּבִּים וְכַטְלָ
הַפְּדוּתָם חֲכָלָה כְּרִי וְעַמְּךָ רַוְּכָה פְּטוּקִים וְדַבְּנָה כְּבִיתָה דִּין חַלְיוֹ וְמַשְׁ
סְמִמְרָל שְׁמַסָּה כְּנָדְךָ שְׁחֻקָּה כְּכֶלֶב כְּרוּמָה כְּרוּמָה כְּרוּמָה
מִמֶּה סְלָמָר מִין כְּפָרָס בְּיִשְׁעָת זַו וְאַגְּרִי כְּיוֹן סְלָמָר טַחַלָּה סְלָמָר לְיַמָּה
בְּסָמָה סְלָמָר הַכְּדָבָר הַכְּדָבָר הַכְּדָבָר הַכְּדָבָר הַכְּדָבָר

ונוטע ממל"מ וזינק נכנות נ"ה י נב"ה אל' קמנוחה ומולון קלו"ט
ג' ולט"י ד"ט כ"ג נלי טנימאל קלח מטה שותןagi הנו חולו'ן מהל
המלו'ה סולא ענד זאנכ'ן ליזו טכ"ל מוכח דבעטמו'ן חן טוט סכרא
למי'�ו ברכ' האל' ס' למאל דספס פ'ינו לאדר טל סכפק סמ' מילא
קון זאנכ'ים מצח'ר'ן בודער'ן צויה'ן סיט'ן לו בס'ן ל'ק'יס' קמנוח'ס ומול'�ו'ת
צמד'ר פ' או פ"ט גוונ'ן צלוס'ן כל' קמנוח'ס כח'ן דהו'ן כי מרכ'ה כי
חפנטן כי זילק'ה הא' מונה ליין'ן חפס' ווקוק'ן נט'ס'ו'ה ואס' נלו'
שי' חפס' ווקוק'ן לט'ס'ו'ה גרט' הא' באנ'ן באנ'ן צלוס'ן וכורפ'ס'ן באנ'ן למקומ'ך
וינפ'או לאמ'ה'ן מ'ט'ב'ל ומוכ'ה'ן דבאנ'ן מל'ו'ת ליכ'ה'ן חוץ כ'ו:

כימן רי

הרב הנ"ל :

למבחן הנו עני ומד' שולחו כבמולח טנקה וipsis רמחס נל
מלכיה מלך וכורע פח' מעת נידי לסת במליט נל
וידי כלוי חונטולומנעמ' וילם דס לח' יט' לכוון' מ"ד קדופין סהער
סאוח ריך ד"כ וילם מנ' סמוקו לאקל' נטען הפסק טברא וככיה
משה ור' רחלה בז'ois לו' קינמה יט' לאקל' נטען הפסק בטנווים
חכל' האן נ' קיימליך אין' צנ' וככל' גווע' ארך לאטמאנ' בטנווים רק' נטען
ט' מועות סכיה ט' צפ'ס מהל' מ' מפלגה לאקל' נטען ד"כ' כ"ד'
מעות ונד' צאום ריך חומליך צפ'למי כמו טבליריך נאנ' ח' טבח'לט'ל
ט'ל' מקווחום סיון ס' נס לאקל' נכם' בטנווים וכפסקה ריך ג'
שונות וספלה וטבל'ה זטמאה וככדו' ח'ס פיטמן קע'ט' פסק דטל'ה
לטויו' נק'ה מבעלה יט' לאקל' ג' טווע' וויכ' ט' כר' טווע' דהו
ריך חומליך צפ'למי וגולד'ג' לח' סן צוואר' כוכ'ל' נהמן וכס' ג' כ'
הלו' פ"ב ונוטין' פסנגו'ו ונטען' לה' ניר מלך ונס למלה' ותמר' בעל
טהumar גראטקי' לחמי' הייט' נהמן' זמוקוט' חומליך צפ'למי נהמן' פ' ז
ונפרט' ציס' רגלא' דס' סאcli' הווען' זאל' כהומגנו'ו וט' צפ'ו'ט' כ' ט' ח' ז
סימן' ע' דנס' גראטקה דס' צ'יכ'ה' ב' מפי' פל' צעל' פ' ט' כויא'ה
גמור'ס יט' לאקל' וב'מ' ט' גס' צט'ל' הירז'וס' לה'ט' סיון' ס' ג' ונס' צעל'
להטקה פטש' לר'הן מפי' צבען' גראטקה' יט' לאקל' וטיכ' דלהטקה
ט' גס' פטש' לר'הן מפי' צבען' גראטקה' יט' לאקל' ט' עוז' כו'.

ב' יט ר' ז'

להרב ובי' טויה ישראל איסר איזענבערג ני' ראנכ"ק באקוואטן.

מכתבו הגנוני ועד' המנתח בבחור ה' ובמו נט' להרים טוב'
באהל כביר קהן גן כפועלים כחורים וכגולות סמליה
עכמת זיכר ונכרויס ה' לאלהו לאס ודרה לאס וגס כבולה
רחל נם טהורן אהן קקה לאלהו לאס וגיהו לאס וגיהו
נעפס ביעס סכון לסוף וה' זיך ה' כסף וה' כסוף מסומן דבון
זיכר ובקען לאלהו לאס צנית וכן ה' כבולה ה' ניקפה ע' ז'
ונכארה לאס פט' ז' ונעפס קגן לאס ה' נט' מוקצתם לי
מיין כפלה ניטע דוח' וע' ז' סעד מ' ה' נחזר ה' כבוס פיער. נס
העד נחזר יוכצע פ' סכומן טכטלות לופת לאלהו לאס
ה' נס' ה' זיך ה' זיך ה' מסומן ואלה לאס ותול בלבון ה' ז'
ה' נט' ג' לרלה קמניג לוד' וככולא הויר טקכלה בטבענים ומתרם
שנכללה סתויקו מעט ולח' ז' קינחו על פלמן ולח' ז' חולד
וסתכללה נטענעם מטו'. ולח' טיל' ז' קנדיס סעד זל' זל'
נקחן יוכצע זלהה נ' ז' כל' פט' ז' זטמע טה' נסח פט' ז' נקחן
לוד' הקטנום ומקדוקה קומל נצחים כבוחן בפלמיה טכח' ז' שטכלת:

וכן צבאות הארץ נסיג מטה מהלך
כך יוקם נסיך חדש ומלך
סמייסט נסיך גורש במלוכה ויהי דוד
צבאות לודין מוסך מלולות והאחים
מלך לודין פועל נסיך לודין ולבב
מלך לודין ונגן כמי לענבי בשער לא מוכן
כלו ונטענו לודין וגינויו אמצעים
ואלא ודבר חסידיו משכחה לה האדר רב
ומפתקה מכון ומפעת מבנה מלון
על דבר נסיך. דון פון פון מלון
גומולקן ברכן. קאנז אנד טול
ויק קפלטס רוגה. אל-ודרב חסיד
הפלגה. צ'רנוב. היל נסיך מלון
משכחה לה. היל נסיך מלון מלון
ואלא ודבר חסידיו משכחה לה האדר רב

חטפות ר' ז מכוּנִית ורְגַנֵּן מִידָּי זֶהוּ הַמְלָמָד סָגוֹן וְגַמְיַופָּס בְּרַלְמָס וּכְפִיטָס בְּמַמְפָס:

מכלל נסיך ומלוכה מלון כהה. מלח
מכאן ונקוט קנקן. נסיך אורה כב
חסדא. נסיך לאן קנקן מס על
גבי כהה ובן יוס שדרש אשוט
תודה. נסיכת מפלגה הוה און
כו. וויל מלון נס עם כהה צד

ב' מילוי מושך וודא שמה בין הנשים כי
כשאך אפרתם אשכנז נטה בא והוא בצע

דרכם מוסכם מוחזק טהורה רוחנית ופיזית. מושג זה מוגדר כ'טוהר' או 'טהרה'. מושג זה מוגדר כ'טוהר' או 'טהרה'. מושג זה מוגדר כ'טוהר' או 'טהרה'. מושג זה מוגדר כ'טוהר' או 'טהרה'.

וְבָשֵׁי לֹא יַגְנִסֶּם מִמְּחֹת אֲוֹתָן מִרְבֵּז
וּמְבָשֵׁין אֶת הַדָּקָן מִן אַכְלָה לְלִי שְׁבָת
וְהַלְלוּתָה דָמֵי שְׂחוֹר עֲשֵׂה בְּהַרְבָּה כִּי סְכָנָה
לְאַלְפָא אַלְפָא בְּתוּלָה גְּשָׁשָׁר לִוּם וּרְבָעֵץ
(ז) וְהַלְלוּתָה סְכָנָה אַמְתָה וּוְחַדְשָׁה
לְהַלְלוּתָה דָרְךָ נֶגֶן לְבָשָׁר וּלְבָשָׁר וּלְבָשָׁר

טוויל גורס פוטה. פולקן פון ריליך – דריין. מיל מגדנום מליכליס – ५०० – דר. דיש.

תרומות

סימן רגנ - רנד

הדרשן

רָהּ

בנ"ד דמשוש הדרק לאו דורך הוא כלל אלא דרך עם הזבה מפני הריגל עכירה, ודיןוק התם במורדי' דדורוקא אומנות. אע"ג דבריך דכתובות (ד, ב) משמע איפכא כאן באכילות דיריה אסור כאן באכילות דיריה שרי, ופרש"י⁴ משות דרבילות דידה אינה שומעת ומונחת לו אף אם יתגבר יצרו עליון, שפיר יש לחלק בין מניעת דרבילות ובין מניעת דתחש כה הגוף ואין להארין.

סימן רגנ

ליה יצירה באשה זו אפיקו בשעת החופה, ולא בא עליה מעולם וראוי היה לה לא חישין לייחוד דינה דוראי לא יעבור דלא תקין יצירה. והיה נראה להסביר סעד לסברא זו מה דשור המודר חזרה לתמונו כרזין דראה שורדים ג' פעמים ולא נוגה, אע"ג דאייזו נמי תקני יצירה ליגח כדאיתא פ' כייד הריגל (ב"ק יט, ב), מ"מ כי חזין דנה יצירה דיניין לה בתם ולא אמרין דבאה זימניין הוא דנה יצירה היות או למחזר הדבר ליה יצירה. הכא נמי בנ"ד אע"ג דקים לו לרבען דבסתם אדים תקין ליה יצירה באשה שלא בא עליה מעולם, היכא דחוינן דהאי גב' לא תקין ליה יצירה דיניין ליה קמי שנתייחדר עם אשתו נירה שבא עליה כבר, ומ"מ המחייב תבואה עליון ברכה.⁵ הנראת לע"ד כתבתי.

← **שאלה:** בחור כמו בטליה והויה טהורה בשעת החופה וכמהليلות אח"כ, ומכל מקום לא בעל אותה עד שזרה ופורה נירה אסורין הן עוד להתייחדר בל' שומר אצלם או לאו.

תשובות: יראה צורך להתיישב ברכך, דבהוראה זו אכן פלוגתא דרכבותא. אחד מן הגדולים⁶ הורה לאסור הויל ולא בעל עדין כרמשמע לישנא דתלמודא (כתובות ד, א) בסתמא, לא שננו אלא הספר דבלא בעל אסור להתייחדר, היינו דורוקא היכא דלא הוות חזיא לבועל בתחילת החופה חישין דילמא תקין עליו יצרו, אבל בנדון דירן דחוינן דלא תקין

דיני טבילה

סימן רנד

פסקוocabו דשםואל (ברכות נה, ב) וכאיך דשםואל דחישין לרובית נוטפים על הוחלין ואין הנוטפים מטהרין בזוחלין אלא באשborן, והוטבלת בנחר ביום ניינן דשכיחי נוטפים לא עלתה לה טבילה. ואע"ג דרי"ת⁷ פסק כאיך דשםואל דנהרא מכיפה מבירין, ומיתר ראייה טוכה לדבריו. והחותפות פ' במאasha⁸ כחכו רעל דבריו סומכין וטובלין בנחרות כל השנה וכו', וכן סמ"ג⁹ וא"ז¹⁰ וסמ"ק¹¹ מסקין ה כי. מ"מ תימא דבאיסור קרת כזה לא ניחוש לדבריו ר"ח שכל דבריו דברי קבלה

שאלה: בהרבה עירות ומקומות נוהנים והנים לטבול נחרות כל השנה אין מוחים בדם. ולמה לא ניחש לדברי כמה נאים דפסקו דחישין לרובית נטפין על הוחלין וא"כ לא עלתה לה טבילה והרי הוא ערין בכרת.

תשובות: יראה דמן הדין היה לנו לחוש בדבר, דגאנוני קמאי ובתראי סבירא لهו לחומרא זו. קמאי: הרמב"ם¹² בשם ר'ח¹³. בתראי: מהר"ט¹⁴ ואשייריו¹⁵, قولם

4. סי' רל"ג. 5. מהר"ם קלויינר – (עפ"י לקט"י ח"ב עמ' 21). 6. ל"פ שם מג. 7. ש"ע (שם סי' י) וענ"כ דמשמע מתשו' ומכ"נ (סי' קכ"ז) דבמקומות שאין רופא אחר שרי, ע"ש (סק"כ) ונקורה"כ שם, ועי' מש"כ ע"ז ב"ש (אבהע"ז סי' ב' סק"א), ועי' גרא יוז' שם. 8. ד"ה כאן באכילות דיריה.

ס"י רנד: 1. נ"ל שכונתו למהר"ש סי' ש"כ. 2. ל"מ. 3. רמ"א (סי' קצ"ב ס"ג) ועי' ט"ז (סק"ז) מה שהשיג ע"ד רבינו דלא דמי להחיה דשור המודר, וכבר ישכו נקורה"כ שם דרכ"ג סחט בנאי בחזקת כשרותם, ע"ש. ועי' ש"ז (סק"א).

ס"י רנד: 4. ט"ס וצ"ל רמכ"ז וכיה ברא"ש דלהן. 5. ספר הישר הדורי סי' רמ"ה, ב' ס"י ג"ג. 6. שבת סה, ב' ד"ה דאמר. 7. עשין רמ"ח. 8. עי' ח"א סי' של"ה. 9. סי' מקורות סי' י. 10. ט"ס וצ"ל רמכ"ז וכיה ברא"ש דלהן. 11. עי' ר"ח שבת סה, א (ש"ס ווילנא). 12. עי' מכ"ב ד"פ סי' קצ"ג. 13. הלכ'

באר הנולָה
עם ציונים מהשָׁד

ט. טול (פמזה קחן) וכון
כמג ר' לר'קע"ל גמור
היכית [פמזה כח' הילך]
ר'ם ו' ר'ב ג' ו' ר' קילר
ה' (3) וכפי פירוטם כל
ה' פליקס סס ניכמות
ה' ג' לא-תהיונית לילון
לרכנן ימודי בעלהה הוּא
דמיהדי ל' פ' ביש
דמיהדי ל' ג' גאנטה
ה' קהילה, ולמהר שטבב' ו'
ק' נמי. יה' גאנט ק'
ג' נילס וו',
ה' גאנט גאנט גאנט
ו' גאנט גאנט גאנט
מיהידום עמאס
טנרט. וכן דעת פרא"ז
[גיטות, ה', ו' ואהילו"ק]
ס' פ"ד שטן ו' ו' ו' ו' ו'
טומטוק וצאנט הכלגנ"ז
טוטו זאַל, ג' ח' מ' ג' ג'
ה' ח'ון קיט ג' ג' פ' פ'
אַהוּוֹה, קלוֹר דיעס בסוכס
ספְּרָם פְּרָם קְפָּן; כ' ס' ס'
ד' ס' ל' דעט' מ' ג' מ' ג'
ומגד מאהן און:
ט*. כהונות, 7, ג';
ר' מג'ס סס, ג';

ציוניים לרמיה
עם ציוניים מהשיד

๓ חרומת הדשן סימן
רב"ג והגהות אלפסי
[שלמי פג' כטבוס טנשות ג, ג]
הן !!

(ל) הרחות הדשן שם :

(ג) רביינו ירוחם נתיב כי"ז
[ספ"ד ר' לילא, ג]

(ד) טור [סתין] עמך מעמד
לי"ג בשם הרואה"ש מועוד
קון פ"ג סיטין [ל:]

(ה) טור [סתין] בשם הרואה"ש
[ספ"ה]

(ו) ב"י עמלה קל ד"כ מגן
הכל"ע' בשם רושב"א

[טוטם נצחים הולך נים 1]
צמר ג, ג, ב' קאלר ג, [ג:]
(ז) הראבא"ד [טכני] מאפס
עאל פטיטסן מון 6
[טכני]

וועזר מתרשיין

נקודות הכספי

(ב) שם פיק' יושן הגדרן
ורוחם לראתך. כה' גג' על
ספוריום סד'ן אל' בלה'
דרכ' מי ליה' סט' ני' לה' סט'
תקומך כבנויות, וול' דמ' מיל'
למה' גאנטז' האנטז'ין
העמיה' וויל' ט' עיל' גאנטז'
כו', זאטס' קין' צומת'ה
ו. גאנט' בירט'ה אל' סט'
העמיה' סט' גאנטז', וו.
גאנטז' קין' צומת'ה, וו.
אל' מוק' לאט'ה, מה'
שלון קין' סט':

ביאור הגר"א

הענין גמנסטוקס יתול לח' נ' דיל' טוּדוֹן: **[יא]** ואין צוריך יהודית כה. שטפרש מה שכחוב (כחובות שפ) והיא בגין כה, או קאמר. אבל הראבא"ד בעיל' הנפש שער האפירה סימן א הלכה בכן מפרש והוא. וזה שכחוב ויש אומרים כן. ועיין ראי"ש שם **פאי' סימן ח:**

באר היטב

מוקופקם כדעמה, לכל אלדרילס חמוק סלכלה ומוליך יס סלכלה גל געה כל גל. אלדרילס חמוק נודע לא שפוך גן ולח' כה טמיון מילך, ע"ב. וכ"ז [פרק ז] וכלהמ, וזה מה לסתמי נציגים גל, לכל עיקל דין וא' הוה מדרכיהם. צהלוון סמן ס"י פסק על פי הרין, אילו' הוה הו דוחון גששאין שעינויו או שלשה ימים מן זון המוגבל לייב' לריחוש כל לפסוף צהלוון דילח' מוקף נלימה, כו' צהלוון גן גען סתמאן. וכ"ז [פרק ז] שימור צהלוון וכ נכלל חמומייה, אבל אין גמור סוטה ולרייך צמירה. וכ"ז [פרק ז] צהלוון גל עעל ט' שפוך מגה אל צמות ויס זו לסתור וגוכן נטפטן מכמה תורה, דילח' דילח' בעל חמלן סייע משרות קאנגה, וכן גונזגן לאגנץ דיאו' לרינה, קר' גשען זון, זצ"ז פ"ק י"ב: או בתרזה בר'. לעומת זאת, בגם גטמולע נדוז, גט מלולס חמיר לי' כמו דס נדוז, זצ"ז [פרק ג]:

פתחי תשובה

(ג) והמנגה ל'יך קפן. עיין בסוף ספר באור שבע בקטגוריה באור מים חיים סיכון טו' שתמה על מגנוג וה שאיו על פי הזרין, וכפerto מה שנהגו שאין לוקחים לשמירה לא קפן ולא קטנה רק אם הכללה שוכבה אצל תהה הכללה. זה אסורה גמורה ע"ש.

אוצר מפרשים

הזה לא נדע בבריתו, והלווי שיה מאור שמים כמורא בשור ודם כמו שאמור בבריתו, והוא שפוי. עמי' ברכ' גוזר רקס ר' ואיכי רש' השקה למאן דבצ'ם קצ'ע (עמ' יז) רוציניה ברוקה צד' מושם שהמשם רש, איב' און כוכלה בלחן בליך תא עצמה כל כר, הלא מהנה גועל ותל' המשם מטמאין בכבי החיצון והינו עד מקום שהמשם דב' השיטים, ומכל שכן בכתלה שכבר אמרת את, והבא יוריין בס' מורה'ש נוליאן ומני' מורה'ש
 נוליאן קשח ומהריל' ולכודנה נהה עופת תקעה דאיין הבחולין כרך, וכוכלה בליך תא עצמה. ובתשובה מליל' רבשה זרכ' מס' (ס' חמ' על זה, דאי אפסר כל כר בלי השחה בחולין, ועי' הטיה קשה מא). וזה כי 'זעם קל ריבר ואשונ' יזכיר, בין' דרביה פסוקים כבויו לה אוין ציריך כל כל לא בדורון וסוקין כמי כביה, וכברניד סיל לבליל עופת עאל לע פישאן מוקם שהמשם רש, דין הבחולין ע"ש. ובסורי טהרה ס'יך זין הכאו: (עמ' יב' ג'ונא)

מיי
שני
מג'ל
נחר
י (ה)
בזה
שכ'
דמן
המו
לען
יבען
וכו
הכו

שלמה

דאמרין, שור חורז לתמותו, כי ראה שורים ג' פעמים, אף על גב דחקף נמי יצירה ליגח, אפ"ה אמרין, מאחר שלא נתג, נח יצירה, ולא אמרין היום או לאחר הדר ליה יצירה, ה"ע כהאי גוונא.

ולא נהירא לי כלל, דאיינו דומה אדם להבמה, דגבוי אדם אמרין, איינו דומה למי שיש לו פת בסלו, ומשום הכל, בתחילת היי פת בסלו, ונח יצירה, אבל השתה דקמה עליו באיסטרוא, לכיא פת בסלו, וחישין דלמא תקיף יצירה, וככאי גוונא איתא להדייא בפרק החולץ ממש (יבמות ל"ז ע"ב) כהאי סברא, גבי רוכ מכריז מאן איכא ליוםא כו', ופירש ר' [כהוביה חזיה] ויש כאן פת בסלו, כיון שם היה רוצה היה בא עליה. ע"ש] ועוד, לישנא דסוגיא משמע להדריא, דלא אמרין נח יצירה, אלא היכא דבעיל, אבל היכא דלא בעיל, אלא ישן בקירוב בשר, או אפילו שימש דרך איברים עד שהחציאו ווע, ונטקדר בה, לא, דאמירין, לא שננו אלא שלא בעיל בעילת מצוה כו', ולא אמר סתם, לא שננו אלא שלא בעיל, דהא אפילו באלמנה נמי איiri, כדפי', אלא בא לומר, דלא מהני אלא בעילת מצוה, דהינו בעילה גמורה, אבל בעילה דרך איברים, או אפילו הערא, לא מהני לענן זה, דנימא נח יצירה, ולעלום ישן בין האנשים, וכן עיקר.

ומסיק (ר' ע"ב) ואף על גב דבאיילות אפילו בעיל ציריך לישן בין האנשים, שאני האי אבירות, דקילא ליה, לפי שהקלו ביה חכמים, שנוהג ז' ימי המשטה, ואחר כך ימי אבירות, אתה לאכולי אף בתחשיש המשטה, אבל בריגל, אף שנוהג נמי ימי הריגל תחיליה, החט לא קילא ליה, דיניא הוא היכי, שהרגל קדמה למיטה, וקבע לכל, אבל הכא, דמת ליה הגט, והוא קבע רגל לעצמו, ודתח האבירות, מת קודם החופה, והוא קובע רגל לעצמו, ודתח האבירות, קילא ליה, וכן כתוב הרמב"ן בטפר תורת האדם, וכן כתוב הרואה"ש (סימן ט) אחרים, ולפי טעם זה, היכא שנכנס לחופה, ואח"כ מת לו מת, בטורן חופתו, אין אסורים ביחסו. וכתוב הרמב"ן, וכן לשון הגمرا מוכחת, ואני אומר אדרבה, מלשון הגمرا מוכחת, דעתך קולא הינו דונוהג ז' ימי המשטה, ואחר כך ז' ימי אבירות, אבל מה שהזכיר הוא, דקילא ליה, מאחר שהוא קבע רגל לעצמו, והחכמים סבבו הדבר, להכניס המת לחדר, כדי לדוחות האבירות, [איינו] מבואר בתמלוד, אלא נראה הטעם, כמו שכותב הרבא"ר (בעה"נ שער הפרשה), משום זו, ימי המשטה איתא ביה אפשרי שמהה לשושבינים ולבני החופה, אבל רגל לית ביה אפשרי שמהה, ועוד אומר אני, דברגลง שאני, שהרי אסור בתחשبورת ובגיהוץ, אבל הכא, דריש בכל דבר, ואפילו דין שלשים איינו נהוג, קיל ליה, כדperfishiiti לעיל, ואם כן לפ"ז, אפילו מת לו מות אחר החופה, ובעל כבור, צריך הוא לישן בין האנשים כו', ודודוקא אבירות זה הכא, אבל שאר אבירות חמירה ליה מנדיה, אף שנודה כרת, ואבירות דרבנן, לפ"ז שלבו של אדם ונגע בזמן אבירות, משום הכל, אף שנודה אינה מוגנת לו הכווס, ואני מצעת לו המטה, כגון (הצאת) סדרנים ומכסה, שהוא דבר של חיבת, ואני רוחצת פניו ידיו ורגלי, פירוש, אפילו לשפוך לו מים כשהוא רוחץ, אבל נגיעה ממש, אבל היכי אסורה, גבי אבירות אמרו, אף שאין רשאי לכוף אותה להיות כוחלה ופוקסת, אבל מוגנת לו הכווס, ומצעת לו המטה, ורוחצת פניו ידיו ורגלי, ואבירות זה הכא, אף דקילא ליה, אפילו היכי מוגנת לו הכווס כו', דלא חישין להרגל עבריה, כמו שאפרש.

אומרים לו הנה שנדורך אותו על התינוק, להתמעך, כהאי גוונא לא יחרג, אדרבה אמרין Mai חיות דעם התינוק סמק, טפי מדמו, ואפילו בעבודה זורה איינו מחייב למסורת עצמו, היכא שכפפו קומתו להשתחות לעבודה זורה, מאחר שאינו עושה מעשה.

וזהרא"ש (סימן ר') מקיים פסק דר"ת, להתריר אותה לגוי שנתגידי, משום דלא אמרין ונטמאה ונטמאה, אחד לבועל ואחד לבועל, אלא היכא שלא היה אסורה לו, אלא על ידי ביה זו, אבל גוי, דבלאו היכי אסורה לו, לא קרינה ביה ונטמאה כו', ונהי דאסורה לבועל, מכל מקום לא נתוסף אישור לבועל בעילה, כיון דבלאו היכי אסורה לו, וכן מוכחה בסוף פרק ארוסה (סוטה כ"ו ע"א), גבי מKENIN על ידי גוי, דפרק, פשיטה, מהו דתימה, ונטמאה ונטמאה אמר רחמנא, אחד לבועל ואחד לבועל, וה"מ היכא דביה אסורה לו, אבל גוי דבלאו היכי אסורה לו כו', קלמר (חדרא) נסלקא דעתך אמריא] הוא דאמירין ונטמאה לבועל, היכא דקרינה ביה ונטמאה דביה ונטמאה, קמ"ל, קרינה ביה ונטמאה לבועל, לאפוקי גוי, דלא קרינה ביה ונטמאה לבועל, כיון דבלאו היכי אסורה ליה, לא קרין ביה ונטמאה, קמ"ל, אף על גב דלא קרין ביה ונטמאה לבועל, קרינה ביה ונטמאה לבועל, עד כאן, ואם כן לפ"ז דבריו, היכא שזינתה עם בעל אחותה, ואחר כך מטה אחותה, שרי לו, ולא נהיא לוי, דלפי פירושו לא צריכה לקיטים ונטמאה לבועל ולכובע, אם כן הא דמסקין לKNOWN בסוגיא (ט' ע"א) דכת שבע היהת מותרת לדוד, משום דאונס הו, ומה לי בכך, וכי בעבור שאנסה תהא מותרת לו יותר, אם כן חוטא נשכר, אבל על כרך טעם, מאחר דלא קרינה ביה ונטמאה לבועל, לאורייה, דאונס הו, שרי אף לבועל, וכן כתבו התוספות בסוף ד' אחין (יבמות ל"ה ע"א ר' ר' עפ"י), ה"י מאחר דלא קרין ונטמאה לבועל, שרי לבועל, אם כן למה מKENIN על ידי גוי, אלא בודאי קמ"ל רק אמר החט בסוטה היכי פירושו, קמ"ל, ושפיר קרי זה ונטמאה לבועל, אף דבלאו היכי אסורה לו, ולא בעי קרא למוטטי, אלא היכא דשתי לאחד שרי אף לשני, שוב מצאי שפסק הגאון מהרא"י (חיה חי' סימן כ"ט) שלא להתריר היכא שזינתה עם בעל אחותה כו', אלא שחלק מטעם אחר לאיסור, ומכל מקום נראה לקיטים פסק וביבנו שם, כמו שכחוב ר' (יואל) [יחיאל] מפריז (מדרכי סנהדרין סימן חש"כ) דגר שנתגידי רקון שנולד דמי, ומעשה הראשון חלף והלך לו:

ל' תניא (ר' ע"א) וכן אם פרסה נידה, הוא ישן בין האנשים, והוא ישנה בין הנשים, דרש רב יוסף בריה דרבא, ממשיה דרבא, לא שננו, אלא שלא בעיל, אבל שאל בעילת מצוה, שלא תקיף ליה יצירה כל כך, אשתו ישנה עמו בבית. וכתוב מהר"ד שלום מוניא, הא דפסיקת נידה ולא בעיל כו', לאו דוקא בתולה, אלא אפילו אלמנה לאלמן, היכא שלא נבעל לו, ופסיקת נודה, שציריך לישן בין האנשים, ואף שבתוספות פ"ק דירמא (ייח ע"ב, ר' ר' חזיה) מפקפקן חלק בין אלמן לבוחר, מכל מקום דברי ר' עיריך, שלא חילק, ואני חוס' מטען, אלא מחלמיד ר' ייחיאל מפריז, ובפרק החולץ (יבמות ל"ז ע"ב, מורה חזיה) לא הביאו אלא דברי ר' עיריך, שלא חילק, והיכא שלא בעילת מצוה, אבל היהת ישנה עמו בקירוב בשר, ופסיקת נידה, נהגו העולים שלא להזיריך שמיורה, ומהר"י (חיה חי' סימן ג' ע"ב) נתן טעם לדבר, כיון דחוין דלא תקיף יצירה, בודאי לא יעבור, ורואה מפרק כיצד הריגל (ב' ע"ב).

ט'ימן מ ציון אלין

דאליב' לא היו מקלין ביום לחתום הראיון, וכן לא היה מקל התהדר בלילה ניל ללבול ולא כל במש...
צץ אליעזר חי' ימן מ

איסו יחוּד נָהָר בַּלְעָד בֶּן מִדֵּי פְּרִישׁ [אֶלְאֶ דְּמִי]
וְהַתְּקִיל גַּם אֲלִיבָא דְהֹרְאָא יְשַׁלְּחָן קְטַת הַ
בְּשָׂרָב כְּפָעָמָן דְּקַשְׁתָּה לְיהֹוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ רַבָּנוּ
וְלִדְמָשָׁם פָּעָמָן דְּקַשְׁתָּה לְיהֹוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ רַבָּנוּ
בַּיּוֹם לְשִׁין לְמֹרֶךְשָׁה לְזֹהַר].

כשפיג'ן לפני ביום איתן אל מדרבן
נלוונער לפרש למלה דיאיטטנקן ול' אויז יהוא הווין
אם רק העירה בה או פחוות מה [כמי שקוריה מדרבנה
מקרים זומיחו איגל בני תודעה שאינן בפאיום כלל]
וזדינאן הוא דומטור למאז עלילה שניית, עיין יוזד סי'
איגן, ולפנ' השטאפע לעשות ואת בלילה והשני סירסת
נדזה אם בכח'ו מותרים בייחור, מכיוון דהבהיה שבא
עליה גורי איננה נשבשת לבכיאין מבוראה אבל לדי התאמור
דייגאנן ז אידיטור הייחור בתה איתן בטול. כי' מאידרבנן
איכ' יש קאפקט על הקיל בות וולמר דרכינן דסטע סוף
התהבר עמה ואריך שודא כבד בא עלילה איך החמשיט
כבר יצירנו בוכך וו לא תקיף יציריה עליליאן, גלען חותמן

כבר שיר ביהדות כארש ואשתו דעלמאן.
ה) והנה שמעתי באמריהם לי בשם תמי גROL ז"ה
שרהה בחירותי יד רמה ע"ל מגדירין ז"י
לי' שוכבת בהדריא דוחו זעטן ווללה שכיריה גות
לפני בית הווא מדאויריאן ושבתי בעדאי שאם כד
הרב יש מקום לחיין חדש על כל אלתר עריל ולומר
שאליל ראה כל הנזרחים גיגל את דבורי אלה של אוד
מגוזל האשוניות זו מזרא בזען כמבער ברכיא
בחירין ט"י כייה ספער ב' זאמ נמצא לפערם תשובה
גען ולא עלה וכורווע על טפַר, ונמצאת אתרים חלקיים
עליו אין אricsים לפוקס כדיין ואחרונים שאפסה
שלל ידענו דבורי הטען ואיז וויר שמייע לאל הווא מזרא
בהו, ויעיך גם בקייזר הנגנת הזרחות אריה להשיך
ביריך ט"י רמיב ע"ש, ומזרא היכירחו בטח שלל ראה
את דבורי בווע הנם. שאיל אယבל הענש' חוללי.

וחזרתי להציג את הויד רמה בעד זעטן גונען של
דברים דאותיות מההיינט ונטחתי לדעת
דאנן כל הובטה לך מדרראי זוויל טם: סוגת בששותים
כו' שאפני' סוגה בששותים שאין כן שם פיני למגע
בני אדם להגבוט, וויש בששותים מרגילים בני אדם
לא ירצו בזון פרצחות כדרפרש ואילו ובו גזה
שאפעפ' שהאש דבוקה בענויות איננה מההבתה ופשותה
היא. ודוקא בשאר אינשי' דעלמא דשכטוא לה אנטא
מקמי הביון דלא נפיש יצירט בכל חוץ דאל הוּי
שכיאת לוי' עד השטא וויפש יצירא לא כדרפרש
בריש פרק בתוליה שנאת (ז') וככל שכך גני יהוד
דפנוייה וויהו דאשת אש צבל לנבי מלטה זודא
נפיש יציר עכבי. והנה הזראה גיגל השב בדיאו
דמדאפיק היר רמה את איזהן מלכל הלימוד של סוגת
בששותים איז הרוי הואר בוזחנא קאי באיסור יהוד
דאוריינט האבל באמת פוטות לשוחב כה' כי היר רמתה
לא. נחית בדבורי אן כל לקבוע טוג ואיסור בוה
אם הווא מדאויריאן או מדרבנן אלא אם רם להסבוי

וְגַם: מאי טעמא אילימא מסומן יונקי והתירא אמרו לו לרבנן זיהודה לא השחדו ישראל על משכב כורן ולו על הבהמות אללא רוזק בשנות אמרתתך דרבנן אמרתתך דרבנן. רבי אליעזר אמר לך כי לאחנה מסומן בדילוגין דרבנן. ר' יונה אמר לך כי שאין לו כו' איבעניא לנו מי שאין לו לאחנה כללו או דילמא בשעתה שורייה אגאל. וזה שמען אף מי שיש לו זיין טומין שרורה איגאל לא יולדת טומרים.

ובירושלמי: חגי ר' אלעזר אומר אף מי שיש
אהנה ובניהם אין עמו באחריו מוקם לא י└וד מופרים.
א) הרמב"ג במקבץ מה תורת היד שיסק בסתמא
ד-אי שארן לו סעון לא י└וד חינוכת

פנוי אמותיהם הראות אצל בוגרים" חווית מבחן אם
הברונה באין לו אשה כלל הוא דלא ילהה. ואן דילמא

הרבנן ביש לו אלא שאינה שרויה אzell נמי לא
יימלה, ובפשטות ממשע לפארורה مستחמיות לשונו של
הרמב"ם דכוותנו בגין לו אשת כל הד כל שיש לו

אבל להלן בפרק כיב מה' אסורי ביהה היינ כתוב
בתוכם גרבלה רחמת דרכו אצנו תְּאַזֵּן אֶת־
מוֹתָר אֲפִילוֹ בָּאֲגִינָה שְׁרוֹתָה אַצְלוֹ בָּמְקוֹמוֹ, וּבְדָבָרִי תְּאַזֵּן

ילמד ויתקנות וכטוף גהלה ביאל' הוברים וכותב
ואין המלמד צריך שמהיה אשתו שרויה עמו בבית

הספ' לא הוא בתייה והוא מלמד במקטור ומקטידין גראט'ם לתוכ שאיבת צרכיה להיות שרויה עמו אביה הפטר'ו ויתן לדין מוח שדא במקומו ובעירו שלמלון נן צרכיה להיות שרויה ותו אליאב

דְּהוֹרֶשֶׁלֶמִי כָּבֵד אַלְעָגָר.

והל' שם ב' מתי כתוב דגש מדרבי הומכדי
דעת נראת ג' כ' ונהא זחיתו פפני
שכתב בלשון 'ומי שאן לו אשה' ואיתו כתוב בלשון
'ומי שआ רוק' ומשמע אסילו שאןין רוחק טה לו
ашה ר' שאיבנה שרויות עצמן.

ומסביר שם טעמו של זרמביס שפטך בריא משומן דשקל וטרו בוגמ' אליביהו, אלא שמוסיף

וכותב: מדבר המגיד דחיה שם טעם זה וכותב שברא
מדרבי הרוחן דהלהג בתיק ושבcn רואה לו עיקר.
והכית' מצד עצמו לא מופיע כללם על דבריו מים אלה.
ויש להזכיר ולשונו הזכיר שם זאת דוחמיט שם בה-
אייסריב בטורב עד לטור אפיקו אליאט דהרבכיס ואפשר
דרובני זל סבר כהאי שרואה אזלו בתי נספר
אEMALE זל קרייל כהיא אל מאתק זל שטא נושא
עכשוו מוחר ואיך על פיר שאשו בטקוט אהר, ומטיים
רכן עיקר. ומגעין שגט בעבי בטוד יריד טי' רמיה
לא הזכיר מכך פיטלא שבמיט.

פרק כו

לימוד סופרים לאיש

במשנה פרושין ד' פ"ב ע"א: לא ילמד אדם רוזח
ולא תלמד אשה סופרים רבי אליעזר אומר
אין מי שאנן לו אשה לה לא למד טומרים.

האפרוד

166

ח' ט' ב' ת'ג

ח' ש'

כט

אלח דעתינו זהה, נפרענו כי הפסיק הרבה הציג זהה בזאת מנוסה
יעילו מוד כפנטס לויי טהילך זו. והואינו כי אין לנו כל כוורות
הפסיק מה כרך לירוי מגע וסוי כרך בקדימות דבר כל גל
בלג הנלימו לכולית כמונן לפועל, זו הן עליות יותר וחוכ
במיורה, ודינס ככל חום ולחוטו חלק מהו מכך מכך סלאט
סונג נטוטפים. סבירו נתן כרמיה צו"ר סי' ק"ג סע' ד'
יב הומורט שולט ביטה טהורת כטהרה ולכל גל פלי' ופירות
נדך לא"כ הייכ' לריכס טימור מוד וכמלהייר מא"כ מ"ל.
והם כי כט"ז ועתו טכהו ליטור מודיעין כי חוץ כתפ"נ
גנ"כ וקיס פסק כרמיה, היו כתפה"ז וכתרמ"ה וכחצ"ז
קיים נמדול טיעוב דלן כטהרה כטהרה טהורת הן לבחמיין
זהה. וכחצ"ז מיזיך חומרה הס לה גל עלי' ממהמת כמנגן,
ונוג נחומרה זו דלו ככו"ט ונרגע, תלג סגעניך ברודג נועב
ככו"ט לודעה כתפ"ז לבחמיין, וכלו זלהן הן דעתה ככו"ט
לבחמיין מודיעין תלג סגעניך ברודג נועב.

והונגה נזירון ויין לוי דעת כתה"ד וכ"מ"ל וכ"מ"ה היה
כלון חוכם שמייה, דבריו נטרכו כבשיטוב טכוולך ולו
כל מלך. וכי חימול כי בנטפש תלינו נרככה פמורה כבשיטוב
כשביתה טכוולך ולו כל מלך, כו' דכתה חזון דלהי מקוף
ילידי כבדיחת צצ"ך שם טהות י', וכמו כן סיוע סיכון צל כל
טעל', כי צלולות קורלוסון מפרק לה יוויז לוי דרולס קלה טוועז
הונגה, זוליגט האני דהה לה קזער לפי צל כל נטה לוי קפטו
טאנט"ס סקס' עטמא נקירות נטה. על זו התחזוכת כי סחמן
בצוחמת זיהוח מווה צלולות פרהון לפו שמוגניט קלה
טיסירוט מג'ה, ולעיט מסקדל טמכ לפורר הכרון מזלה, ווילו
דלאן מקוף יורי', ומוג צלולות הצעי מפנדער כי' עטמא נקירות
געבר ולה צה נדי קווזי, בייעו ווילו דלאן מקוף יורי' ומבה
טיניסס נטה מלוי נטה כי' נטה מטוס צלולא נפרושה לה חוכו.
כי' לה ממתכדר כלל נפלטס כוונת כתה"ד זדחה לה כביזט
צעלי סוס טפס וסיבכ', דלטו צפאלטנו עסקינו, הלה ווילו
כל צל כל נטה מלוי' ממלה היוזה סייבט קללה, מה צל כל צה נדי
גאנזאותה לאחסן, בייעו דויז כל כתה"ד. ועיזן גהדרומה קדאנ
טפס סי' רג'ג' רבכז'ו לוי' מטור במועד לדלה נט חיטין
סמלול רק כתה'ה מה יורי' ובוים מה למלה כדור לי' וורי' עווי'ג.

זהה גני נאכ דוכ"ת ומגרך לוחתו נכת"ס.

בכשדרכנות נין במתיחול ובגמוריוס וכו' וליי כליאר רלווי
בכמונגע צפער מולדטו ק'ק פראיג ליטן לכתמיחיל חלאך זלט
קען נסחטו לאב גמדיעס או ולס כי' במתיחיל ריך הייל גד חד
דאיס נו קהלי דכיזו חלאך טזיט טכלען. האס דלון לפידן גאנ
דיינו כדין כמסרו להזעט זאפר הילע מאנד בעסק טמו ולט
מאנד בעסאי.

עוד דגשים מעין זה ועוד יותר מוגהר, נפחים חכ"ט סי' י' חות ט"ז שCarthy מתאר חוט כבשוי סי' ג' וזויל לוזות מדוקן שצאנט לרוחבן צויר לחוד מגדתו הפלמינג וויליאם נויל רוחבנן ונגנבר כבשין ווילר רוחבן שכוון גס כן שדוקן כמושב מכך מיושב לחות אל הפלמינג טום דנץ גיל שבדין עס לרוחבנן וכלה שצאנט היינו יכול לנצח לח הפלמינג כלל לפיו שלח דנץ עמה ולול חות לא כלל טכל". הינה שצאנט היינו יכול לנצל אל הפלמינג ולכגדיו לא היה כווע שוו שצאנט כי ממיין כי כל קדונא, כי פון מלן קייט לה בכטביה אין לו

העולה מל' זו שבדקן לי הפסר לו לחנוך טכני מילוי
מכל' שכתחל משוו ולט' מכל' כתני. וכפי זו
ודעת דמיון שדקנו וכיוו סרcosa, כי כזוכן הן טכני מילוי
מןין סרcosa. וול' נג' ציון צבונון לו נגיד כל' לולובן
פלוי רואך נקנות בזית, ורק נגיד נג' צלולובן רואך למכו^ר
בזית, היפ' כי כל' מוקס להבזות דמי ספרותם, כתביעת
שניהם זה וזה, לא יתרכז בפער.

סימן קמו

ביה יום א' ייב אדר תשל'ה לפ"ק לונדון חע"א

שוכטם לכב' יידי' הרב הגאון פלוני.

אחדשה"ט כיחות.

ל' הנה לפיו יותר משפטים נטה פה מטה כהו מעריו, ולחמי
הרוגמה ימוש נטה לפיו בחתן נטהלה, וותנן כטהלה
כיו נטלה כטהלה כטהלה נטה לוי זיהת מושך וכלהל כרגיט
קלה טויזג מודה משן לה ולוי, כי נט רוכ נטה עלי' זמקיפין.
נטלה כבוי שוכ רוכ נטה הל כמלה ובי' ממה זקורי ז
נטר חכל מוחמת טיפות הל כבליה וטוכ דמה יה טה זדר.
וחהה כך צויס כטהלה פרוסס מלה וגיה לטהלו כהה מ-
נטפota. וכלהל כטהלה כטהלה נטזוג הל נטה'ג יט מוד זוק
לטהרולס טמיהה, בטמיהה וטמיה וכלהר טטהלה ה-ת מומי כהה
מעחה'ך גטליטון וכולוב יי' גטליט� זוקויס זטמיהה, זטהה
לטהלו הין לטר כטהלה. וכיהה חטומתי, מכיוון טמיה
כלהר כווע נט טהלה זוקוק לטהויבס הינו גיה מהמלה זבר
כיו כבוי כווע זוק, וכטורי זוק פה סדר כטהלה.

ממכיוון שודgis הילכ כויס מלויס קרגה, וסידור כטמיה
גולד ער נכמתן וככלת, לרהייטי ניכון לכוינו

משמרת הטהרה

וכן ראייתי בשווית ציז אליעזר חלק ו' (סימן מ') פרק כה עמוד רלו) שהסמכה על סבורה האחוריונים שאיסור יהוד זוד מדבריהם, וכן כתוב שאמם עשה העראה בלבד יש להקל ביהודה. ע"ש. וכן פסק בספר חזקיה טהרה (סימן ק'etz, בדרכ קצירה סק'ג). ע"ש. ונודעה מזו כתוב בשווית חשב האפור חלק ב' (סימן קמו). ע"ש. ושוב ראייתי להריה"ג רבוי אברהם הלוי הורביז נג'ז'ו בספרו דבר הלכה על הלכות יהוד (בסיום ב' סעיף יב) שכחוב להתריר בזות, ושננו מצא לההפלאה בחידושיו לכתובות (ה': בתוספות ד"ה מהו לבועל, שנראה דעתו בפישוטה להפלאה לאחר העראות והנפק ידו שנית בתשובות שבסוף הספר הניל (סימן ב' עמוד קסט), ביחס לדוחר העראות והנפק ידו שנית בתשובות שבסוף הוראות מורי הוראות מובהקים שנגנו להורות השעתיק לשון הפלאה להקל, וכו', ושמתייחס מכמה מורי הוראות מובהקים שנגנו להורות להקל אף כשבשה העראה ואחר כך פירסה נדה. ויש להסתמך בהזזה על סברת האחוריונים שאיסור יהוד כשלא בעל אינו אלא מדברנן. ומה שהתModifier המהירושל"ל בזות, והוא לפי גירוסתו לא שננו אלא שלא בעילת מצוה, אבל רוב הראשונים ומכללים הר'י'ף והר'א'ש וסיעתם העתיקו שלא בעיל סתמא. וכך ייש להקל. עכ"ה. וכן פסק בשווית באර משה (ח"א ס'ג, וזה ס'ט) גם הלוים בא לידי ספר פרדס שמה וראייתי לו (בסיום קצב ס'ק טו) שכחוב שמאן שהמנגה להורות להקל לאחר העראה. וכן כתוב בספר מחשבת הטהרה (עמוד קיט), שגדולי הוראה פוסקים ללהקה ולמעשה בהקל ביחס לאחר העראת, על פי דברי הפלאה (כתובות ה'). ציינו בספר דבר הלכה אנ'ל. ע"ש).

והנה בשווית חשב האפור חלק ב' (סימן קמו) נשאל איזות חתן שליליה הראשו בבקשת לקים בעילת מצוה, וכשהרגיש קצת טירוב מצדקה נמנע מלובוא אליה, וביליה השני שככו בקשרו בשאר אר מחות עייפות לא הצלחה לבעיל בעילת מצוה, ואחר כך פירסה נדה, והשבר, שהוא יczy רגיל להורות שאם היו כבר בקשרו החתן להוציא מה ב |תו מן הכה אל הפעל לביאת מצוה, אז אין עלייהם יותר חיקם שמירה, והונגן יישן בין האנשים וכו', אלא דינם ככל איש ואשה שההורה העידה علينا סוגה כבשונאים, ורואה לה מה שכתבו התרומות הדשן והרמ"א שאם הייתה טהורה כשניות ולא בא עלייה ופירסה נדה אחר כך איןים צרכיים שמירה. וכן הסכים הש"ד בנקודות הכספי. ואין לומר דשאנו נידון התרומות הדשן שריאנו דלא תקף אליה יצירה, אבל כאן שבקש לבועל, אלא שהו סיכום שלא בעיל, יש לומר שצרכיים שמירה, זה איינו, דלא מסתבר כלל לנדר דההרמות הרשות מייריו שהחtan דתה בעילת מצוה לא כל סיבת, דאו בשפטני עסוקין, אלא ודאי שכל שלא בא עלייה אפילו מחות אייז סיבת קלה, מכך דלא תקף לה יצירה כל כה, ואני כאן שישן עמה בקשרו בשאר ומחות עייפות לא הצלחת לקים בבית מצוה, חווינו דלא תקף לה יצירה, ומה שבקש לבוא עליה, הוא כדי לפרט חובו. ואך שהתרומות הדשן והרמ"א סימנו שהחמן תבא עליו ברכה, בנידון DIDIN צורך להחמיר כלל, כיון שככו בקשרו בשאר, ופעמים רבות שאין החתנים מצילחים לבוא לידי גמר ביאת משך מספר שבועות או חדשם, וידוע שהעicker בזות תלויה בהרגעת העציבות. וכן המורה להחמיר בזות יאש לעצמו שהוא שונר בפרק את רוחו של החתן, כי סידור המשמירה גורם צער רב לחתן ולכללה ולקרובייהם. ואחריתה מי ישרונה. ע"כ. אולם בספר דבר הלכה בתשובה (עמוד קסט) כתוב, שאם לא הגיע החתן לכלל העראה, אלא שכיבת בקשרו בשאר המשמירה גורם צער רב לחתן ולכללה ולקרובייהם. ואחריתו מי ישרונה. ע"כ. ←

טהרת הבית

טהרת

סימן ט

הבית

חוצה

משמרת הטהרה

שהחtan והכליה יראו שמיים ואין חש כל כך שיבואו לידי איסור ח"ז, וגם יש טיראה בצדior השמירה, יוכל לסגור על דברי הרבה בעל חשב האפור להקל. וכן מתבאר בדברי ידיןנו גרא"ז ולדינברג בשווית ציז אליעזר ח"ז (סימן מ') פרק כה אות ז. ע"ש.

אם לא בעל ופירסה נדה, דק"ל שהחtan ישן בין האנשים והכליה ישנה בין הנשים. פירש הראב"ז בספר בעיל הנפש (שער הפישעה). דבענן תוריוו דווקא, ולא סגי בהדרא מנינו, אלא שצרכיים להיות בביה אנשי נשים, והוא ישן בכך אחד בין האנשים והוא ישנה בכך השני בין הנשים, ונמצא שהיחוד הזה המור מיותר של אשת איש, שהוא מתייחדת עם שני נשים כשרים, וזה אינה מתייחדת עם בעלה עד שיחיו שם אנשי נשים, והטעם מפני שתיאו אשתו, והיציר מटטרג עליו להักษלו. ע"ש. והביאו הרא"ש (בפ"ק דכתובות ס'ס). והוא כב הרמב"ן בטורת האדם (דף נח ע"ב). ובשיטה מקובצת (כתובות ד). פירש כן בדעת רשי". וכ"כ שנא אלא שלא בעיל בעילת מצוה, אבל רוב הראשונים ומכללים הר'י'ף והר'א'ש וסיעתם העתיקו שמאן שהמנגה להורות להקל ביחס לאחר העראה. וכן פסק בשווית באר משה (ח"א ס'ג, וזה ס'ט) גם הלוים בא לידי ספר פרדס שמה וראייתי לו (בסיום קצב ס'ק טו) שכחוב שמאן שהמנגה להורות להקל לאחר העראה. וכן כתוב בספר מחשבת הטהרה (עמוד קיט), שגדולי הוראה פוסקים ללהקה ולמעשה בהקל ביחס לאחר העראת, על פי דברי הפלאה (כתובות ה'). ציינו בספר דבר הלכה אנ'ל. ע"ש).

וכן כתוב החזון איש (בז"ד ס'ג צא ס'ה, ובאה"ע ס'ג לד ס'ק"ה), דמ"ש הרמ"א שאם איןם כריכים בחרור אחד א"צ שמירה, היינו כשאיןفتح בין חרורו להדרה, אלא ציריך לצאת ולהעבור דרך רשות הרבים או דרך החצר, שאנו אין לחש, ואעפ' שהוא אחד ע"פ של כל אחד מהם ישן בחרור אחר ציריך שמירה. ע"כ. אומנם לשון הרמ"א בaga: "...ואם איןם ישנים בחרור אחד א"צ איןם צריכים שומר כלל". ולאו דווקא הוא, שאם הם ישנים בחרורה אחת ע"פ של כל אחד מהם ישן בחרור כלל. וכך ייש להקל. רוק אם הם בשתי דירות נפרדות, אחדר אחר הס' ציריכים שמירה. ע"ש. ועייר.

והנה המהרים"ט בחידושיו לכתובות (ד). הכא דברי הראב"ז הניל, וכחוב, והונגן להכנסי החtan והכליה להדר עס עוד אשה אחת שנכנסת עמהם, מגה שנות הוא, וציריך למחות בידם, תדא משות יהוד נdot, ועוד אותה אחררת מיתריה להויהד עמו והרי אין האיש מתייחד עם שתי נשים שאסרו. והביאו הכרבנ"א אה"ע (ס'ג כב הגה"ט אות ז). וכ"כ מראן ההז"א בשווית יוסף אומץ (ס'ג כו), והסביר בוגנות המהרים"ט, שדוקא באשות שכבך נרג עמה אישת אין להוש כשמתייחד עם אשה אחרת בנוכחותה, שאין אשה מתקנת אל כיריך הבירחה ומשגיחת עליו לשומרו, אבל זו שפירסה נדה קודם שבעל, שאסרו לו לאתייחד עמה, איבנה בסוג אשתו משמרתו דاكتי לא נהג עמה כהלה גברון. ע"כ. וסועז לזה ממ"ש הרוב המגיד (פרק כב מה'ל) איסורי ביאת ח"ז, על דברי הרמב"ם שם: "...נשים הרבה עם אונשים הרבה אין חוששים ליהודה", שמלבד כן ממה שאסרו בכתובות (ד). הוא ישן בין האנשים והוא ישנה בין הנשים, ומשמע התם דהניינה בבייה אחת. ע"כ. והקשה וחולקת מתוקף (בסי' ס'ק"ט), דמאי ראייה מהכא, הרי החtan והכליה הם איש ואשתו והם שמירה לאחרים וכו'. ע"ש. והגאון מהר"י עיייאש בספר לתם יהוראה (פרק כב מה'ל) איסורי ביאת כי ע"ד הרוב המגיד וויל: ויש מי שהקשה ה证实ת הרוי אשתו עמו, וליתא שכיוון שעדרין לא בא עלייה ביאת ראשונה אינה בכלל אשתו משמרתו דاكتי לא גיאס בית ובועשה ממנה. ע"כ. וכ"כ בספר יד אהרון אה"ע ח"א (ס'ג כב הגה"ט אות יא). וכ"כ בס' פני משה אה"ע (שם ס'ק"ח). וכן דעת הסדרי טהרת (ס'ג קצב ס'ק יג). ע"ש. גם בשווית הרוב"ז חמ"ג (ס'ג תפא) כתוב בדברי הרוב המגיד הניל, אלא העראת מותרים ביהודה. ולענין הכליה נראה לי שהכל לפִי ראות עני המורה הוראה, ואם יראה

שער הפרישת

סימן א-ב

צ'ינו הילבה
הכ' "ב' יהוד בילאי. מה' ט' ס'
וכ' ט' ט' מ' ג'.
לא שרשו כי הוא איזו. סס
ט' ג'.
ש' מון ב'
ה' ב'. אבל. עיר' רפי צפון ט' ג'.
שם הנכבר. מוש' טרי פוקן
ט' ג'.
חישען בג' ע' פ' ו' פ' ז'
גונען. ע' ג'.

מסורת הראב"ץ

ושוץ רואה את מתייחדת עם שני אנשים כשרים הנוי ملي בום, אבל בלילה לישן עמה בבית אחד אסור עד שהיה שם שלשה כשרים, מפני שהוא דומה לדרך, דאמרין ^ט לא שנו אלא בעיר אבל בריך עד שהיה שלשה שמא יצטרך אחד מהם לנכביו ונמצא זה מתייחד עם הערוות. והכא נמי היישנין דילמא ארנאים חד מנייהו אויל חד ועכיד איסורא, ומסתברא כוותיה. מיהו שמירת נשים לא בעין כלל, ממעשא ^{טט} דר' יהושע שהלך הוא ותלמידיו לפדות ריבת ריבת אחת ובלילה השכיבה תחת מרגלותיו (ה). ^{טז} יושלה כשרים נמי דאמרין לעין יהוד, לאו כשרים כי האידנא. וזה אפילו רב ורב יהודה לא חשבו נפשיהם כשרים בראיתא בקדושים ^{טט}. מיהו הבא לעין וזה ישן בין האנשים והוא ישנה בין הנשים לא דיקיון בהו בכשרים כולל האי, מפני שהוא שומר את אשתו מהם והוא נשמרת בהם ממנה. הוואיל ואין להם רשות להקל רב אמר באשטיין בר נראת אל.

ולאלו: ועוד יש עתים אחרים שהאדם צריך לפרש מאשתו אבל אין פרישתו דומה

כגון סמור לוסטה דאמר רבען ע"ש דמחייב איניש למפרש מינה כלאותה עונגה של יום והוסת כרמפרשיןן لكمן בשער תיקון הוסותות בעז"ה^ט. מיהו ההיא פרישה לא דמייא לפרישת הנרה, דההיא לא פריש מינה אלא מתמשיש בחולוד שלא אסרו שום קירבה אלא בנרת טומאהת בלבד ברכבת ואל אשה בנדת טומאהת לא תרבכ^י. ווסותות עצמן דרבנן נינחו אפילו לתASHMISH כרמפרשיןן לנטמן^{טט}.

ב' ויש עתים אחרים שהם מקורה הזמן שהוא צריך לפחות ממנה בגון אבל בימי אכלו בין בחולין בין בשבת, וכגון תשעה באב ויום הכפורים שהן אסורין בתשומש, אלא שאין צריכין הרתקה אחרית", שהרי אמרו באבל ונענשו לו באמת

שינזוי מהדורות

גנפיש תדרשנו

לדעת הרישא לפ' "שאר הבהרים".
מה. אלא שאין אפילו הרתקה אחות. הרא"ש (מו"ק פ"ג סי' לו) בהכוין את דברי רבנן בלבד מיטף כאן "אללא של תשמש המטה". ואכן אין משפטות דברי רבנן, ואפשר והרא"ש הוסיף את המטה. מעצמד כדי להבהיר את הגרסאות. וע' ה"ה שסבירא הרא"ש לו שבנ"מ בשם רבנן יוציאו אסור אלא בתשmissא אבל במיini פרישותם כמייניג החסוס והצעת המטה ורוחיצת פניו דיין ורגולו מוחר ולא בבא ליליה שלא לרצוניה". וזאת מטעם הירוט ב"עה בעדי

כל מראה שחרות נמי טמא לפ' שאין אנו בקיין בין החות לדריהה ממנה.
הגנה השלמונו ר' הגה והיולדת ופרישתו לכל ימי השגנה.

ל אף יש נדה אחרת שהיא צריכה פרישה גודלה מזו והוא הכללה שלא נבעלה ופירסה נדה שהוא אסור להתייחד עמה בלילה (ה), אלא הוא ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים כדייאתא בכתובות כפ' ראשון^ט, ומדובר בינו האנשים ובין הנשים משמע צריך להיות בכית אנשים ונשים (ה) זולתי החתן והכללה, ומיעוטן נשים שנים ומיועט נשים שתים. והוא ישן לצר אחד עם האנשים והוא ישנה לצר אחר עם הנשים, נמצא הייחור זהה חמור יותר מיוחד האשת איש שהוא מתייחדת עם שני אנשים כשרים, וזהו אינה מתייחדת עם בעלב צר שיוו שם אנשים ונשים. והחטאים מפני שהיא אשתו והוא בלה וביציר

ממטרג עלייה^(ט) וכ"א דלענין יחוּר אשה אחרת נמי כבי האי גונא בעין טפי, וכי אמרינן

השגות תרזה

(ח) עוד כמה קרכ' כליה שלא נבעל והרפה נדה אסורה להתייחס עמה בלבד בלילה ובזרק לחזות בטיב אנשיים ונשים. ווגם מקובל מכון מיזה שמותר נשים לא בעינין' כל ממעשיהם זרי יהושע שהלך הוא ותלמידיו לפודת ריבת אהות והשביכה בלילה תחת מרגלותו. ואני חומר הן שעת דחק לרבה ומין ללמוד ממעסך דרי יאוטע גלון בכירון נו נמלוח וכחידות. וכעתם דחק. גלן וזרכו לנו דלי קפמי פולן צון בין הלאנדים ולחטמו יקנעה אין אתם. וחולחה למלול קמן וככל קימורו צמויילו מוסקו ימוד דיין. ובמיים סנו דמה אצטבך קינג אספור להתריח עד עמה בלילה כילו עופס נחם רום. ליווינו, ותומיקו יגס יומס ולולו.

לגמץ תדרשו

נמצאים כל באחת מנוחות באعلى הנפש שכדרנו, ואופשר שם לפהים מחד מאשר תבור רגנו, ואין דעתו טה שוה לדעתו האה וצער, ואולי משב' שם "כשאר נשים" לאו דוקן וכו' קצת משמע בלשון הרא"ש בוטחך ברבי שם עיי". ועי' השגות רגנו על ורמאנס פאי'ה ר' רמשען דרבנן בום ייש איסור יהו"ר, ועי' בה בסוף מרד, ובמסקנא כתוב מיהו שומרת הנשים לא בעיןן. מסע מלחש הזרה שהבini שירנו חור בו וטל רגס בחתון וכלה לא בעיןן ננסס מלבד האגדות מבעה דרי דחשע. ועי' ורואה מדברי רבינו של חור בר. ולעין חתן וכלה של דברינו אנשי ונשים וכפי שבאיו ורבאנס דעת ביבנו אבל לענין שאו איןשי כללה מיטק

שען יתרכז, והו שערם גודלו, נבנין על שטחן ובדין כהונתם בו. וכן ואינו מבדיל בין האור ובין החשך. יותר מזה משלנו הוא רוחם ומוקץ הצעיר שלו לעת רכובו: ייאיכפה מיטברתא כי לפרטית העין חוץ מוגברת. מיוו מוקץ הצעיר כעדת רכובו מלון הויל זאיל איזן אין איגשטל ואל גוינט למוגברת איזור להתרחזה עפנ, משמעו רבלילה דוקא איזור, ומדבר גב'ה' סטרא ומלטהו זילא ערפ, שכירוי אינשי דחוו לחו כשותפויים יחד משארם ביטס, ודוקא בעתקן מקלים כן ממש שיט צד קללא ישיש התיר לאיסורר. ערך רעת וברת רוש מבאים ולילא פטרא ממש דודואן מיזיון להתרחזה.

וalgo מגלחין פרק שלישי מועד

סניא אגן ד' ימ"ה ז

בכינוס: [ג] ב- [ה] ב- [ב] ב- [א] ב- [ג] ב- [ה] ב- [ב] ב- [א]

— 10 —

ש ולו מגלחן פרק שלישי מועד

קרבן נרגאל

בן הוא נגפס ברכבי טכניות מילוטין בין דספתק לבין חומר צבאי ומכירתו הינה פגיעה בצדדים, ובטענה של דנדניאל גולן ועבורייה מושומות. אף שטבורה נגיד לא-ה'ן, לנגן נמאנץ כדי לפליג בה' ד-ה' מוווק', מונח דבכה'ן חילוני צהיר גינעטן כל בידרל בון ולין בעקבות רשותה למכור צבאיות גונדרטן גולן נונברגראיב.

סימן צא

^ב) יור' סי' קי"ז וכמוהו לתקח קמן כי', הא' רשות הרכבת' וולדין כי' סמירות ורעתה כרכבת' דלו' קמלה, וכלה ומורה טס נטיש להוד' וכלה' גטמלה' להן לח' מירח טס נטיש' כטה' נטחו מנטממו' וממייל' כטלה'ת טמלו', ולעתה כרכבת' ז' כהמינו' כטה' מנטממו' צויה', וכנה' נמלקו' לרוחנו' ז' לא' נטיש' כטה' דוקה' צויה' נטיש' נטדו' דכובכו' ז' כת' מיעוט' נטיש' צויא' וצד'ת' כ' צפס' כמנדרי' ודמע' סני', ובין' להטשים' כוינו' בצעל' וחד' עמי', וגילה' ולעתה כרכבת' ז' סטגי' צה' צמי'ה, ה' פפי' לא' נימל' ודבענין' ניט' זולטס, מ' ז' לא' קחד' טס' בצעל' ולחמת' מעלה' סני', טקי' ז' כלן' צנס' צטבמורי'ז' הוות', וה' ימול' כדעת' כמנדרי' דסני' צה' וגעט' כדר' נעלמו' דעט' כרכבת' ז' סכבי' וט' כל' ז' במרות', ה' לא' סט' הוומי' הנוויכ' דעט' צויה' ז' סמירות' וגעט' צמיה' נטיש' צווין' ה' יט' יט' מינגן' ז' נט' כהה' חמי' צויל' ה' בל', וצונ'ו' נט' נט' צבגנון' ז' צפס' ז' סט' סלון' כמוהו' ען' כדין', וט' של' וכרכבת' ז' ה' חזק' על' כרכבת' ז' צכל' צפ' וטל' מיל' ה' תל'ק' בון' חכלה' נט' פלי' דרכ' תרוכו' כבד'ו' חיט' וכם' ז' ז' וטה' דט' רמ' ז' נט' נט' מוקט' פלקפק' טל' ממה' רמ' ז', ויל'ס דט' פלי' גנגול' טמו' וגולה' טמה' מומל'

ס' ב' וּבוֹא אֶצְדָּקָה טַמֵּה כִּי, הֲגַעַגְעַת הַגְּמַלְתָּן נִמְנָה כְּכֹר יָלָן
נִנְתַּחַת הַמִּלְאָן קָרָס אַפְלָה לְמֻנָּה כִּי תְּחִזְוָתָן, וְנִנְתַּחַת
הַחַמָּה מִן כַּיּוֹן מִלְּיוֹן גַּלְעָן טַבָּוּתָה. וְתַיְוַי וְנִנְתַּחַת
פְּנִימָה תְּחִזְוָתָן הַחַמָּה מִן כַּיּוֹן וְנִנְתַּחַת גַּעַם כְּכִילָה
מִתְּחִזְוָתָן הַחַמָּה מִן כַּיּוֹן כְּכִילָה כְּכִילָה מִסְפָּקָה,
כְּכִילָה כְּכִילָה דָּלָה נִזְעָךְ נִנְתַּחַת כְּסָבָבָן כְּסָבָבָן כְּסָבָבָן
כְּכִילָה כְּכִילָה הַחַמָּה עַמְלָה וְזַוְּמָה תְּלָוָן כִּי חַת כְּכִילָה, וְזַוְּמָה
נִפְעָר כִּי תְּחִזְוָתָן טַבָּוּתָה שְׁגַנְשָׁבָה בְּתַחַת דָּשָׂר קָדָש
מִלְּיוֹתָה כְּבָס, וְהַמְנָסָה אַחֲרָן סְכוּמָן צְבָבָה גַּעַם כְּכִילָה וְזַוְּמָה
בְּתַחַת דָּשָׂר וְסִתְּהָרָה וְרוֹלִי זַוְּמָן זְבָבָה עַמְלָה תְּחִזְוָתָן
חוֹרָק צְבָבָה וְסִתְּהָרָה וְרוֹלִי זַוְּמָן זְבָבָה עַמְלָה תְּחִזְוָתָן
חוֹרָק צְבָבָה וְסִתְּהָרָה [וְזַוְּמָן הַחַמָּה עַמְלָה זְבָבָה מִזְרָכָן].
נִרְאָה וְלֹא כָּמָס הַגְּמַלְתָּן כְּכִילָה מִיְצָב וְזַדְקָה הַחַת מִן
עַמְלָה גַּעַם כְּכִילָה מִלְּיאָג וְזַדְקָה נֶפֶל מִלְּחָמָה כְּכִילָה
שְׁלַמְפָלָר נָזָל הַמִּוְנָסָה וְזָהָב כְּכִילָה שָׁוֹת מִמְּיָין צְבָבָה אַלְמָלָה
כְּסָפָק כִּי יָנוּן כְּגַמְלָה כְּבָס כְּכִילָה הַחַת מִן עַמְלָה תְּלָוָן כִּי,
כְּכִילָה הַחַמָּה וְלֹא קָדָש צְבָבָה צְבָבָה וְזַוְּמָן וְזַוְּמָן
פְּנִימָה בְּצָמָת מִיְּהָה חַיָּה נִס נִנְתַּחַת חַוָּלָן כִּי.
שָׁם כִּי צְבָבָה גַּעַם טַבָּוּתָה חַלוּוֹת, מִפְעָמָה גַּעַם גַּעַם
טַבָּוּתָה חַלוּוֹת וְלֹמְדָיִין לוֹ צְבָבָה גַּרְכָּא. דִּיןְן דָּוָלָה
כְּסָפָק גַּעַם וְסָפָק רַלְיָה לוֹ יְלִי יְלִיְמָן מִסְמָה כְּמַשָּׁבָח קָרָה לְעַלְיָה
וְזָהָב, נָס בְּטָרְבָּות לְמִן דִּיןְן גַּעַם גַּרְכָּא, וּכְמַשָּׁבָח מִבְּרוֹתָה סִי
כִּי סְקָמָא, וְזַוְּמָן הַגְּמַלְתָּן וְזַוְּמָן דָּוָלָה וְזַוְּמָן
צְמַחַת מִלְּבָד נִמְנָה כְּדִין וְצָמַחַת גַּעַם מִלְּמָהָה, הַכְּלָב כְּבָבָה
לְיַוְן צְבָוָה סָפָק יְלִי וְסָפָק הַוְתָּן כְּבָבָה גַּלְעָן וְצָמַחַת
הַכְּלָב כְּכִילָה סָפָק צְרָן סָפָק פְּלִדָּעָן, הַכְּלָב שְׁמָה תְּבָרָה
תְּלִילָה תְּלִילָה הַפִּי גַּרְכָּא, וּגְלַטְּחָבָה חַוָּה הַרְבָּעָט נְסָס סִי לְעַלְיָה
סְקָמָא, דָּמָן כְּדִין הַלְּמִין תְּחִנָּן וְדוֹבְבָל וְזַוְּמָה וְיַחַד פְּלִגָּה
מִי לְיכָלָה רַוְבָּה וְגַבְבָּה עַדְיָה. וְלֹי לְיכָלָה רַוְבָּה דִּין
חַמְזָקָה, וְלֹא זָהָב כְּבָבָה וְסִתְּהָרָה מִזְמָקָה מִשְׁקָר כְּדִין, וּמִמְּמָמָה
חַיְינָן גַּלְעָת וְלִגְיָון הַיְתָה וְלֹא מַכְיָה מַכְיָה וְכִי גַּעַם לְכָלָסָפָה

א'

הנה וס' ולכען ובצש' דמישקיף ומוחלט פון לחוש נול'ו' כו' בפְּסָקוֹת בפְּרָבָרִים ופְּוָרָן גַּמְתֵּי לְפָלֶן גַּזְקָה צַדְמִים ומוֹנָה פְּטוּרָה כו' חַלְלָם מְפֻלָּת גַּמְתֵּס סְפִירָה וְסִינוּ וְיִוְתֵּם גַּנְקִוִּת סָלָל יְוָס וְוָס', וְלֶגֶל נְבוּאָה דְּלָמָּה כְּלָמָּה בְּגַתְּסָה תְּגַלְּסָה סְפִירָה, חַמְסָה חַמְרָן צְפִירָה כְּלָל יְוָס בְּסָכוֹרָן גַּלְמָת יְוָשׁ מְחוֹזָה נְמָה בְּכִי קְדָס בְּחַמְלָה סְפִירָה חַלְלָם הַיְוָן מְשֻׁלָּח הַיְוָן מְזֻהָּן וְבְּהַרְיָן עַל מְהֻזָּן בְּכִזְוֹן הַקְּדוּשָׁה וְבְּגַתְּסָה בְּצִוְּוָה הַמְּלָאָה כְּלוֹס גַּגְוָה סְבָלָר מְוֹעָן וְתְּמִימָה נְבָכִין מְבָכִין גַּמְלָסָה נְבָכִין גַּמְלָסָה בְּגִיאָה שְׂחוּרָה, וְכִזְוֹל דְּלָמָּה רְלָי' וְאַפְּגָז' גַּמְסָס נְמִיחָוִיס נְסִיפָה מְזָבָבָה כְּרָלָה קְרִי דְּלָמָּג' דְּיוֹס כּוֹ נְמָבָב וְהַיְוָן רְלָי'וּ נְסִיפָה, מְגַמְּגָלָה כְּנָקִים שְׁלָמָיוֹ בְּגַתְּרוֹן מְגַנְּדוֹתָם, וְגַמְּסָבָב דְּכָלוֹ דְּלָי' זְקוּמָה כְּלָלָס כְּמוֹ בְּגַתְּרוֹן בְּגַתְּרוֹן זְקוּמָה כְּלָלָס כְּלוֹס כְּרִי' וְלָל' זְקוּמָה כְּלָל יְוָס וְפְּסִירָה כְּלוֹס כְּרִי' סְבָבָר כְּרִי' כְּבִי סְפִירָה חַלְלָם גַּזְקָה וְנְעָנָן לְפָהָר גַּלְלָה זְיוֹנָה דִּין כְּמוֹוֹתָה דָלָל תְּמִתְבָּב כְּנָקִי כָּלָל וְנְעָנָן לְפָהָר צְפִירָה וְס' לְמַבָּזָן כְּרָתָהָה, וְס' נְכִיּוֹן בָּגָז בְּרָחָב קְרִי' סְמָה יְוָס הַל' גַּזְקָה זְיוֹס אֲזְמָנָה לְרִיעָס מְטוֹן יְוָס סְמָה, וְנוֹרָה דְּסָמָה כָּלָל.

(ג) וַיֹּאמֶר פְּלִרְךָ לְרִבָּי מֵסָסָה מִתְּחִנְטוּ זָוָהָן וְרוֹבָה כִּי נִכְמַה
מִלְּכָנָן בְּלֹעַ הַזָּבוֹן נָס וְרוֹבָן מִפְּגָץ וְמִמְּקָרֶב כְּדַם
וּס וְרַלְאָקָן שָׁפֹר הַהֲכָן סְפָרָה רַיִן, וְכוֹד וְקְהַמָּה גַּוְעָן דְּבַי רַיִן
לְלַדְבָּרָיִן כִּי יְעוּן דְּלֹעַן וְדוֹמָעָרִי זְיוּס וְלִמְעָן כְּבִי סְלָמָה לְמֻמָּא
חוּמָה לְמוֹת נְלִיָּהָן כְּלָל וְיִמְעָט חַיִל מִפְּצָבָה צְהָבָה מִוּרָה נְיַסְדִּיק
כְּפָלָה כְּבָשָׂר וְכְבָשָׂר, וְכְבָרִיָּה רַיִן מְדַבֵּרְךָ נְגַנְּבָה סְגָרְבָּן
וְלִזְמָה לְןָן כְּלֹעַן כְּפִילָה וְלָמָּד כְּזָרָק מְמוּלָהָן מְמוּלָהָן וְלִמְגָן
כְּסָפִילָה. וְסָלָמָן כְּלֹעַן נְקִיסָּה.

(ד) תְּחִלָּתוֹן וְסָמוֹן נְפִיעָה, וְלִפְעָון צָבָק שְׁלָחָה קְרִי וְגַזְקִי יְסָס
וְיִסְסָר מְנוּסָה בֵּין דּוֹס. כְּלָחִי הַיְוָתָן וְלָבָן כְּיוֹן וְסָרָה
כְּלִוָּס וְכוֹי מְהַלָּו וְסָטוֹר דְּסָטוֹר כִּיְעָן וְסָסָנוֹה חַקְמָתָן, וְהַ
דְּלָמָה לְןָן סְפִילָה הַלְּבָן נְזִוִּיתָה וְסָס וְוּס וְלוֹרָן כִּיְלִוְנָה לְבָלָבָן
כְּיִוְסָס נְצִוִּיתָה וְלָמָּד גְּזָעָן הַרְחִיקָה.

(ב) שם נל ריש ור' עיט, מהיג' ור' סבר זההרין טפילה מי' סודה
והוינו טולב, ממה כהה קון לנו יוס לרמאנן זטקיי הפלין
טפילה יוס לרענן קון דעל גנדקו ניזס ז' דעל כל קומן צונין
כגדילוקום כטפורה נמיין טולען טופורין, ולעקר ווס ערלהען ערפי
גידוין וטולב האל געל גנדקו יוס ז' מקהט יוס ערלהען טולעל
כגדילוקה סדי חהסרון טפילה נמיין טולען טולב, האל זעל זטטעל
הפליג' גנדקה טוף קיוס נון גנדקו יוס ז' יוס ז' ווס
ט' מושך ר' וע' גנדערון טפילה סכלי. מוזך גלאע' זטטה.

(ג) א"ר סיון סיון המלון ט"פ ערין סופן, יט נמיין לי גאנין
א"ר סיון סיון המלון ט"פ ערין סופן, יט נמיין לי גאנין

וחולר ועכ"ג דז'נובה גטינון גל'תא בכ"ה חילך סנק'ה שכ'יו בגנאל
ווחצטו מנטמריס ה'ת קלחור מוחלהות אכוי ה'ין בגנאל צ'יטיסו ויחד
ומוסט לילקסטו טו, ווון טל קלח'ת פל'סוו יהוד מוסט סנק'ל
טמ'ב וויה'ת גטלא מל'ג, וכן טל בגנאל לילך צויא, טל בגנאלית
חצ'מו מנטמ'לו, וויל'ט אט'ם'ו קלח'ר וכלה'ת וכ'כ' צ'יטוס', ומ'כ
שאנכו נקעניטס' מלי' באנ'טו.

ז) אה"ע ס"י כ"ג סי' ו' ולטב לאכ' מה' כ"ג, ע"י כ"ג' וכ'הו
וניגנו' י"ל דרכ' כבנין מיל' של מטבח מה' מן הלחמים
ולסן מושׂען ליהוד' פלון מה'ר'ים מושׂען ה'ר'ו' ו'ס'ונר'ן פ'ל'ן ה'ר'ו',
ח'ג' בגאנסן מ' כהן לפיס' מותר דורי' וג'נס' ה'ר'ו' נ'מ'דו'
ומיירקה, ומ'ווע'ה י"ל תלמוד' נ'מ'ס' נ'פ'נ'ס' ג'ט'ס' נ'ג'ט'ן מ'ז'פָּן
ל'ה'וד' ק'ו'ו'ג' ב'פ'ל'ס' מה' כה'נ'ס' נ'ג'ט'ן ה'ל' פ'ל'ט' מה'ת
ל'ה'וד' פ'ל'ס' מ'ז'פָּן ומ'ווע'ה ס'כ'ו' ו'פ'ל'ט' ה'ט' מה' נ'פ'נ'ס' נ'ג'ט'ן
ב'ג'ט'ס' א'מ'כו'ן ה'ן ח'ג'ען ש'וו'ן כה'נ'ס' פ'נ'ס'ו'ס' פ'נ'ס'ו'ס' פ'נ'ס'ו'ס'
ה'ל' כה'נ'ס' ח'ג'ען ה'ל' פ'ל'ט' נ'ג'ט'ן כ'ב'ס' ח'ג'ען, ל'ד'ו'ן
ה'ל' פ'ל'ט' ה'ט' מה' נ'ג'ט'ן פ'ל'ט' מה' מ' ס'ק'ן נ'פ'נ'ס' ה'ו'
ומ'ווע'ה ק'ו'ו'ג', ה'ל' ב'ן נ'ט'ס' מ'ג'ט'ס' נ'ג'ט'ס' מ'ג'ט'ן ה'ל' ה'ק'ו' ג'ס' ר'יכ'
ס'ו'ו'ק' נ'ג'ט'ן נ'ק'ש ד'ב'ר'ה'ס' פ'ק'ס'ו'ס' כ'ו'ה'ל'יט', ו'ה' כ'ה'ב'ב'
ו'מווע'ה'ה' ה'ל' נ'ק'ש ד'ב'ר'ה'ס' פ'ק'ס'ו'ס' כ'ו'ה'ל'יט', ו'ה' כ'ה'ב'ב'
כ'ו'ה' פ'ר'ו'ס' ו'ה' ל'כ'י'ק'ן ד'ל'ב'ך' ה'ג'ט'ס' נ'פ'ס' ג'ב'ס' נ'ג'ט'ן מ'ווע'
ו'ג'ט'נ'ס'ה'ה' פ'ס'ל', ו'ה'פ'ר' ד'ג'ס' ל'כ'ר'ג'י'ה' ט'ס'ו' ז'מ'ל' ו'ג'ט'ס' ה'ג'ט'ן' צ'ו'ט'
כ'ד'ן ג'פ'ר'ס' ה'ג'ט'ן' ל'א'ג'י'ה' כ'ל' ה'ל' נ'ג'ט'ן' ה'ל' פ'ו'ר'ט' נ'פ'נ'ס' י'ו'ה'
ו'ג'ט'ן' ה'פ'ר' ד'ל'ג'ר'ה'ה' ה'פ'י' ה'ט' מה' נ'פ'ס' ו'ה'כ'ה' ק'ח'ת' נ'ג'ט'ן' צ'ר'
ו'ג'ט'ן' ה'ו'י'ט'ק'ן ז'מ'ל' י'פ'י'ה'ו', ו'ה' ד'פ'ר'ן' פ'ה' נ'ג'ט'נ'ד'ה' ד'ר'ג'י'ג' נ'ג'ט'ל'
צ'ער' ה'ן נ'ג'ט'ן' ז'מ'ל' י'ה' ו'ה'פ'ר' ז'מ'ל' ה'מ'ו' נ'פ'ס' ו'ה'כ'ה' נ'ג'ט'ן'
חו'ג'ען' ז'מ'ל' י'ה' ה'פ'ר' ז'מ'ה'ו' ט'ל'ג'ע'ו' ס'ו'ה' ה'ג'ט' נ'ג'ט'ל' צ'ער'
ה'ן' ר'לו' ל'כ'ה'מ'ו', ו'ה'פ'ר' ז'מ'ו'ה' כ'ר'מ' ד'ו'ה' מ'ג'ט'ס' ו'ווע'ה'
צ'ה'ו'ן' ט'ל'ס'ו'ה' ה'ג'ט' פ'ו'ר'ו' ז'ט'ל' פ'ו'ר'ו' ז'ט'ה', ו'ווע'ה'.

יוז'ס פון קלייד ס'ב, פ"מ סק'ה. [ה'כ, כו נעלם כו פ'ג].

ס. מז. צב

ו. כי ה סימן כי מלחין כוג ובודוכ כוג ונגנו מניה כי חכל בכח
ו. כי ה לא גונטי נזרקי, נרלה ונטממי דריש ולחון לנגן

מהו סטייער אל פקטן
ווקענאי?
בכל ציידעים טעם
בילה ווילן מוקריין
וילן נילט ווילן פירוט
ציידעים טעם נילטה,
צידעו למפר מה אבא
וילן, וכגיל טו געך
בנוי 6 צנים, וכוחו ווילן
הילר טוללנו היגיל דרכן
לחיות קלה יומת גדור,
ואכל מלוי לפי
הסתפקותם סיילן וו
קיללה.

(מ"ס טס) ווילן נאלק צוין כחול גולגולן
לו צמולה להלמונא (ר' יロומס נמיינ' צ"ז)
יש חולמים שולחנה לוייד עמו בויס כמו
בלילה ווילן דרכן לאיום צמי סמיות ויך
וואו נין האנטיס ווילן צוינטס (ווער
צעס פערלע"ס) ווילן היינטס מהדר לחוד
חוין ניליכס שמיינר כללן (צ"ז) צעס
הרטצע"ה) ווילן דניללה דרכן צמי סמיורות
ווויס מומר לאטימיד (הרטצע"ה) והמאנג
וילקע קען הילן האטען ווילטן הילן האטען
ווילן ממיידין נויס דכל קען ווילן קענע:
ה. מחוזיר גרוושטו ציריכה לישב
שבטה גבירוים:

דיגים והולדים: היט יין עס פַּמְפָּן, כִּי יָכוֹל לְעַזְבָּה וְכֵן לְאַיפָּן. קטעו, מותר ליקח לאומנויות כי קטעו הוא כי הנטנות [בראשית]

א. כלא פלירסָה נֶהָרָה, בְּנֵן אַרְתִּיחָה נֶהָרָה קְוָדָס
חֲוֹפָה, וְגַן אַפְּלִירָסָה נֶהָרָה מְהֻרְבָּן קְנִיטָוָן
קוֹדָס צְנִינָה, הַקּוֹנוֹ לְבָס לְהַקְיָמָה, וְהַס יְסָדָם
לְבָס צְמִירָה. מְוֹרָב לְבָס לְהַקְיָמָה

ב. מִשְׁנָה קָרְבָּן כַּמְלִיכָה נִימְלָד ?
גָּלְלָה הַס נֶלְכָס ב' סְמִילָה, וְבוֹזָס
מִסְפִּיק סְמִילָה לְמַתָּה, וְסִימְיוֹן גָּלְלָה כָּוֹת
בְּצָרְבָּן בְּגָלְלָה, בְּגָלְלָה בְּגָלְלָה בְּגָלְלָה

בכה מווילם קרי נ"ה סקוקי"ג, שכתב בספרו *סנהדרין זקניטים*, כו"ל מפי כלניותו: (בנו ק"ג סקוקי"ג).

קניטות ציידוטיס נספרי מטה שרלו: (בב) מוו"ט י"ד ס' ק"ג, וצתעט דלענין חומומו לך דוחע מיהו נלייה, מעני הדרבאכט האס שאלל מפלה נטמיהן, אבל כלן קהן זו זיין, וו"ע: (וכו) הכרם י"ד מאכ טמאמהיג ליקום קפון האז נאכ כללה, וו"ז מד לאיגניטיס איך רליה נאכונ, אבל גלחתה קהן זע זע ז' קטיטיס הו ב' קענות פסי מהני, לאין חילוק בין קעננס דלענן לדין זיין, וכוניג גרא זיא לאכ זע ז' קטיטיס הו ב'

שער האציזן

מקרים דלlected מהתהוו, וממלחין נולמה נס על המסתה: **(כח)** מונע נטפל נדר הילכה קי' ו' כלכה י"ח → נטפל פטורו"ה ומונזר סס ק"ה סלמן פטמיטס מכווןישן^ל וכוכן ט"ז קק"י: **(כז)** עיין לפקון בס"ק קי' ג' גנען דס כנוליטס, כלל מוד קליל סליקת העטריה למגילה עם עוד קلام מהתקופה העתיקה ליל נקלעה כלה גנען דס כנוליטס. מהנס לנוין לחסוך מזון, "ל' דלאיר כספה ברכבתה עטלה, חי' צביך ליתוד מוד האור כספה קירוב כ"כ וו' גנץ מ"ס דין צינה גמוא, מאהיל נטפרק נדר לאו, עזין ליל חזע מעסך קירובו כ"ל לנטמי יוסד כמ"ס סבורו"ה:

אבל כנודע דיט הכרזת מ"ה נעויס כלמורים הולך מהזן כזחיק, ולוין טומקים גמסחה, שטנון כסיחר עפ"י בימר מסקל' צכס — אף שכם גדויל' כלהחרוניות בקלו' צז' מעתמיים המכובד צדרניאקס, הצע' — כ"ז ע"ל כזוחיק, ויט' קרז' מהחסידות והלגבי מונטה — טיבאל' לגס נוקפס כלאל' גראיפס ז'ה, נרוים לאחסוייט מנדורי בגהון צתחה גוזכ' מיטרויים הנ'ל', לכל מה טבאליך לבי' ע' כוי רק מהומגר' געלמיה, רק דער מועט כדוו לכסות ככולות מפער לבקל חפילו צלע' כ"ע כנעלני"?

יצחק יעקב וויס לכני חומס חמוטמי כלכות ודופכ'ע.

מכה"ט"ס (ח"י סי' כ'), ופקפק בזא, וועוד בכיו' צער
זיה לפליס (ויל' כי מ"ה), כוגה' גפת"ט (ס"י קע"ג
טק"ג), וככזיה טס גמס חצוי מיס רזים לאכתי כב"ג,
סיכלה טומל יומר עפּור טкар שליח וטכל קבאתה בזתק,
היך בכיה טס גמס סי' ה' ג' ע"ש שכהמְר זך, (ויל'
לפלוגתמתש חלוי. פולוגתמתה ברלמ"ה וכמגנ"ע גנ"ל, ולון
הגלי כספּויס היל' לעין גאס. בכחות(ז), וסיטס סוף
דרגר, יט לאגד נזרדים נCKER ווינ' עכ"ז נמא נו לאקן
זוכ גמוקוט טוות טולב במזוזה רצאי'ה מוכת"ט (ח"ל
ס"י כ') כייל' נמותה כ"ע ונככחה ט"ז ד' כמנוחר
עס, ומما נו נחפה קולות גמוקוט שהפּער עלי'ו עכ"ל.

סימן צ

עד איסור לחתת הבתולים ע"י רופא לפני בעילת המצוה אחר הנישואין

בש"ד, עיה"ק ת"ז.
שוכתתס א"כ הרה"ג הו"ב מופלג בהפלגת חו"ג מוה"ר
משה סג"ל דיטש שליט"א, ר"מ לונדון יצ"ו.
אחדש"ת בידיותם כמשפט, הנני בוה לעשות רצונו
ולהשיב על שאלתו בקוצר אמרים עכ"פ
אף שמווקי אני בחבלי טרזין כנודע, מ"מ אין דבר
העומד בפני הרazon ובפרט אחר שהפציר בע"פ ובכתב
להשיב על שאלה זו.

ל ע"ד אחד שאמר אחר התחנה להכלה שלא שתמלך
לזרוף לאחת הדבטים שלה החוצה, והכלה עמדה
משותמת שלא שמעה בזאת, ואמר לו שהם שני האחים
שלו צו לנטותיהם לעשיות כו, והורה לה בית שבי
הבריה רפואין ברובות חיים והומן, און לה לעשיות ולציאת
אותו בזאת, וכבר אמרתי לב"ת פ"א"פ שם דעתינו העני
כו, ובאמת בזה בכתב חוק דרבינו הניל.

זהנה זו פאות דלפיו הוכיחו חסור לו מפותה כן, וכיו כנגולים עיקר מזחצח אסוי צמולב ולחט למ' ולעכ', וכמגואר צפיפות רצ'י' (כלהותם י"ט ל'') למ' זט' ס"ה דכחותלט נקללו נטש טלוטן, וגנו' ה' טט מתני כנגולים טט כנוזת כל קהלה צלול זונמה, וצפ' ה' טט כתני כתני ט"ז הלכ צמולי צמי ות"ז הלכ מזות כתני, צדינה דמונייה ט"ז צפ' כ"ת (ככ', יז) טכ' ג', וגער (מעט, ט) לה' תנתומת לטלטו צנען וכואילו טלוטן ונחתבו מזוחה לרזונא, ה' זעמן כל מי טכו'ו לכותם מהר גזולו'ס טט ערויות סוף שמיליכין הותם מצעדו עכ' ג', וצמת' ב' טט מהרי' טכני' פילט', כתוב ושור ול'ס טטנחו'ו קו' לבוטיס מהר כזנות, ולפיך כוונתו לטלטו צנען, וו' ג' לבוטיס מהר כזנות, וכן קו' צנוקוט בזרועו טכ' ג', וו' ג' דביה' דמו'חות טט זית רצוי (ציממות ר' ג' ל' ג' ט''), טט פלון חכמים כי, ומכםוגואר צטום' (טט עז' ה' ט' ד' ב' טל' רלה') ציקען הרים מ' ב', ה' זין לטזיה רלה'ו מודברים טטס למעלם מטהגנותו וטכלינו, וגס טט טפ' ג' טמי'ה צהיגט טהרי' טנטה' (זונגה' דבורה' מודס צהולס לדבלן טרידן למ' כי נכו'ג), וו' ג' עדין טט מטוס' ודריו'ו לדבלן, מ"מ טטקה' כו' כת' טקחים'ס

לצחוק

סימן ז א

ג'טן

ולוין לא פתח פתוח כמ"ש ב הו | (כחוזות נ"ז ע"ה),
ע"כ בכלכם זו שיר גס גמור ע"ז עי"ש נ"ל בדיל"ת,
ומ"כ לפ"ר בזרע מהמת כנ"ל, כלוי ודליך דסוכחה גתולי
ע"ז כרופחים נ"ל עלייה מני"ז מוכת ען, וחיכו ר' לינכה
לכממן ז' פעמים ימי ליטוכין ונטולמה, ה' לחר סולחת
כךוד צהולם ע"ז כרופף, ויח' חמרי דעתית הצעטל
צפטע ברהטונגה, וכמה מכםנות ומণיהם פ"ז וגוט
ע"ז, וכיוו מכל דין ממש"כ בס"ק (בסי' ק"ב ז' כנ"ל),
ובכן הן נטעות אין רק ביכלה דלו מפרט רק גלופון זה,
כגמלמ"ג.

"כ' ז' מהתני זכה פזוי וכמי נזח ידיוו לונא"ט
נחותם גמותמי נלכות וצמחת פוליס ונכח
מכבים כהלה יכו מカリס ונטיש לטובך כמו
מנגעתו להזחותיו זימוס בסב צמן כה- ולזקנות
נון ז' בדוו".

יצחק יעקב ווילס

וחזקה, וכפניות כו' לפיו רוח בכוכב, וכונכיה בלבבי
כמוקודלייס מכובד רוחה וצוקיך לך צעלה עי"ט,
וכוכגה צפ' חקוקת מבהר (ס"י ק"ג), ועוד לפיע"מ צפ'
ככז' (ס"י ק"ג סקי"ה) ע"ז הבמניג שלל נושא ולך
המר ב' ג' ימוש מהר בגטויזים טבוח ממכה של צעות,
ויש לחסור מכם טעםוויס, ונכוון לצעלו עי"ט, כיו'
כמעטך כז' יתלהר צעליהם צועד כמם וכמם ימיס,
ולוילו לפוי כמם צונותה, דלפי מה שוכומתני צפפני
(מנמי"ז ע"ז ס"י י"ח) גהירותם, דלאן צבוקתם בצחולייס
ע"ז זופוליס גלגולנערומגענט דויכ' צכל דוויי כרכחה,
כמו דיזה דס צחוליס ט"ז צעלית בעעל, וגס צפ' לרני
חטונוכ (ס"י ק"ג ס"ק ב'), כבימ' מהשי' זעט למאת
(ח'ג ס"י פ"ז), במויכת עז' צכל עלי' כחטן בילוק
ללהטונכ ולען מלוקה זס, הָס ג"כ ליריך לפלוטס ממינה
כלזין צויהך רהטונכ זצחולה, וכטלה דוגס כויה נויככה
לפלוטס, דמכ דלהטנו צפ'ק וכחטונוכ מוכת עז' חיון לא
עטוניא נחלוליס, האל מ"מ כל' כלו צחולין נגממי מכל וככל,

סימן א

בדינה דעתנית נדה שא"צ כוונה ומה הדין בהיפך כוונה

וכו רם מכתבי מילא, וכדעתם כפוסקים טהונלו
כמלך ברוחביס (להו מ מל"כ הות מ י"ז י"ח) וצ"ל"ה
(כליזס מני כה כל ס"ג וע"נ טס כל ס"ז ומ"ז הות
י"ז וככל פ"ז), וכמוותיס לדנרי, ולפי"ז ק"ה צביפוך
לעוגה קוינוֹלה, אבל לטינטת כלוֹז' צבכת חכמי
(ר"ב ס"ו' פ"ט ר'הוּז ב"ד), דבטנס דה"ז כוונה כתמיות
נדב מושס ומלוות ק"ב, ולפי"ז ק"ה דס"ל דה"ל כוונה,
אבל צביפוך כוונה לא יטה, וכן ס"ל ליט"מ טכתיות
כחצ"ט (ס"ג), וכן גולחה דס"ל נכפמ"ג שכזיה
כמל"כ טס (להו י"י), וככנת (להו י"ה מ"ז ס"ג),
וזהו יווים מילא זכ רוקח צמוה טה"ה ליטפנול מגנוב
כגון תפילין ובחל מליה וכדורמה, אבל שחומת ומטילות
ושלפער בלול ליטחומי ולול גולגול וולול נטעזול
ה"ז כוונה נל"ע, וככנת כמל"כ ליטפי סדרהו כ"ל דרכיוו
זרקה בלול כוון נכדויה נטש זכר מהר, אבל שכבון טס
ד"ה ומקור ככוונה ק"ה צכ"ג לא יטה, ור' מרכות
(ד"ז) גדי פתח להעטל לחמליה, וככחו ומלוות ק"ב,
וחויי דעתך ככוונה טס ד"ה, וכדי לצלחת נכסין כוון
ג"כ מילא שפהר להפנור ממילא דלול ליטחמי ולול
ליצורי, והעפ"כ תוכה דעתך בכוניה לא יטה עכ"ד, וק"ה
לפי"מ שחולק מה"כ צין זוק מסכן לנוועה, וכן כה
דפתה להעטל לחמליה, זצכין לא חיכפת לי טס
נכחן, מטה"כ נבכחה יון, סמכה טהורה יון, לא יוחה
לי טס וצורך שכבול עיו"ש, בגה ג"כ גנד"ז טס כדרון
לזכר קודש בטזלה, חוכמתה לא טס ממי כתמיות,
דרוריית לנעטן נברכה ווועל.

והנראות דכן ס"ל נכתלים וכחות ילו דכתazzo לניגול
ב"פ ולזכר גנטיס זטנליי כנ"ל, חמנס לה
לפי מה בס"ל לפ"ט מאובגלו זטמיליך וטוד"ח וכן זדריך
כחלוכות, דעתו לא דכוו צכלל מכתשיי מלה. לה
בקיפון כוונה מכני בטזילה, מ"מ ברי לארמיה יט
לזכר זל"ה לחמי כתגillum זוקה, בקייפון כוונת יסיע

בבש"ד, ירושלים עה"ק ת"ו ב' ויגש תשם"ג לפ"ק.
ושא"ר להAbrיך כמשמעותו וכמדרשו הרה"ג חוו"ב טובא
מהה"ר מחתיה" דיטיש שליט"א, ראש כולל, מגלה
עמווקות — קראקא" פעהיקתנו.

אחדשה"ט בחביבתא יתירה, זה ומן רב אשר קיבלתי
קונטרסך בחד"ת אשר פלפלת בחכמה
וזוד"ח ברכבי הכתובים במנחות"י (ת"ו ס"י קמ"ז) ומהמת
גודל הטרדות לא באתי לידי השב עד כה אשר חטפי
איוז רגעים בין גברא לגברא לבוא בקוצר אמרים.

הנה ראיתי כי עשיית מעשה רב בפיאור ברחבה
השיות בדין דטבילה נודה שא"צ כוונה, אט
הה"ד בהיפוך כוונה, והכל נכתב בהשכל ודעת"ת

אמנם גינגע למפעך גיניגויס צטספלי סס, כיינו
זרדר במניגג לטבול בטבילה נודה ז' פעמים
ולכך אין טבילה לטבילה, ולכון בטבילה ברכזונא,
צלהס כוון נוון נזרך קודס טבינה, גם עלה טבילה זו,
וכון צלהס טבילה צויכו"כ לטס תבונה, וכו"ה מהרי
ספריה ז' נקיים, ומהמת לחיק טיבת למ' מטלת לטעלת,
טבילה ז' נקיים, ומהתם טבילה לטעלת, אף טס מלקלין
כ"ז נקיים כ"ל, מ"מ למפעך גולח לטולח כ"ל,
מעטמיס חלוקיס.

והנה צווגע נרכך אין טבולה לטבולה, דיסלומו
צקוזט צטל"ב כה' וצתרוי חות יחויר (ס"י
קפ"ה), אין כן טבולה נרכך לטבולה, דכדי שימת
הבפס"ג וכ"פ כרמי"ה (ו"ז ס"ג) לכתהילך נרכך
לבדך מהוי בטבולה, וכוכווג רק נלהת ג"כ כדיינה
דרכיך לרך קודס בטבולה וכודעת קמיהגר ב"ע בס',
ונמל שבקת קרגנער דלען יונע מוב פיקון זאג, ונוכח
מדזריו דהן גזיטונג כווניכ ה"ג בטבולה להלטה, כיינו
עכ"ה דס"ל כקסקסיס דבל דהן ג"ז כווניכ בטבולה נוכח
לען תלוי נפלגנעל ומוואות נרכך כווניכ לו לא, ומואס